MOA-LINA CROALL

SEN TAR VI BERLIN

ROMAN

ALFABETA

Malmö, november 2004. Tankarna snurrar i ett outhärdligt virrvarr och Lou håller på att gå under av självförakt. Men till slut får hon nog, lämnar bandet, säger upp lägenheten och jobbet och hämtar upp bästa vännen Julia. Tillsammans kör de vidare söderut.

I kretsarna kring ett ockuperat kvinnohus i Berlin väntar ett annat liv med nya människor, nya möjligheter ...

SEN TAR VI BERLIN är en tonsäker debutroman om en ung kvinnas rastlösa sökande efter en plats i livet, men också en ömsint skildring av två vilsna människors tappra försök att nå fram till varandra.

Moa-Lina Croall

Sen tar vi Berlin

Alfabeta

Nyfiken på mer?
Titta in på www.alfabeta.se
eller skicka ett vykort, fax eller e-post till
Alfabeta Bokförlag AB, Box 4284, 102 66 Stockholm,
fax 08-643 24 31, e-post info@alfabeta.se
så får du vår katalog.

Alfabeta Bokförlag AB, Stockholm
Omslag: Sara R. Acedo
Tryck: Mediaprint, Uddevalla 2006
ISBN 13: 978-91-501-0717-3
ISBN 10: 91-501-0717-8

Tillägnas Tanya

Malmö

1

Det jobbiga är inte att folk tror att hon är socialt störd, det jobbiga är att hon är det. Men ibland kan hon sitta stilla och prata eller ta initiativ utan att känna sig stel. Ibland kan hon umgås med nya människor utan att mumla så tyst att hon knappt hör sig själv, avbryta sig mitt i meningen eller hela tiden skämta. Fast när det inte går blir gapet större. Hon dricker öl mitt på dagen för att det är lättare att bara hänga och inte skämmas för sin röst och sina ord och hur hon ser ut då. Vänner uttrycker oro för det där med ölen. Det känns löjligt. Hon känns löjlig. Skulle så gärna vilja göra något som förvånar någon.

Det är en fin höst. Hon orkar inte titta på den. På väg till och från ställen är hon i den och ibland stannar hon under ett träd och tittar upp i det rödgula lövverket. Det känns mest krystat. När folk säger hur är läget betyder det något annat. Det betyder varför kommer du här och stör, vad ska du nu säga för konstiga saker, varför är du så jävla ful idag? Hon säger förlåt. För vad? skrattar folk. Varför känns alla andra så enkla och bra på att ta dagen som den kommer. Varför kan hon inte vara i någon situation utan att det samtidigt känns som om hon sitter en bit ifrån och tittar på. Och varför kan inte alla varför få ett svar, ett kort och koncist som löser upp knutarna och lär henne koderna. Förlåt! För fan. Det är en hånfullt vacker höst. Varm fast det snart är oktober och klara färger åt alla håll.

De flesta människor verkar tycka om att utan berusning dricka kaffe och prata på kaféer på eftermiddagarna. Hon hatar det, hatar tvånget att ha något att säga. Förlåt! ropar hon igen, hör själv att hon sluddrar. Men för vad? skrattar människor. Du är ju underbar!

Förlåt för det då, sluddrar hon vidare och skäms för att hon är så krånglig, skäms för att hon klamrar sig fast vid nojorna och utanförskapet. Jag vill vara själv jag vill vara själv jag vill vara själv. Men om hon på allvar var helt ensam i livet skulle hon så småningom göra slut på allting, hon vet ju det. Hon vill inte alls vara själv, hon vill så gärna bara ingå i ett sammanhang där allt är intensivt och fyllt och roligt och peppigt. Fullständigt pauslöst, nästan jämt. Men hon måste ändå få smyga iväg och försvinna lite när hon känner för det, och trots det ha kvar en lika självklar plats när hon behöver vara med igen. Hon kunde leva så tidigare, i den förra staden i den förra tiden. Det var

självisk och bortskämt kanske, men det var okej, man tyckte om henne ändå. För alla är vi ju olika. Hon är också unik. En unik fuläcklig människa i en härlig höst med fantastiska färger och klarare luft än hon någonsin kan minnas.

Men hon kan spela lite gitarr och sjunga olika toner som hon vet hur de kommer att låta innan de kommer ut ur munnen. Det kan ju vara något att ha. Jag kan ju vara något att ha, intalar hon sig vissa sekunder som lyser som laserprickar. Bara det att man inte kan leva sitt liv för några lasersekunder. Och eftersom hon vet det dricker hon alltså ibland redan klockan tolv på dagen. Sen ler hon och pratar snabbt och är full av idéer och tillit till sig själv och sitt nu och sin framtid. Men när hon nyktrar till minns hon igen att hon ju inte kan någonting och inte är någon.

”Vem har satt in de där tankarna i ditt huvud?” frågar Julia när de möts på halva vägen i Göteborg.

Lou rör frenetiskt runt i kaffet som smakar vatten och socker och tittar på allt utom Julia.

”Vad då?” mumlar hon och spiller på hakan när hon dricker. Det känns väldigt barnsligt och äckligt och hon rodnar.

”Ja, men du är ju fan bra på allt du gör”, säger Julia, ”och ändå känner du dig sämst av alla hela tiden. Det är ju egentligen rätt sjukt att du känner så.”

”Sjukt” dunkar i Lous öron. Jag är sjuk och sjuk och sjuk. Det måste finnas en diagnos och något som löser upp knutarna.

På vägen hem siktar en man på dem med pistol från bilens nervevade ruta. I himlen cirklar en polishelikopter. Det är verkligen en otroligt fin höst, men det förändrar ingenting. Lou tar Julias hand, men blir svettig nästan direkt och släpper den.

På kvällen åker Julia tillbaka till sin lyckade hantverksskola i en liten by i Dalsland och Lou går på sin buss. Framför henne sitter en man som äter clementiner och ger ifrån sig tysta, illaluktande fisar hela vägen till Malmö. Bussar brukar vanligtvis vara en fördel, för till skillnad från tåg är de släckta om man åker när det är mörkt, och Lou kan sitta och se ut genom fönstret som när hon var liten och åkte hem från landet med föräldrarna. Fälten, vägarna, husen, allt var svart, utom de små ljusen på instrumentbrädan i bilen. Nu tittar hon irriterat på mannen framför som har båda sina lampor tända för att se när han skalar en clementin, läser en sida i sin tidning, avger en snabb vidrig doft, skalar en ny clementin.

Efter en stund suckar hon, sätter på sig sina solglasögon som har blivit kvar i väskan sedan i somras, lägger kinden mot den kalla fönsterrutan och tänker saker hon inte vill tänka.

Mamman sitter i en solstol på baksidan. Hennes tjocka, långa hår måste kännas som en öronlappsmössa. Hon ser så lycklig ut. Hon säger att hon kan ligga i solen i flera timmar och ”bara vara”. Det kan inte Lou. Inte ens fem minuter. Hon vill snickra bakom vedboden, måla ladugårdsväggen, spela fotboll med pappan, cykla till sjön, retas med bina, sjunga för sommarfåren, spruta vatten med blomsprutan på prinsessan, plocka jordgubbar och hallon och vinbär och klättra i träd och ro i gölen och inte vara stilla. Pappan är lika rastlös som hon. Det är fotbolls-VM nu. Pappan väcker Lou vid halv tre på natten för det är en viktig match och då får vem som helst vara vaken. Det känns lyxigt och vuxet och de äter jordnötter och efter en stund kommer mamman ner och fastän hon aggressivt hävdar att hon avskyr fotboll, så fastnar hon. Prinsessan sover och sover på ovanvåningen, i rummet med snedtak.

När de har tråkigt åker de med den gula folkvagnsbussen till Öland. De vill inte bo på den kristna campingen så de ställer bussen på stranden. Pappan lagar spaghetti och tomatsås på stormkök och när det är kväll grillar de vegetarisk korv på stranden. Lou och pappan spelar strandtennis i vattnet hela dagarna. Hon är bäst, men han är skrattig och ”upprymd som en liten pojke”, säger mamman och är glad. Det är svårt att förstå vad prinsessan gör hela dagarna. Kanske mest vilar eller bygger sandslott. Alla svarta ögon är långt borta. Lou får sova i hängmattan vid mammans och pappans fötter.

De tittar på Brasilien-Sverige på pappans svartvita miniteve kopplad till bussbatteriet. Det är andlöst spännande och imma på rutorna. Prinsessan tycker nog inte om fotboll, kanske är hon för liten. Lou känner inte henne.

Mamman och pappan älskar oftast Lou, hoppas hon. Mamman vill kanske i och för sig hellre att hon ska vara som prinsessan. Pappan däremot tycker nog att det är roligt att hon är lika rastlös som han.

Men ibland älskar de henne inte alls. Ibland när hon inte kan sova, då hatar de henne. En natt på Öland bråkar mamman och pappan. Efteråt går mamman ensam ner till havet. Lou ligger i hängmattan och har ont i magen och tårar bakom ögonen för hon vet att mamman är död, att hon just nu dränker sig i havet och aldrig mer ska ligga och le och bara vara i solen. Lou väcker försiktigt pappan och säger att hon inte kan sova.

Han har de svarta ögonen då, när han ser på henne och skriker att han för helvete inte heller kan sova nu när hon har väckt honom. Han sliter ner henne i armen och kastar ut henne ur bussen. Hon gråter inte, går bara på den iskalla sanden ner till havet för att se om mamman har hunnit dö än. När hon ser att hon inte har det blir hon så glad att hon glömmer smärtan i armen. Hon springer fram till mamman, men när mamman vänder sig om och ser henne skriker hon att hon vill vara ifred, att Lou ska gå tillbaka och sova. Lou går tillbaka och sätter sig på marken med ryggen lutad mot bussen. Hon gråter inte. Mamman kommer efter tusen timmar och bär in henne i bussen.

Nästa dag är tvärtom. Då finns det massa kärlek och de åker till Byxelkrok och äter på Sjöstugan, och solnedgången och den lilla hamnen ser ut som på vykort, men allt finns faktiskt på riktigt, och Lou kisar bakom sina nya rosa hjärtsolglasögon.

Till slut bor de ändå på den kristna campingen, för att få duscha och diska och så. Mamman poängterar hela tiden hur viktigt det är att Lou inte svär när de är där. Sen råkar mamman spilla sojasås över sin vita klänning och hon svär själv så att det sjunger i träden. Lou blir fnittrig och sneglar mot alla tanter och gubbar som sitter utanför sina husvagnar och glor chockerat på mamman. Jag har världens tuffaste mamma, tänker Lou, och får rosor på kinderna av stolthet. När mamman svär sådär högt och oväntat, så blir det liksom så mäktigt. Nästan magiskt.

”Vet du, det som man inte får göra, det tror jag alltid blir magiskt om man gör”, säger Lou viktigt till mamman på kvällen, och mamman ser förvånat på henne, sen ler hon från öra till öra och nickar.

3

Konturerna blir skarpare medan graderna sjunker, färgerna skärps och varje morgon doftar av bageriet i Sofielund. Hon är inte direkt sugen på bullar, men det luktar som det känns att bli ompysslad när hon är sjuk och det är väl bra eller något. Hon slutar jobbet på postens nattsortering just när det börjar ljusna ute, och hon går inte hem och lägger sig, äter inte frukost, vandrar bara runt med sin freestyle i kvarteren tills kaféet på hörnet öppnar. Då läser hon tidningen och dricker tre koppar kaffe med fruktansvärt mycket socker och det är bra eller det är dåligt, det är ingenting. Det blir hela tiden nya dagar och det tränger sig på henne, detta att hela tiden veta att det hela, hela tiden går sekunder som hon inte gör något viktigt med.

Olika vänner som inte är där ringer. Ja må du leva! Hon sitter ensam och dricker sig apfull på en sylta med sjukt dyr öl. Börjar sluddra till bartendern, han dricker också, sluddrar också. Det är misär. Hon hatar allt som händer och inte händer. Vinglar hem. Sätter på sin dator. Stirrar på skärmen i en timme. Varför fan har hon Real Player istället för Windows Media? Varför har hon Malmö istället för Berlin, New York, Glasgow, Dublin? Varför har hon absolut ingenting att fråga någon och inga svar att svänga sig med om någon frågar henne något? Varför frågar ingen henne något? Jo, någon frågade, bartendern frågade när hon förlorade oskulden. När hon blev SKULDSATT, sa han inte, bara tänkte hon. Hon svarade inte, tittade inte på honom, mindes bara fuktiga vidriga läppar, händer stora och torra som labbar. 6:an, 7:an, 8:an, 9:an, 1:an, 2:an, 3:an, grövre och grövre händer och förslag och deras viljor och ord. Hon halsade ölen. Spelade på maskinen. Av med trehundra spänn. Höll precis på att vinna det fyrdubbla, men satsade en hundring till. Förlorade allt. Hennes fel. Hon är sitt eget fel. För hon är tjugotvå nu och har inte kommit någonstans och hon är just exakt här, där hon aldrig skulle hamna.

Det sägs att det är skönt att gråta, att det rensar huvudet och renar människan. Att kroppen inte bara är fylld av slagg från mat och dryck, utan även av psykiskt slagg. Men Lou kan inte gråta. Det har hon inte kunnat så länge hon kan minnas. Ibland när något känns jobbigt, som nu när hon fyller år och inte ens har lust att träffa sina vänner, lyssnar hon på sorgliga låtar på högsta volym, sitter med huvudet lutat i händerna

och pressar ihop ögonen. I halsen har hon en stor klump, men ur ögonen kommer ingenting. Det är nog hennes främsta besatthet. Att hitta något som hjälper henne att producera de där förbannade, förlösande dropparna. Men skulle de verkligen förlösa något? Kanske kan man inte gråta ur sig känslan av att allt är förlorat och förbi, att man kom springande en halv minut försent och såg tåget försvinna bort med alla andra i sig. Och själv stod man kvar. Visste att man inte kunde höra till någonting, att man var absolut obestridbart störd. Helt fullproppad av störningar, medan alla andra visste hur man gjorde allt och därför lyckades göra det.

4

Det är minusgrader ute och Anton har ändå fönstret öppet. Lou vill gå upp från hans slaka tältsäng, vill därifrån och gå själv på kafé – ett lugnt, lågmält, varmt, som Element i Rörsjöstaden – vill läsa tidningen och röka. Men Anton har benet över hennes ben, armen runt hennes mage, ligger där och klibbar mot henne och snarkar med halvöppen mun, och går hon upp kommer han att vakna och titta på henne med förvånade rådjursögon och säga:

”Ska du redan gå?”

Då kommer hon att bli kvar hela förmiddagen, för han ska värma bröd och köpa pålägg och mjölk och koka espressokaffe och läsa högt ur böcker och visa någon ny låt på gitarren och lyssna på vissa radioprogram på P1, det är roligare när man är två ska han tycka och säga, och Lou kommer att gå därifrån till slut, visst, men vara illa till mods resten av dagen. Så nu ligger hon stilla och stel och stirrar upp på hans vita tak med sprickor i. Han bor på Möllan, såklart. Det gör alla som är som han. Som stämplar och håller på med musik och lite konstprojekt då och då, och som äter frukost på Simpan, och dricker öl på Golden varje eftermiddag och kväll, och hittar någon där som är som hon, som har tröttnat på allt, och han förstår kanske att det är därför, bara därför, som hon följer med honom, men han skiter i det, det gör han. Det här är andra gången som hon är ledig från jobbet på natten och följer med honom till hans fula, mörka etta vid rondellen på Kristianstadsgatan. Förra gången var fylld av den där låtsasromantiken och hon blev illamående i flera dagar efteråt när hon tänkte på den, men ändå gick hon med honom hit igen. Ibland är hon inte en del av sig själv. Hon bara sitter där inuti någonstans och tittar bort, håller för öronen. Det där skalet som utger sig för att vara hon tänker att om det beter sig normalt och gör normala saker, så kanske det kan känna sig normalt också.

Klockan släpar sig fram där hon ligger. Fem minuter tar en kvart, en kvart tar en timme. Hon försöker att få tiden att gå genom att tänka aktivt på ett visst ämne. Ämnet hon väljer blir: varför är jag i ett sånt här jävla skitliv? Orsak, verkan. Hon börjar med bandet. För det var nog där allting började ändå. Kanske var det där året efter gymnasiet för bra. Kan ett år och händelserna i det sätta sig som en skimrande, ouppnåelig

mall och håna alla andra år och händelser, de som naivt och tappert försöker att mäta sig med mallen?

Mammans kusin Ernst gav en underbar studentpresent till Lou: ett års fri tillgång till en replokal i stans industriområde. På ena sidan om huset med lokalen låg ett rödbrunt övervuxet smalspår och på andra sidan ett bergigt område med lövträd som gjorde solens strålar gröna. Lou kände för första gången i sitt liv att hon verkligen fick plats och hörde till någonting. I replokalen stod tiden men inte livet stilla. Hon älskade allt med den platsen. Hon älskade sig själv där. Hon älskade den alldeles för höga volymen, ljuset från de blå och röda strålkastarna i taket, musiken som studsade mellan väggarna och vibrerade som en centrifug i blodet. Hon älskade att spela tills rummet var varmt som en bastu, sedan öppna alla fönster, sätta sig nedanför fönstret och dricka folköl och röka.

Och nu? Sex minuter har gått. Några män, kanske två eller tre, bråkar på gatan utanför, skriker. Lou suckar tyst. Hon känner för att kräkas. Hon känner för att sparka sönder något. Hon känner för att göra tusen nålar på Antons arm när han sover. En fluga surrar i taket. Solen letar sig in genom fönstret längst till vänster.

Ett år. Ett år gick det att leva utan att tänka. Det kändes alltid som vår, även mitt i vintern, och när Lou somnade var det med en längtan efter att så snabbt som möjligt få vakna. Vakna och cykla till jobbet och servera kaffe och kakor och torka bord och småle för sig själv hela tiden, längta intensivt och ständigt, som till en kärlek. Så fort klockan blev fem kastade hon av sig förklädet, hoppade på cykeln och cyklade genom stan och därefter utmed smalspårsrälsen så snabbt att ögonen tårades och det sved i bröstet. När hon kom till huset kastade hon cykeln i en snödriva, satte sig anfådd i köket, tände en cigarett och lutade huvudet mot fåtöljens ryggstöd, blundade och kände lugnet och inspirationen komma. Snart kom Erika och Anna och de gick in i replokalen och tände strålkastarna. Lou spelade upp någon slinga som hon hade gjort sen förra repet och de andra hängde direkt på, som om låten redan fanns klar i dem och bara kunde plockas ut. Det var underligt hur allt bara klickade i musiken, för utanför hade Lou inte särskilt mycket gemensamt med Anna och Erika.

De hade spelningar nästan varje helg och kom med i lokaltidningen. En gång fick Lou skriva autograf till en liten pojke som kom till hennes jobb på fiket. Han blev röd i ansiktet när han fick servetten med hennes namn på i handen.

När det blev april ställde de ut möbler i lövträdskogen. De hade rökpauser i vårsolen som sipprade genom grenverken. Lyckan kunde aldrig ta slut, det var så. Ingenting var på väg åt fel håll.

Dagen de kom till Malmö var den femtonde juni. En sjukt varm dag, men luften var ändå underligt klar och hög. Malmö var så levande och vackert. Fåglar flög över husen, torgstånden var uppställda, folk satt i stora gäng och drack folköl på statyn och framför Asian Trading. Uteserveringarna badade i sol och människor och röster. Bilar körde runt med nervevade rutor och hög musik.

Anna och Erika skulle bo i ett stort kollektiv på torget. Lou hade lyckats få ett förstahandskontrakt på en lägenhet på Nobelvägen.

Det underbara med Malmö drogs undan som en kuliss, för den enda replokal som gick att få tag i var ett tre kvadratmeter stort rum, som likt hundratals andra rum var inkilat i en byggnad med kala långa korridorer som luktade klorin. Idén att komma närmare spelställen i Köpenhamn och resten av Europa glömdes snabbt bort av alla utom Lou. Erika och Anna ville nästan aldrig repa längre, de ville hellre lära känna sitt kollektiv, staden, människorna, kaféerna och klubbarna. Kanske var det Lou det var fel på. Att hon inte var tillräckligt nyfiken. Men det var hon egentligen. Om hon bara först fick hitta en fast punkt att utgå ifrån. Hennes lägenhet var ful med plastgolv och fyrkantiga fönster. Den gick inte att vara i, hon hatade varenda steg hon tog där inne, äcklades av varje detalj hon såg. Att det var gult under handfatet. Att det fanns något kletigt, svart innanför de löst sittande telefonuttagen.

Men kanske var det ändå henne det var fel på. Som aldrig kunde tro på B-planer. Som var övertygad om att de drog ner ens fokus och gjorde det svårare för blicken att se målet och därför nå det. Erika och Anna började plugga statsvetenskap båda två. Lou hade varken sökt någon kurs eller något jobb. Bandet skulle ju slå igenom nu, det var ju självklart.

De första månaderna satt hon själv i replokalen hela nätterna och övade gitarr med släckt lampa. Hon vägrade att se lysrören och gipsväggarna med revor och fula hål överallt. Där satt hon och spelade ilsket sönder timmarna, medan hon hela tiden, som en tvångstanke,

tänkte på alla de bra och viktiga sammanhang, sprängfyllda av gemensam vilja och kreativitet, som hon skulle kunna vara i stället för det här. Vad som helst hade varit bättre än denna plats där det inte gick att koncentrera sig eftersom allt rörde på sig och levde och pubarna var smockfulla måndag till söndag vecka efter vecka.

När hon till slut larmade på lokalen och gick ut var det stickande ljust och en ny, tom dag. Hon kände hur hennes drömmar kapslades in som hårda, oåtkomliga tabletter i blodet, och hon fick för sig att det syntes på henne att de låg där. Att hon var misslyckad. Vilse. Hahahaha!

Och hon gav upp, det var ju för fan det hon gjorde. Hon kämpade inte tillräckligt, knappt alls. Istället tog hon jobb på postens nattsortering vid centralen. Dit kom hon nästan alltid full, men hon knaprade på violtabletter för att dölja det för arbetskamraterna. Hon lyssnade på freestyle och smygläste vykort och blev framåt tretiden bakfull vartefter hon började hälla i sig automatkaffe. När hon slutade klockan sex på morgonen var hon skakig och illamående. Hon gick utmed hamnen, andades djupt och tittade på båtarna, drömde om att göra inbrott i en och bara försvinna bort med den utan att berätta det för någon. Det mest skrämmande var att ingen skulle undra. Inte på flera dagar i alla fall. Möjligtvis chefen, men det var så många som kom och gick på det där jobbet att han inte skulle fundera länge över hennes frånvaro. Att ingen märker. Skillnaden mellan ens närvaro och frånvaro. Julia och Sofia var nästan de enda hon pratade med, men det var bara på telefon. Bandet repade högst en gång i veckan, bara några timmar, för sen skulle Erika och Anna hem och plugga, vilket Lou visste oftast betydde dricka öl, men det vågade de såklart inte säga, och därför kunde de heller inte fråga om hon ville följa med. Lou gled sakta men stadigt bort från dem, precis som sommaren från hösten och hösten från vintern. Själva repandet var lika bra och kreativt som alltid, det var omöjligt att inte fungera tillsammans i det. Men det var som om det hade slutat spela roll för Erika och Anna.

”Ska vi inte försöka fixa en spelning på det där Loppen i Christiania?” föreslog Lou en gång när de hade stängt av stärkarna.

”Nja, när då?” Anna såg jagad ut.

”Vet inte, vi får väl se när vi får nån!”

”Ja, fast det hade varit bra att veta innan, jag har skitmycket i skolan nu.”

Lou kokade över.

”Men hur i helvete ska jag kunna veta nåt innan, när vi inte ens har ringt än?” skrek hon.

”Nej, jag håller nog med Anna”, sa Erika och tog på sig jackan. ”Det känns inte som om vi är redo just nu.”

”Men lägg av”, sa Lou hårt. ”Jag trodde ni ville detta lika mycket som jag.”

Erika ryckte på axlarna.

”Det är klart vi vill, men inte hela tiden! Man har väl för fan ett liv också eller?”

Lou stirrade på dem, skakade på huvudet och gick därifrån.

Ja. Man har väl för fan ett liv också. Där tankarna sätter sig i kroppen som kramp. Där alkohol slätar ut oron och suddar till en i kanterna. Där Anton i den slaka tältsängen under det spruckna taket vaknar, rullar intill en och viskar på skånskengelska i ens öra:

”Hello beautiful.”

Lou ryggar bort från hans bakfylleandedräkt och sätter sig upp, måste våga nu, här kan hon inte vara, hon kan för helvete inte behandla sig själv så här mer.

”Ska du redan gå?” frågar han, helt säker på det nekande svaret.

”Mm.”

Hon ställer sig med ryggen mot honom och känner hans blick bränna på sin nakna kropp. Snabbt tar hon upp sina kläder från golvet och springer till toan. Där inne klär hon på sig, blöter ansiktet och går ut i hallen, sätter på sig skorna.

”Äh, lägg av!” ropar Anton glatt och far upp på benen.

”Nej, jag måste faktiskt gå nu”, säger Lou och tar sin jacka.

”Okej, men då följer jag med. Vi äter frukost på Simpan!”

Anton drar på sig sina jeans och en t-shirt och hoppar i skorna, så fort att Lou inte hinner reagera. Han öppnar dörren och tar henne under armen. Hon drar inte åt sig den, varför gör hon inte det? De går snabbt igenom den alléliknande passagen, rundar hörnet vid Golden och är på Simrishamnsgatan. Alla på gatan tror säkert att de är ett par, men när de går in på kaféet och Anton träffar en polare vid kassan passar Lou på. Hon vänder och går snabbt mot dörren, tar till höger och springer ända tills hon kommer till Nobelvägen.

5

Det är inte sommar längre, men fortfarande för varmt för att vara höst. Landsvägen är kantad av knallgula maskrosor och på träden har löven bytt färg från grönt till brunt, violett och vinrött. En liten stig leder fram till gölen. Runt Lous nya rosa basketskor finns blåklockor, smörblommor, harört, trollblommor, ormbunkar. Solen är stark och på den blå himlen finns de där som heter ”stackmoln” på molnplanschen i köket hemma. Hon hör rådjuren och korna råma på ängarna runtomkring och fåglarna som kvittrar i buskarna och träden. Hennes steg är lätta när hon går ut på den skraltiga smala bryggan. Även om hon är rädd för att trilla i eftersom mamman påstår att gölen inte har någon botten, kan hon inte låta bli att sätta sig allra längst ut och dingla med benen över det svarta. Hon tittar på de grön-vit-gula näckrosöarna och på fiskarna som hoppar upp och ner i vattnet. Så småningom mulnar himlen, ett regnmoln drar in och snart ligger det stort och mörkt rakt över henne. Regnet ser ut som tusentals knott på vattenytan. Hon vänder handflatorna och ansiktet uppåt, känner hur dropparna landar på sin utsträckta tunga. Fastän det regnar är luften varm, men efter ett tag har kläderna klistrat fast på kroppen och hon börjar frysa. Hon tar av sig skorna och bär dem i skosnörena medan hon går barfota i den blöta leran genom hagen, genar över bondens stora åkrar och kommer fram till det vita stenhuset. Där finns raggsockor och varm choklad och tänd brasa. Lukten av kanel. Pappans knapprande på skrivmaskinen i köket och mammans målarmusik på hög volym i ateljén. Prinsessan i klänning i vaggan nedanför köksfönstret. Men Lou vill inte mysa idag. Hon struntar i alltihop och går och lägger sig med sina våta kläder under täcket i sin säng. Efter hundra miljoner minuter kommer pappan upp till hennes rum. Han har så svarta ögon att man kan tro att han är en docka när han är arg. Han är inte där än, men den bruna färgen förvandlas mer och mer, det ser Lou fast hon försöker att inte titta.

”Nu kommer du att bli förkyld, gumman”, säger han och låter inte alls omtänksam.

Han lyfter bort täcket och tar henne i armen, drar med henne till badkaret där han har hällt upp badvatten med skum.

Det sticker i armen. Pappan klär av och lyfter ner henne i badkaret. Det känns som om det heta vattnet drar Lou hårt i alla hennes hårstrån

på kroppen.

”Du vet mycket väl att vi måste gå dit imorgon”, säger pappan. ”Det spelar ingen som helst roll om du är sjuk.”

Lou för ner huvudet under vattnet, kniper ihop ögonen. Hon vågar inte stanna kvar där så länge som hon skulle vilja, så länge att lungorna slutar fungera och tankarna stannar, ögonen blir öppna men inget ser. Nej, hon vågar inte, utan kastar sig upp och flämtar efter luft.

”Det är inte så farligt som du tror, vi ska bara prata lite med henne”, säger pappan som har satt sig på det nerfällda toalettlocket. Ögonen är nästan helt vanliga nu, bruna som smält blockchoklad.

Efter badet står Lou och huttrar i dörröppningen medan pappan bäddar med torra sängkläder.

Sen kan hon inte sova. Inte när pappan har gått, inte när mamman och pappan smyger upp senare för att själva lägga sig, inte när hon märker genom springan att mamman släcker läslampan, inte när pappan börjar snarka, inte när mamman börjar snarka. Lou längtar ut. Hon vill springa på fälten genom natten. Det måste vara det mest spännande och läskiga man kan göra. Springa så snabbt man kan utan att se vägen framför sig. Hon lyfter upp gardinen från det lilla triangelformade fönstret och tittar ut över åkern. Den är ljus från månen och Lou räknar stjärnor ända tills hon inte vet hur man säger vissa stora siffror. Då faller hon bakåt på kudden och somnar äntligen.

6

Att sluta lysa eller ingen som ser om man lyser. Att stå stilla när man går och känna sig utanför med alla och till och med när man är själv. Nu måste något hända! Livet måste berätta för henne hur hon ska leva. Framtiden måste visa hur hon ska välja den. Nätterna måste berätta varför hon ska vakna nästa morgon. Någonstans måste det finnas något att klamra sig fast vid, en ny dröm, en illusion, vad som helst. För nu håller något på att slå över. Nu rusar allt, fortare och fortare, men bara i hjärnan, allt runtomkring står så skrämmande stilla. Hur kan livet te sig så baktungt, litet och suddigt nu när hon är fri och både kan och får göra precis vad som helst? Hon vill ingenting längre. Bara sätta fingret på en klockvisare och snurra den varv efter varv, bakåt eller framåt spelar ingen roll, bara inte det här mer. Det syns faktiskt. I ögonen när hon stirrar på sig själv i spegeln. Det här är inte jag. Det var aldrig meningen att jag skulle komma hit. Det finns platser som gör mig verklig. Inte den här.

Rastlösheten kliar överallt på kroppen, samtidigt orkar hon inte längre göra någonting när hon är ledig. Inte gå ut och dricka öl mer, inte handla, inte tvätta. Inte spela. Inte en jävla ton kan göra någon som helst skillnad, för hon kan inte längre kombinera tonerna till något äkta och bra. Hon betalar fortfarande replokalhyran varje månad, men är aldrig där. Gitarren ligger hemma, som ett dött svart djur på köksgolvet. Två strängar saknas och inte ens det orkar hon göra något åt. För hon kan inte längre. Hon kan ingenting. Varför skulle hon kunna någonting, det är ju hon, det går inte, herregud, vad fan tror hon? Om hon inte gör något bättre än någon annan, varför ska hon alls göra det? Har hon inget leende och inga nya låtar att visa upp, inga resultat att komma med, då är hon inget värd. Inte för andra, inte för sig själv. Framför allt inte för sig själv. Utan lust att skapa är hon avslöjad. Då är hon den hon egentligen är. Ensam, ful, ihålig och fullkomligt osynlig.

Hon ska just börja laga mat när Julia ringer och bollar ut en undran om att hon kanske har blivit psykiskt sjuk.

”Alla här raggar som om livet är slut om man är ensam”, klagar hon. ”Det är helt stört! Inget först lära känna och sen kanske nåt uppstår,

utan tvärtom, som om titeln är viktigare än den man är med. Jag har pojkvän eller flickvän är samma sak som jag är värdefull. Det blir kanske så när det är så jävla litet som det är här, men jag blir fan helt galen på det!”

Lou hummar jakande medan hon klämmer luren mellan axeln och örat och tar fram en halvrutten gul lök ur kylskåpet. Julia suckar högt.

”Jag har ju för en gångs skull bestämt mig för att vara själv och bara fokusera på mina grejer. Men nähä, då håller folk på att hetsa en så fort man går ut och bara vill ta en öl! Är det inte stört? Eller är det jag som är det?”

”Världen är störd”, säger Lou dramatiskt medan hon drar av lager efter lager från löken, ”och vi är bara pusselbitar som upprätthåller det. De vill ju inte att vi ska tänka själva, de vill vinna på oss. Så de pumpar ut sitt tvåsamhetsideal för att skrämmas, för när vi är rädda konsumerar vi mer, det är väldigt enkelt. Du är ju inte störd, du är helt underbar som ifrågasätter det där.”

Slutligen står hon med en pytteliten, orutten lökbit i handen, och nu skäms hon för att hon pratade så mycket nyss, men Julia låter lättad:

”Jag vet. Egentligen. Men jag tror jag håller på att bli knäpp här. Snart kan vi väl flytta till Berlin? Jag vill inte vara här mer. I alla fall inte på helgerna.”

Lökbiten är så liten att det inte är någon mening att skära den i mindre bitar, så Lou kastar den direkt i kastrullen och det fräser och sprätter upp olja på hennes händer, och hon skriker ”Aj, helvete!” och sen ”Ja, det är klart vi gör!” trots att både hon och Julia vet att Julia är i begynnelsen av sin karriär och har minst tre år kvar på sin flashiga utbildning i sin störda by. Och Lou är inte i slutet av sin sunkiga stördhet än. Inte riktigt än. Men mycket snart. Så planerar hon. Snart som i alldeles precis strax ska hon våga storma in på posten, spotta ut alla jävla violtabletter som en fontän ur munnen och skapa förvåning över sin uppsägning. Som om hon fortfarande är någon. Så ska hon se ut.

Småland

Nu ska jag. Att stå på Nobelvägen, i sin lägenhet, i sitt fula badrum, i sitt badkar med gulaktiga beläggningar på emaljen – som om det är en jättelik, urgröpt, oborstad tand – att stå där en panikslagen, jobbledig natt som varken går att dricka eller sova bort, och tänka så och veta så. Nu ska jag härifrån. Det finns inga alternativ. Att gå upp ur badkaret, torka sig, flyttstäda, packa ihop allt man har, stoppa in det i sin bil och flytta sig någon annanstans. Till landet. Eller något annat land. Nu.

Samma natt ringer Lou både till HSB:s och postens telefonsvarare, säger sitt namn och sen upp sig. Hon struntar blankt i att hon kommer missa en halv månadslön, för hon har jobbat så mycket och på så obekväma tider att hon har kunnat spara massa pengar varje månad. Sen ringer hon och bestämmer träff med Anna och Erika på Golden.

De sitter där bakom sina öl framför de knottriga, grällt orange väggarna och ser konstiga ut. Rädda? Kanske lite, men mest skyldiga. Det här är första gången som de tar en band-öl tillsammans sen de kom till Malmö för nästan ett och ett halv år sen.

När Lou säger att hon tänker sticka ser de förvånat på henne.

”Va?” säger Erika. ”Men du kommer väl tillbaka snart?”

Lou skakar på huvudet och ser allvarligt på dem.

”Nej, det tror jag inte. Jag gillar Malmö på massa sätt, men jag blir för ofokuserad här. Eller så är det ni som blir det, jag vet inte.” Hon suckar djupt. ”Ska jag säga upp replokalen eller?”

Anna börjar oväntat att gråta.

”Är det vårt fel?” snyftar hon. ”Är du arg på oss?”

Lou skakar uppgivet på huvudet.

”Det blev inte riktigt som jag hade tänkt bara.”

Hon åker tidigt på lördagsmorgonen i sin gamla röda Suzuki på de snötäckta vägarna genom Skåne och Småland. Efter att ha kört runt några varv i rondellen väljer hon vägen till Kalmar. En fika behöver inte bevisa att hon är misslyckad. Inte som att flytta hem. Detta är ju bara en blixtvisit, en avstickare i hennes nya levnadsglada och lyckade på-väg-

liv.

Det är två förvånade ögon och en varm famn att trilla in i. Men bara kort, inte väcka någon misstanke. Lou är ett huvud längre än mamman nu.

”Vilken överraskning!” säger mamman, lägger händerna på Lous kinder och betraktar henne med huvudet på sned. ”Är du trött, du ser lite trött ut?”

”Nej, inte om jag får kaffe!” ljuger Lou käckt. ”Hur mår ni?”

Mamman hänger upp Lous jacka på en galge.

”Bra!” säger hon piggt och låter bara lite som om hon också ljuger. ”Pappa är vaktmästare på bion idag, men han kommer nog snart. Och Sofia sover fortfarande, det var studentfest igår.”

”Jobbar du mindre nu?”

”Tja, nej, det går ju inte nu innan jul. Men jag har tänkt att gå ner tio procent efter nyår!”

”Det har du tänkt i tre år.”

”Jo, jag vet” Mamman skrattar högt och ledset. ”Jaha, så du är ledig i helgen? Vad roligt att du kom hit!”

Lou går in i vardagsrummet och tittar på de välbekanta möblerna.

”Nä, jag har sagt upp mig”, säger hon.

”Va?” utropar mamman. ”Hur kommer det sig?”

”Jag ska åka bort.”

”Jaså, vart då?”

Lou går utan att svara till Sofias dörr och knackar på. Ingen öppnar. Lou går in ändå. Rummet är mörkt och luktar alkohol. Över golvet och skrivbordet ligger kläder, hårspray, smink och parfymflaskor. Hon smyger bort till Sofias säng och tittar ner på henne. Det långa bruna håret är utslaget över kudden, hennes mun är lite öppen och hon snarkar oregelbundet och ganska tyst, det låter som när en liten människa går sakta över en grusgång.

”Sofia”, viskar Lou. ”Din fyllekaja ... Vakna!”

Sofia vänder sig på sidan och drar täcket över huvudet.

”Vi ska ut och jogga, du måste gå upp nu”, säger Lou med skratt i halsen.

Sofia börjar fnissa under täcket.

”Men kan vi inte simma några längder först”, mumlar hon där inifrån.

Lou drar bort täcket och kastar sig ner i sängen och kramar henne.

”Fan vad du stinker! Var det kul på festen?”

”Ja, jag var en av de tre små grisarna”, svarar Sofia. ”Skitfull och ful.”

Hon sätter sig upp och gäspar hängivet flera gånger.

”Ska du hålla på så där länge?” frågar Lou. ”Jag kan gå ut och dricka kaffe så länge.”

Sofia börjar gapskratta mitt i en gäspning.

”Hallå, vad gör *du* här?”

”Jag ska åka till Europa”, flinar Lou och tänder sänglampan. ”Ville bara säga hejdå.”

”Va, med vem?”

”Vet inte. Dig? Kanske Julia. Eller själv.”

Sofia ställer sig upp och vajar till.

”Aj, mitt huvud!” stönar hon och går planlöst omkring i rummet. ”Ja, jag följer med. Jag hatar allt här.”

Hon tycks hela tiden glömma vart hon är på väg och vad hon ska göra där. Mamman sätter på sin pepp-musik på hög volym på stereon i vardagsrummet. De afrikanska trummorna och den glada balafonen dånar genom Sofias tunna gipsväggar.

”Åh nej!” ropar Sofia. ”Hon har ingen känsla för … vad heter det? Nä, usch, jag måste duscha.”

Lou springer fram till henne.

”Jag är så himla glad att se dig!” säger hon och kramar Sofia igen. ”Men skynda dig, jag måste snart åka.”

”Redan?” säger Sofia snopet. ”Det får du inte. Du ska alltid vara här.”

Mamman har dukat fram kaffe och mackor. Lou sätter sig på stolen närmast fönstret. Hon ser sig förstrött omkring. Det här hemmet förändras aldrig. Det var ett halvår sen hon sist var här, men samma foton och vykort och kylskåpspoesimeningar sitter på kylskåpet, lampan över bordet beter sig fortfarande som om den ska få kortslutning när som helst och under kudden i soffan har någon som vanligt försökt att dölja traven med olästa DN-tidningar.

”Vart ska du åka?” frågar mamman och häller upp kaffe i koppen framför Lou.

”Till Prag kanske. Eller Berlin. Jag vet inte, London.”

”Själv?”

”Nej, med Julia tror jag.”

”Men hon går väl i skolan?”

”Ja, fast hon trivs inte så bra.”

”Nähä, gjorde inte du heller det i Malmö, eller vad är det som

händer?”

Lou rycker på axlarna.

”Man ska ju vidga sina vyer, se saker. Det säger ju alltid pappa. Jag tänkte göra det nu.”

”Men lägenheten då?”

Lou tar en klunk kaffe och undviker att titta på mamman.

”Jag har sagt upp den också.”

Mamman ger upp ett tjut av – vad? Panik låter det som.

”Är du helt säker på det här, Lou?” frågar hon och sätter sig bredvid Lou.

”Jag är säker på att jag inte vill vara i Malmö i alla fall.”

”Men varför inte det?”

”Men därför! Jag vill inte prata om det. Det här känns bra, mamma.”

Mamman suckar.

”Jaja. Du vet väl bäst själv.”

”Ja. Jag gör väl det.”

Sofia svischar ut som en filmstjärna med slappa fast ändå flashiga kläder – vita tajta velourbyxor och en stor grå collegetröja som säkert är dyrare än alla Lous kläder tillsammans.

”Har du disco idag igen, mamma?” frågar Sofia och kastar sig i kökssoffan.

Mamman skrattar påkommet.

”Jo, jag har väl det. Och du ser oförskämt pigg ut! Hade ni kul igår?”

”Ja”, säger Sofia avsnoppande och tar en fralla från brödkorgen.

Ytterdörren öppnas och pappan kommer in. Han blir helt handfallen när han ser Lou. Det finns inte riktigt i hans värld att någon kan komma helt utan förvarning och plötsligt bara finnas där. Så samlar han sig, ler. Han går fram, böjer sig ner och kramar henne.

”Har ni en spelning här?” frågar han, tar av sig rocken och hänger den på stolsryggen.

”Nej, jag har lämnat bandet.”

”Det också!” ropar mamman och ser ut som hon gör när hon tittar på en film som hon inte alls förstår och därför irriterar sig på.

”Vad då också?” frågar pappan.

”Jo, du förstår John, Lou har sagt upp sig från jobbet och lägenheten och tydligen nu också lämnat bandet.”

Mamman ser orolig ut, men ett leende sprider sig i pappans ansikte.

”Men det är väl bra, hon verkade ju ändå inte trivas så värst bra där nere”, säger han oväntat.

”Hon?” frågar Lou. ”Är det jag?”

Pappan tittar på henne.
”Förlåt. Men vart ska du ta vägen nu då?”
Lou suger på ordet som på en klubba och så säger hon det:
”Europa.”
Pappan häller nöjt upp kaffe till sig och nickar.
”Ja, det är bra, du behöver se världen, det behöver alla, i synnerhet skapande människor som du.”

Lou och Sofia går ut till parkeringen.
”Du mår inte bra”, säger Sofia och tittar bekymrat på Lou.
Lou ser henne i ögonen och skakar på huvudet. Hur länge kan man ha en klump i halsen? Hon kan inte minnas senast hon inte hade en.
”Nej, inte så jättebra. Men det blir nog bättre snart.”
Hon försöker sig på ett leende som nog mest liknar en grimas.
”Jag kommer sakna dig”, säger Sofia och kramar henne hårt. ”Det gör jag jämt.”
”Detsamma. Ta hand om dig nu. Hela tiden.”
Lou stryker henne över kinden, går runt bilen och sätter sig i framsätet. Hon vänder sig om och vinkar till Sofia och så startar hon och kör sakta därifrån.
Det tar en timme att åka till det vita stenhuset. Hon kör in i den höga snödrivan på grusgången och orkar inte tänka på hur svårt det kommer bli att köra ut igen imorgon. Hon tar nyckeln som är gömd under krukan i trädgården. Sen går hon direkt och hämtar ved, tänder brasan och skruvar upp alla elementen på nedervåningen.
Hon sitter och glor in i elden och den får inte slockna en sekund, den måste spraka och fylla tystnaden. Hon tänker på det inspelade hundskallet som mamman har på ett kassettband när hon är själv på landstället, för att kunna sätta på det och skrämma bort såna som aldrig kommer. Det finns ju inte ens några grannar. Ingen människa på flera kilometers avstånd.
Efter en stund går Lou och ser efter om det finns någon alkohol i skafferiet, vilket det för ovanlighetens skull inte gör. När hon inser det sparkar hon till en tomflaska som krossas mot väggen, låtsas att det inte händer och går till gästrummet. Därifrån tar hon en madrass och två duntäcken som hon lägger på trägolvet framför brasan. Så ligger hon där klarvaken, hela eftermiddagen och kvällen, med tankar som miljontals minirakblad. Till slut går hon upp och värmer en vidrig pulversoppa som hon dricker framför spisen. Sen tar hon på sig gummistövlar och

pappans stora pälsjacka, och går ut i den råa natten. Det duggregnar på hennes ansikte medan hon går på grusvägen och ut på det blaskiga fältet. Hon ställer sig mitt på det, med armarna sträckta mot himlen, och så skriker hon, skriker och skriker, och slutar inte förrän rösten tar slut. Då lägger hon sig ner, raklång. Hon känner hur blötsnön tränger igenom pälsjackan på ryggen. Aldrig vill hon resa sig. Nej, hon vill dö där. Ensam, genomblöt, äntligen fri. Befriad från drömmar och beslut. Hon blundar och låtsas att regnet är hennes tårar, känner hur de rinner över kinderna, hur vissa landar på läpparna och andra fortsätter ner på hakan och halsen. Det är så tyst omkring henne att hon kan höra pumpen slå inifrån huset där borta, och sitt hjärta, som slår långsamt, uppgivet. Det längtar också. Längtar efter att slippa slå för hennes känslor, längtar efter att få stå stilla och äntligen vila.

Hon kan inte längre känna sina läppar, fingrar och tår. Hon provar att le, men huden stramar så att det gör ont. Det regnar mer. Hon gråter och gråter med torra tårkanaler, vänder sig på sidan och kryper ihop till en liten boll. Blåser på sina händer, men regnet tar bort andedräktens värme.

”Mamma, kom och titta vilken sjuk liten äcklig sak du har”, viskar hon. Det värker i halsen. ”Men kom då. Se på mig. Se mig då!” Regnet dånar i löven. Hon har alltid älskat när det låter så, ända sen hon var liten. Då, när det regnade så där mycket, brukade hon tvinga med mamman och pappan ut på långa promenader till sjön.

Hon reser sig på ostadiga ben och stapplar tillbaka till grusvägen. Flera gånger snavar hon och faller, river sig på handflatorna och i ansiktet. Hon öppnar husdörren med jackärmen nerdragen över handen. I hallen tar hon mödosamt av sig alla kläder och sätter vantar på både händerna och fötterna. Sedan går hon in i vardagsrummet. Hon når tändstickorna på spiselhällen innan hon trillar ihop i en hög på madrassen. Efter en lång stund tvingar hon sig själv att lägga in några vedträn och tidningsblad. Hon tänder på och när elden tar fart sticker det i hennes hud, den kliar som av skabb. Jag är galen, tänker hon, jag är fan helt jävla galen. Varför har ingen talat om det?

8

Prinsessan är en tvåårig liten dam. Lou hatar hennes små klänningar och rosetter i håret, hatar henne. Så fort mamman och pappan ser bort slår hon prinsessan i huvudet med knytnäven rakt uppifrån. Prinsessan gråter inte, bara tittar med jättelika gröna ögon på henne. Lou slår en gång till. Prinsessan springer ut och skammen som följer inuti Lou är fruktansvärd. Hon kryper in under sängen och lyssnar på Jethro Tull i sin freestyle.

När det är frukost hör Lou mamman och pappan tugga som om de var precis intill hennes öron i ett annars knäpptyst rum. Hon känner en växande panikkänsla och skriker att de ska sluta tugga. De blir sårade och mamman säger att Lou kanske skulle ta och be dem att sluta andas också. Lou bygger ett fort av cornflakespaket som hon kan sitta bakom och slippa se, och hon nynnar för att inte höra tuggandet som är det äckligaste, värsta. Men plötsligt skriker hon igen, vrålar rakt ut, det går inte att stoppa. Pappans ögon blixtrar till och blir helt svarta. Han far upp, kastar sig över bordet och tar tag i Lous arm. I ett hårt grepp lyfter han henne över bordet och släpar henne till hennes rum. Lou gråter inte, hon bara låser dörren och slänger sig med ansiktet neråt i puffen, för hon har hört att man kan dö om man somnar så. Hon försöker att somna, men tankarna snurrar och hon skäms, hatar sig själv, hatar så mycket det går. Senare kommer en liten lapp genom dörrspringan.

Lilla gumman, förlåt ... Det var inte meningen att vara så hårdhänt. Men kan du inte försöka att prata med oss när du känner så där, inte bara skrika. Jag och mamma älskar dig alltid. Pappa.

Lous favoritlåt är en där en gubbe med otroligt mörk röst sjunger. Fyra rader i den har hon lyckats att lära sig helt utantill: *I don’t like your fashion business mister. I don’t like these drugs that keep you thin. I don’t like what happened to my sister. First we take Manhattan, then we take Berlin.* Hon skulle aldrig erkänna för någon att hon tycker om hans låtar, men det gör hon, nästan älskar. Mycket, mycket mer än Ace of Base och Roxette och Bryan Adams som folk i skolan gillar. Pappan gillar också gubben, men han är ju gammal själv, så det är inte lika konstigt.

En sak hatar hon mest av allt. Familjeterapin som de måste gå på varje vecka på BUP. Första gången var hon jätteförkyld, hon kunde knappt prata för att näsan var så täppt. Men det var ”så himla långa köer dit” och ”därför viktigt att man verkade glad att få komma dit” sa mamman med det dåliga samvetet som ett litet grummel på rösten. När de var där lite senare satt Lou under bordet och snörvlade och låtsades läsa KP och tänkte inte, aldrig, svara på några dumma frågor.

”Hur känns det när du slår Sofia?” frågade BUP-tanten och kikade in under bordet. ”Känns det som om någon ser dig då?”

Lou satt tyst och glodde på Kropp&knopp-spalten. Genomskinligt snor rann ner på signaturen **Anna -79**.

”Okej, om jag säger så här”, fortsatte tanten med milt irriterad röst. ”Har du någon gång försökt att inte slå henne när du har känt att du har velat slå?”

”Jag gör inte det”, sa Lou mellan sammanbitna tänder.

Hon kände pappans svarta ögon genom träet i bordet. De ville bita henne och nypa och skälla på henne.

”Men det vet vi att du gör, vännen”, sa tanten. ”Det är det många storasyskon som gör.”

Var var prinsessan? Lou hade glömt var prinsessan var, visste inte om hon var hemma med en barnvakt eller om hon satt i mammans knä där uppe, men hon struntade i det.

”Hon finns inte”, sa hon tyst och snörvlade.

Tanten böjde sig längre fram och gav Lou en servett samtidigt som hon frågade:

”Vad sa du, Lou?”

”Att hon inte finns”, upprepade Lou och tog servetten.

”Vem finns inte?”

”Hon!”

”Sofia?”

Lou snöt sig ljudligt.

”Vad menar du med att Sofia inte finns?” frågade tanten.

”Hon gör ju inte det. Hon finns inte på riktigt.”

Lou vaknar tidigt nästa morgon av att hon fryser så att hon skakar. Brasan har slocknat och elementen i huset tycks inte funka. Det känns som om hon har ett stort kletigt tuggummi i halsen. Ur näsan rinner det oavbrutet. Hon sätter telefonen i knäet och slår numret till Julia. Julia låter trött och arg när hon svarar.

”Hej, det är jag”, kraxar Lou. ”Du, jag är i Småland, har liksom rätt mycket pengar nu och massa tid och massa panik ...”

Julia blir vänligare inställd när hon hör att det är Lou och hon frågar vad som har hänt.

”Nej, jag vet inte, jag tänkte bara att vi kanske kunde vara lite mer i varandras liv”, svarar Lou och harklar sig. ”Jag kan flytta upp till Steneby eller så kan du sluta skolan så åker vi till Berlin eller nåt.”

Hon rafsar nervöst med nageln på luren. Julia är tyst en liten stund, sen är hon tillbaka med en ny röst.

”Okej”, säger hon.

”Va?”

”Ja, okej, vi gör det då!”

Lou kastar sig in i bilen. Som tur är har snön regnat bort under natten, så det blir inga problem att ta sig tillbaka ut på vägen. Hon sätter på bilstereon. Ani DiFranco sjunger: *you gotta look outside your eyes, you gotta think outside your brain, you gotta walk outside your life to where the neighbourhood changes*.

Lou tänker att hon nog ser helt förjävlig ut. Värre än andra dagar. En rispa i pannan och en på kinden från äventyret på fältet igår, slitna jeans som har släpat i trädgårdens snöblask, skor som är sönder på sidan och hälen, lite intorkad soppa på linnet och brunt kort hår som ligger som en liten tjock matta på huvudet. Hon vet att ögonen är hålor som har tappat färgen någonstans i höstas eller ännu tidigare, och att ansiktet är gråvitt som aska och livlöst som ett nerhugget träd. Men det gör inget nu, för hon är på väg till Julia och till ett liv som är tänkt att fylla på färg och form och musik i henne. Julia är i färg. Hon har blå ögon och rosa läppar och ljust kortlångt hår och nästan alltid svart linne och slitna jeans och vita skor och gul mössa och hon sa okej, vi gör det då! Hon sa så.

Det är väldigt långt till Steneby, men det gör inte heller något, Lou

tycker om att köra bil ensam. Tankarna får plats där, kan andas.

Julias ögon flackar av trötthet, men leendet är stort, lyckligare än Lou någonsin har sett henne le.

”Hur kunde du veta att jag var så klar med det här?” utbrister hon och kramar Lou. ”Du vet nog alltid, till och med innan jag gör det själv. Jag älskar det med dig!”

De sicksackar mellan alla grejer som ligger på golvet. Det är en gammal lägenhet med knarrande plankgolv, träbjälkar i taket, gasspis. Saker ligger utspridda över varenda yta – kläder, papper, koppar, tidningar, vinylskivor, flaskor, mynt, överfulla askfat, foton, målningar, penslar, en symaskin. Utmed väggarna står bokhyllor proppfulla med LP-skivor, färgglada bokryggar och köpfilmer.

Julia sätter på Nina Simone på LP-spelaren i köket och tänder stearinljus. Hon värmer bullar och kokar tevatten. Lou sitter vid det lilla träbordet och tittar på väggen bredvid spisen. Där finns tidningsurklipp, planscher, flygblad och foton upptejpade. Från manifestationer, stödfester, demonstrationer. Lou ler när hon minns den hoppfulla känslan hon alltid har när hon står tillsammans med massor av människor som vill och kämpar för samma sak som hon. Hon blir glad när hon ser allt samlat där på väggen. För det är så mycket som hon har glömt att hon har gjort och hon har skämts för att hon är så oengagerad och egocentrerad medan allt omkring henne går mer och mer åt helvete. Men nu inser hon att hon faktiskt har försökt att göra något genom åren, försökt att synliggöra och förändra.

Julia öppnar fönstret så att en kall, frisk vind blåser in i köket och ställer fram bullarna och teet på bordet.

Tidigt nästa morgon dricker Lou C-vitamin och te och naturdroppar och under tiden tvättar hon sina kläder i tvättstugan i källaren. Hon duschar också, skrubbar hela kroppen med Julias peelingcrème som heter ”Lovely spring”, klipper naglarna och tvättar håret med schampo och balsam. Sen bär hon upp den torktumlarvarma tvätten och häller ut den ovanpå sakerna i vardagsrummet. Hon sätter sig som en jättelik doftkula på golvet och väljer kläder för bilresan.

Förmiddagen ägnar de åt att trycka ner Julias otaliga osorterade saker i sopsäckar och lägga upp på vinden. De flesta på Julias skola suktar efter hennes lägenhet, så efter tre telefonsamtal har hon lyckats att få den uthyrd på obestämd tid.

”Du, vad håller vi på med egentligen?” tvekar Julia när de äntligen sitter i bilen på parkeringen. Hon häller termoskaffe i en kopp och spiller ut hälften över sätet, men verkar inte märka det själv. ”Är vi dumma i huvudet som gör det här?”

”Nej, det är vi inte!”

”Nä, kanske inte du, men jag är faktiskt tre år äldre och det är rätt mycket och det var det här året som jag skulle bli ansvarsfull och vuxen på riktigt. Jag deklarerade det stolt på midsommarfesten och nu håller hela jävla släkten tummarna för mig. Visserligen med misstron som en fet hinna över tumnaglarna.” Julia häver kaffet så snabbt att lite rinner utanför munnen, nerför hakan och innanför hennes klargula It’s better in the Bahamas-t-shirt. ”Kan jag aldrig genomföra nånting fullt ut eller?”

”Man behöver väl inte alltid vilja göra något bara för att man kan det”, protesterar Lou. ”Du har ju inte verkat så himla glad här.”

”Men det är väl inte så många andra som går långa utbildningar heller? Fast de fokuserar på målet. Det är det jag inte kan.”

Hon ställer koppen bakom handbromsen och tittar på Lou en lång stund. Sen rycker hon på axlarna och lutar sig fram mot sidospegeln.

”Jaja, jag är i alla fall snygg”, skrattar hon och startar bilen. ”Speciellt med den här tantfrisyren.”

Att känna ett sting av frihet i bröstet när man har åkt nästan från Åmål och så vilse söderut genom Sverige, och nu tar in på ett motell utanför Jönköping. Ett underligt, filmiskt motell som liknar en igenbommad timmerstuga. Att känna: ingen mer tvekan nu, inte mer längtan efter barndomens efterkonstruerat trygga enkelhet. Att förnimma en aning om att det faktiskt går att börja om, att få vara anonym och utifrån det bygga sig ny.

Bakom den höga receptionsdisken hälsar en skallig gubbe dem välkomna. Hans leende är stort och fullt med gulbruna tänder.

I ett litet rum till höger om disken finns gamla öppetskyltar, cocacolaskyltar, tablettaskplanscher, vägskyltar, en jukebox med svenska sommartoppslåtar, uppstoppade älghuvuden och små lampor med veckade lampskärmar och varmt sken. Mörk träpanel från golv till tak. Lou sätter sig vid ett av borden med vit- och rödrutig duk. Julia går till jukeboxen och lägger i pengar till ”Tommy tycker om mig” med Carola.

Lou börjar med att beställa mineralvatten, men efter två flaskor ger hon upp och dricker öl som Julia. Efter några timmar beställer de in

lövbiff med stekt potatis och sallad minus lövbiff. Potatisen är mjölig, fet och vattnig på samma gång. Julia lutar sig över bordet och väsviskar:

”Tror du att det pågår brottslig verksamhet bakom den här fasaden?”

”Ja, klart det gör. Jag tycker vi ska fråga om vi får bli husband här”, fnissar Lou.

Hon är så full nu att hon har slutat skämmas för att ord kommer ur hennes mun. När hon dricker är det som om hon måste ta chansen att prata så mycket det går, för det är så befriande att inte känna sig fel och äcklig. Hon fortsätter:

”Vi kan väl lägga ner Berlin, stanna här och förvandlas till alkoholiserade haggor med whiskyröster och vattniga blickar? Det vill jag! Det är det enda jag vill.” Hon nickar mot ett av lokalens hörn. ”Där under älghuvudet kan vi sitta hela dagarna. Vi ska inte se en stad på minst tjugo år. Inte älska någon. Inte ha telefon. Bara röka och dricka och sjunga, falskare och falskare för varje år. Kanske ska jag skaffa långt, grått hår i fläta. Och ha en könssjukdom. Vi ska inte träffa någon utom publiken som bara är högst två personer, utom på onsdagskvällarna då ett mystiskt schacksällskap träffas här. För dem ska vi klä upp oss. Nej, ut oss. I frack och lösnäsor med inbyggd mustasch och så ska vi sjunga med tysk brytning och röka cigaretter utan filter. Du måste spela med vispar hela tiden och jag måste ha en dålig, spansk gitarr och det måste regna alltid, jämt.”

Julia skrattar så hon gråter. Det gör hon alltid när hon skrattar.

”Mm, det låter perfekt”, säger hon och drar med handen över ögonen. ”Men jag är rätt nöjd bara du finns omkring mig lite mer än aldrig.”

Köpenhamn

Julia kör fort på de soliga landsvägarna i Småland. Lou sitter bredvid och trängs med gitarren som hon försöker stränga om. Hon använder sin tankeförmåga på helt fel sätt. Som vitlök i sår. Hallå! Det ska ju vara löst nu allting, härligt och nytt och problemfritt. Ändå kan hon inte stänga av huvudet, inte när hon är fylld av denna krypande bakfylleångest som hon har lovat sig själv att hon inte får åtgärda förrän tidigast klockan fem, men helst inte alls. Fan också! Sug tag i mig! Visa något som får mig att stirra eller gapa eller bry mig. Visa mig din naknaste stund, när du inte vet vart du ska göra av någonting, och be mig att vara i den med dig. Explodera med mig i städer vi inte kan uttala namnet på och sov inte på nätterna, lev då, lev hela tiden, säg att du vill det, att du vill det med mig. Nej. Helt fel sätt! Man kan ju inte be om saker när man är så rädd som hon är för att bli lämnad. När rädslan för det gör att ingen får komma nära. Då måste hon springa och gömma sig, byta värld, mota bort den där varma känslan, innan den hinner att lämna henne. Något kan byggas upp under flera år, men på en sekund kan det tas ifrån en. Som om det aldrig har hänt.

Att se rakt in i någons ögon och tillåta den personen att se ens tvivel, ens mörker, all skit, allt det där fula, trasiga och pinsamma. Om det är kärlek tänker Lou aldrig be om eller längta efter det. Det är klart att det någonstans finns en längtan, men det är fan inte värt det om allt sen försvinner.

”Jag vill dö”, säger hon plötsligt rakt ut i luften.

”Säg inte så.” Julia släpper blicken på vägen och tittar snabbt på Lou. ”Det vill du inte alls. Inte på riktigt.”

”Det vill jag visst.”

”Nej, du vill bara slippa. Slippa tänka så mycket att din hjärna går sönder hela jävla tiden.”

”Nej, jag vill dö.”

”Lägg av. Du vill fan leva! Det är ju det du vill.”

Julia svänger in på en parkeringsficka, går runt bilen och sätter sig i diket och kissar. Lou stiger också ut och sträcker på benen. Solen är kall och står lågt på himlen.

”Du vet att jag aldrig heller fattar hur man får ihop sina förväntningar på sig själv med andras förväntningar på en”, säger Julia och drar upp

byxorna. ”Men jag vill verkligen hitta den balansen och jag tänker inte sluta leta förrän jag hittar den nu. Varför skulle jag annars göra så här?”

Lou känner sig överdriven och jobbig.

”Förlåt”, mumlar hon och rodnar lite, ”jag är så glad att du följer med.”

Julia öppnar dörren till bilen, men går inte in utan lägger armbågarna på biltaket och tittar på Lou.

”Du, nu kan vi antingen ta färjan från Trelleborg eller så åker vi över bron och tar den från Danmark. Det är ju dyrare, men det kanske är kul att vara i Danmark lite?”

”Ja, Danmark är fint”, säger Lou lamt och sen börjar hon fnissa åt sig själv. Hon hade nog hellre pluggat företagsekonomi dag och natt i tre år än åkt på resa med någon som betedde sig som hon själv gjorde.

De är röda i ansiktet av både kyla och skam när de sjunger ”She Loves You” och ”Help” och andra gubbiga hits på Strøget. På tre timmar får de ihop tjugo danska kronor.

Nu är klockan halv sex och de sitter kalla och utmattade på en pub i Norreport. Tre svartklädda aktivistkillar sitter vid bordet bredvid och glor nyfiket på dem. Lou känner hur en rysning av irritation går genom kroppen, från huvudet till fotsulorna. För hon vet att alla de här politiskt aktiva killarna kan vara så oerhört medvetna och engagerade i djurrätt, antikapitalism, antirasism, bostadspolitik, vad som helst, men att feminism i princip alltid hamnar utanför och blir tjejernas ansvar.

Men många timmar senare har något onödigt hänt. Julia och Lou har blivit fulla. Det är snart stängningsdags och de har ingenstans att sova. Killarna är fortfarande kvar. Lou lutar sig över bordet och säger innan Julia hinner hejda henne:

”Hej, tror ni vi kan få sova hos er? Vi ska åka vidare till Berlin imorgon, men vi har ingenstans att sova inatt.”

Killarna svarar något obegripligt danskt, men deras miner ser jakande ut.

Julia somnar i soffan så fort de kommer hem till killarnas stökiga lägenhet bakom tågstationen. Lou sitter i kökets lukt av kokt spaghetti som har stått ute över natten, och hon känner den vanliga skulden i magen. Nu förväntas jag göra något, det är underförstått, jag är ju jävligt taskig om jag följer med hit utan att göra något med någon av

dem.

Så hon ligger med en av killarna som något slags skevt tack för hjälpen. Som jävla vanligt. Han däckar direkt efteråt. Lou ligger vaken på hans nakna ljusgula skumgummimadrass och glor upp i taket. Hon har ont i magen. Till slut springer hon ut från rummet och lägger sig i soffan bredvid Julia, tätt, för att hålla värmen. Julia öppnar sömnigt ögonen och tittar på henne.

”Jag hatar verkligen mig själv, Julia”, viskar Lou.

”Nej! Det får du inte. Snälla, gör för helvete inte det mer nu”, mumlar Julia och stryker henne över håret.

Lou somnar och ibland vaknar hennes huvud som en spikklubba inåt, men kroppen i hennes armar är otroligt mjuk och varm, och hon håller om den hårt och somnar om.

De smyger ut innan killarna har hunnit vakna och dagen är inom ramen för sylvasst solig. Bilen står tre kvarter därifrån, orörd och skruttig, men blänkande i solen.

De åker utmed kusten och kommer fram till färjeplatsen som heter Rødby. Färjan ska komma in om en kvart. Här börjar det, tänker Lou och ser sig omkring. Himlen är ljust rosa och vit över havet. På färjeplatsen finns lastbilar, vita lampljus, röda kryss, blåsande enar, ett sädesmagasin, en dansk flagga och en massa fåglar som ser höga ut av bensinångor och flyger i förvirrade cirklar runt en tegelbyggnad. Det är en perfekt bild av väntan, en väntan som lovar något. Stiltje som inte kan göra annat än att så småningom explodera.

Så kommer färjan in mot hamnen, stannar och släpper ut sina bilar och passagerare.

Julia kör in i den, som genom munnen på en uppnosig haj. Den röda Suzukin bland alla lastbilar är som ett litet barn i overall mellan en massa vuxna kroppar.

Uppe i färjan är det blått och vitt. Bara så. Kliniskt och plastigt och stela träbord och sura lastbilschaufförer. Travelshop. Steaks & Seafood. På däck: små runda plastbord på en blå plastmatta. Lou och Julia sätter sig på den med ryggarna mot väggen. Havet är gråblått och ser oljigt ut. En liten fiskebåt med sned mast kastas fram och tillbaka av vågorna från färjan.

”Kan vi inte bestämma att när vi åker ut från båten så slutar du tänka att du är konstig och värdelös?” föreslår Julia, ändrar ställning och lägger sig ner med huvudet i Lous knä.

Lou svarar inte. Hon får bara kramp i magen. Om till och med Julia är trött på henne finns det inte mycket kvar att hoppas på.

Hon pillar i Julias hår för att inte börja känna sig overklig, men det hjälper inte nu, verkligheten dras undan mer och mer, eller så är det hon som dras undan från den. En annan blir hon i alla fall. En som ser allting hända men inte kan ingripa. Som ser allting uppifrån, i miniformat. En pytteliten båt bredvid en större båt, och på den stora båten ett däck med två små figurer vid väggen. Det här har börjat hända igen, inte alls ofta, men ibland, och det skrämmer henne. När hon var liten var det bara roligt. Att folk plötsligt åkte bort när hon tittade på dem. Långt bort och pyttesmå såg hon dem, fastän de satt så nära att knäna nuddade hennes. När mamman tyckte att Lou hade sagt ”Nu blir du så där liten igen” lite väl många gånger, fick Lou gå till doktorn. Doktorn sa att Lou hade ”Alice i underlandet”-syndromet. Det var att man ibland förlorade sakers perspektiv. De bara blev pyttesmå helt plötsligt och sen enorma och så små igen. Ungefär som när man feberyrar. Barn upplevde inte det som något obehagligt och oftast växte det bort, lugnade doktorn mamman. Men det kunde återkomma. Som det ibland har gjort för Lou det senaste året och som det gör nu.

Hon zoomas tillbaka, alldeles för nära istället. Handen som pillar i Julias hår ser ut som en stor labb. Hon sväljer och lutar sig över Julias jättelika ansikte, ögonfransarna där som långa grässtrån. Julia tycks ha somnat. Lou tvekar en sekund, men så öppnar hon en minivodkaflaska som hon har köpt i restaurangen. Den ser lika stor ut som en literflaska, men det går väldigt snabbt att tömma den. Hon ställer ner flaskan bredvid sig och försöker att andas långsamt så att den kalla havsluften kommer djupt ner i lungorna. Och då äntligen blir allt klart, det är nästan för bra för att vara sant, men det händer faktiskt – hon sugs tillbaka in i sig själv och perspektivet blir normalt. Hon har bara en enda, alldeles ny tanke nu: mina tankar om mig själv är inte samma sak som jag, man är alltid, alltid mer än man själv vet. Med den tanken som en lugnande iskristall i huvudet tar hon av sig jackan, viker ihop den till en kudde, flyttar försiktigt ner Julias huvud till den och reser sig upp. Sen går hon fram till räcket, lutar sig en bit ut och känner vågorna stänka upp i ansiktet.

Berlin

Hon är ett enda stort leende när de kör ut i Puttgarden. Hon pratar hela tiden och Julia skrattar åt allt hon säger. Lou tror faktiskt inte att Julia skrattar *åt* henne, utan för att hon tycker att det är roligt på riktigt. De lyssnar på tysk radio som spelar något slags 90-talstechno med skabbiga vibbar av ragga och caribian.

”Vad har hänt med dig?” frågar Julia och trummar med i låtarna på ratten. ”Blev du kär i nån på båten eller?”

”Nej, jag är bara glad!”

Lou har nämligen insett en underbar sak. En sak som säkert är uppenbar för alla utom henne. Att man kan tänka att man är på väg *mot* något istället för på väg *från* något.

Landskapet är fullt av vindkraftverk, det är lika öppet som Skåne och längst bort i blickfånget ser det ut som om fälten ryker i solens ljus. Det är konstigt att ett land kan ha så många likheter med Sverige och ändå kännas helt annorlunda. Kanske är det skyltarna, som är vita med röd bård och har ett annorlunda typsnitt, mer kantigt, mycket snyggare. Träd växer utmed vägen och bildar en gles allé för bilarna och lastbilarna att åka igenom. Fälten ser konstgjorda ut. De har en underlig neongrön färg, som den på överstrykningspennor. Uppe i luften går elledningar med stora taggar på, som om enorma taggtrådar korsar himlen. Den starka solen gör att allt ser ut som i en film med förstärkta kontraster. Tallarna, husen, lastbilarna, bensinstationerna och turistbussarna. Det måste vara underbart fint här på sommaren med alla dessa träd utslagna.

Den trefiliga motorvägen går mot Hamburg. Julia kör vansinnigt fort. Hon ser lycklig ut – ögonen lyser och munnen är stängd i en nu-jävlar-min. Kanske blir man sån av Autobahn. De passerar skyltar med ortsnamn som Jahnshof, Giddendorf, Pönitz, Bremer. Efter någon timme visar en skylt att man ska svänga höger mot Berlin. Lou lutar sig fram och drar upp volymen på en Ace of Base-låt som plötsligt spelas på radion. *I saw the sign and it opened up my eyes, I saw the sign!* Hon sjunger med det högsta hon kan, förvånad och lite äcklad över att hon verkar kunna hela texten utantill.

”Det är det bästa jag vet att vi gör det här!” ropar Julia och lägger handen på Lous ben. ”Och du är det bästa jag vet!” Hon skrattar och slår

till ratten. ”Åh nej, nu sa jag så igen. Det är som att jag har ett tics som gör att jag måste säga så till dig hela tiden.”

När de kör in i Berlin vevar Lou ner rutan. Det luktar kokt varmkorv. Hon rynkar på näsan och vevar upp igen. Julia har varit i Berlin ganska mycket, fast det var länge sen nu, hon var bara sjutton då.

”Jag minns inte riktigt var kvinnohuset ligger”, säger hon fundersamt när de står vid ett rödljus. ”Det kanske inte ens finns kvar. Men vi kan fråga på Koepi. Vi är väl i Mitte nu?”

”Ingen aning. Vad är Koepi?”

”Ett annat ockuperat hus. Eller här säger de squat.”

Det stora huset ligger bara några gator bort. Det har svart text målad över hela den höga, grå betongfasaden.

Julia parkerar på den lilla gatan utanför och de går in genom en port gjord av ihopflätade grenar. På gården är det folktomt. Där finns massor av soppåsar, trasiga parasoll, spridda bildelar och rostiga tunnor. Mellan träden syns små husvagnar och på väggen över ingången breder graffitimålningar ut sig. Julia öppnar dörren. De hamnar i en liten hall som luktar linssoppa och fuktiga källarväggar.

”Det kanske inte är nån här.”

Julia fortsätter in i ett nytt tomt rum med en bardisk. Men nu hörs prat och skratt bakom en dörr. Bakom den finns ett stort rum. I en brun manchestersoffgrupp sitter ett tiotal killar och dricker öl. De tystnar tvärt när de ser Julia och Lou.

”Das Konzert ist nicht vor heute Abend!” ropar en av dem otrevligt.

”No, we just want to know how to get to a place”, svarar Julia lugnt.

En annan kille sparkar undan en stor rottweilerhund och går fram till dem. Han är lika otrevlig som han som nyss ropade. Hånfull blick, förmodligen rätt nerrökt. Han vägrar prata engelska. Till slut lyckas Julia ändå få ur honom en vägbeskrivning till kvinnohuset.

De går tillbaka ut till bilen. Lou känner sig lite illa till mods. Men Julia skrattar och svänger ut på vägen.

”De har så jävla töntig attityd! Det var så sist jag var här också. Undrar om det bor några tjejer där. Stackars dem i så fall.” Hon ger Lou en snabb blick. ”Du, det är helt annan stämning på kvinnohuset.”

Trafiken är tät nu på eftermiddagen och Julia måste krypköra fram. Lou vevar ner rutan igen. De har kört in i ett fint, pittoreskt kvarter. Här är

allt tätt och smått. Smala vägar. Stenhus i ljusa färger, med spröjsade fönster och vackra trädörrar. Skyltarna är färgglada och gammaldags.

”Jag trodde det skulle vara mycket mer betongbaserat i Berlin”, säger Lou.

”Betongbaserat”, skrattar Julia, ”vad är det för ord?”

”Ja, men industriellt, du fattar ju. Hårdare. Som där uppe vid Koepi typ.”

”Det är det, också, du får se. Det som förut var Västberlin är skitfult tycker jag.”

De blir stillastående i en bilkö. Lou lutar sig ut genom fönstret. På flera ställen delar tobaksbutiker och bagerier trappuppgång. Det finns många restauranger och secondhandaffärer. Vid en minirondell ligger ett kafé, med en hälsokost på ena sidan och en rättvisehandel på andra. Lou kisar mot gatuskylten och skriver upp namnet i sitt block. Påpälsade människor går omkring ensamma eller två och två på den smala trottoaren och ser nöjda ut. Anmärkningsvärt många håller vantarna runt gröna pappersmuggar med takeaway-kaffe, eller säkert något mer hälsotrendigt som yogi-te.

Kön börjar röra på sig. Julia kör otåligt och så fort det finns tillfälle att svänga av gör hon det och trycker ner gaspedalen. Vägarna blir snart breda och husen fula. Industriliknande och vita med blanka, allvarliga fönsterrader.

”Ja, här är det!” säger Julia mitt i en uppförsbacke och svänger in på en liten gård med slitna trädgårdsmöbler, skrot och träd som slår knut på sig själva.

Det är som om någon har skurit ut en del av det fina kvarteret och placerat här. Lou vänder snabbt huvudet fram och tillbaka. En pirrande, nästan nervös känsla sprider sig i magen.

Till höger står ett ganska fallfärdigt, orange trevåningshus i sten. Det har revor av tegel på fasaden och gamla, vackra fönster, sådana med två höga rektanglar och fyrkanter överst. Ur skorstenen på taket bolmar gråvit rök. Det lyser i alla fönster och ser hemtrevligt ut. Mittemot står det ett mindre blått hus, med stängda fönsterluckor vars ljusblå målarfärg flagnar.

”Visst är det fint!” ropar Julia glatt. ”Det är nästan ännu finare än jag mindes det.”

De går upp för en liten stentrappa. På trappavsatsen står en stor keramikkruka proppad med fimpar. Ovanför dörren hänger en gatlykta, en sådan som man kan tänkas se på en tågstation i en svartvit film. Julia trycker ner järnhandtaget som ser ut att hänga ganska löst på dörren,

och de hamnar i ett rödmålat kök med plankgolv och högt i tak. Kvävande värme från en kakelugn slår emot dem. En radio står på, i kökssoffor på långsidorna av ett stort bord sitter några tjejer och spelar backgammon. En av dem reser sig, kommer fram och presenterar sig som Ulrike.

”My name is Julia and she’s Lou. Do you think we can stay here for a while?” frågar Julia på sitt självklara sätt som Lou alltid har beundrat och avundat.

”Sure!” säger Ulrike samtidigt som hon samlar ihop sina tjocka bruna dreads i ett svart band i nacken. ”Gästrummet är nästan alltid ledigt på vintern.”

Hon hämtar en nyckel från ett litet skåp bredvid kakelugnen.

”Kan vi ta fem euro bara?” frågar hon när hon ger nyckeln till Julia, och så lägger hon snabbt till: ”Så kan vi trycka upp en ny om nyckeln försvinner. Ni får såklart tillbaka dem när ni åker.”

Ulrike visar dem runt. Utanför köket är det betydligt mycket kallare. Där finns en liten hall och en gulmålad korridor full med affischer.

”Vi är sju som bor här permanent”, berättar Ulrike. ”Men oftast är vi minst elva-tolv stycken här. I den här korridoren bor Sarah, Lotti och jag.”

De går genom korridoren och kommer till en ny hall där det finns en trappa.

”Där kommer ni in i köket från andra hållet”, säger Ulrike och pekar på en dörr bredvid trappan. ”Den andra går till Heidis och Bettinas rum. De är tvillingar och deras tre andra systrar bor också här. De kallas Linnemannsystrarna.”

Trappan är brant och grönmålad. Den leder upp till ännu en hall med tre dörrar och en ny trappa.

”Där bor Jenny och Lene”, säger Ulrike och pekar på dörren till höger. ”De är systrar med varandra och med Lotti, Heidi och Bettina. Ja, det är lite krångligt. Det finns ett stort vardagsrum bakom deras rum, men det luktar så jävla mögligt så vi brukar inte vara där.” Hon skrattar till och nickar mot dörren till vänster. ”Där bor Fine med sin dotter Kristel som är fyra, men de är inte här så ofta för hon jobbar rätt mycket i Hamburg. Och det här är gästrummet.”

Rummet är dammigt och litet och iskallt. Den högra väggen upptas helt av ett fönster med en bred fönsterkarm, en sådan som man kan sitta i. Tunga gula sammetsgardiner hänger på sidorna och ovanför fönstret i

en smal, vågrät remsa. Det ser ut som om fönstret har en frisyr. På trägolvet ligger en tunn, bred madrass med ett blommigt täcke på. Jättelika tavlor med en blandning av text, foto och sprayade konturer av tåg och byggnader är uppspikade på väggen rakt fram.

”Vad juste”, säger Lou. ”Fina tavlor.”

”Eller hur, det är Lotti som har gjort dem. Jag ska bara visa tredje våningen också, men lämna era väskor här. Eller ni kanske är trötta?”

”Nej, det är jättekul att se!” säger Julia. ”Jag var här för typ åtta år sen, men det var rätt struligt då, så jag var inte säker på om det fortfarande fanns kvar.”

”Ja, det var tydligen skitjobbigt ett tag, men de fick behålla det till slut och så länge jag har bott här har det varit helt lugnt. Men jag har hört att brittiska polisen planerar att London ska vara helt squat-fritt om några år, så det blir säkert likadant här snart, tyvärr.”

Nästa trappa är ännu brantare och smalare. Den leder till en vindsvåning med grått golv, bjälkar i taket och små triangelfönster som vetter mot gården.

”Här är det nästan för kallt att bo”, säger Ulrike. ”Fast Karin och Lisa och folk som hälsar på bor här ibland. Vi har fotolabb där inne.” Hon ler och kliar sig i nacken. ”Ja, välkomna! Det är nästan alltid nån hemma om det är nåt ni undrar.”

Lou och Julia kastar sig på madrassen i gästrummet, ligger där tysta en stund.

”Vad konstigt att vara här helt plötsligt”, säger Lou och tänder en cigarett. ”Det blir så tydligt hur lätt det är att förflytta sig ändå.”

Röken stiger upp mot taket och ansluter sig till en stor nikotinfläck bredvid taklampan. Julia svarar inte. Lou tittar på henne och ser att hon redan har somnat. Hon måste ha haft mycket att göra i skolan den här terminen, så trött som hon blir så fort hon inte är aktiv. Lou smyger upp och släcker lampan, lirkar bort det blommiga täcket under Julias kropp och lägger det över henne.

Det är någon gång och Lou ligger i en sovvagn som dunkar genom något land i Europa. Det finns sex bäddar och Lous familj har de fyra översta. Längst ner ligger två holländare med stora tjocka magar. Lou fryser och är kissnödig, men hon vågar inte klättra ner för hon är rädd att holländarna ska ta tag i hennes ben. En av dem snarkar som en galning. Lou har aldrig hört ett högre ljud. Hon försöker att tänka på tågets rytmiska dunkande och på hur landskapet utanför hade sett ut om det hade varit dag nu och på vad de ska göra när de kommer fram. Så tappar hon plötsligt ner sitt täcke på golvet.

När det äntligen blir morgon är hon fortfarande vaken och nästan blå av kyla.

Pappan är pigg och glad och pratig för de åker med en båt som snart är framme i England. Han är född där, i en grotta utanför huvudstaden. Lou förstår inte riktigt vad han menar, men det låter roligt.

Hon är sjuk hela tiden i London. Alla tycker synd om henne och hon får ligga på en madrass på pappans brors vind och titta på bilder i engelska tidningar och djurböcker. På vinden finns en glugg och genom den kan man se ut över plåttak och små trädgårdar där folk grillar och dricker vin. Lou vill aldrig bli vuxen för hon tycker inte om att bara sitta och prata utan att göra något samtidigt. Bara sitta där i flera timmar även fast man inte har något roligt att berätta och tycker att det är ganska tråkigt att lyssna. Men mamman tycker att sånt är kul, hon ser så där lugn ut och skrattar hela tiden. I Sverige är pappan oftast tyst när de äter och så, men här pratar han högt hela tiden och skämtar på engelska. Lou förstår inte orden, men hon förstår hans glada ögon och att han inte har dem så ofta annars.

En dag är Lou ute i trädgården. Prinsessan går runt och äter kaviar ur en tub. Till slut skjuter Lou en boll på henne så att hon trillar omkull. Alla blir arga och ingen tycker längre synd om Lou. Hon hatar dem. Det finns en buske att gömma sig i. Där luktar det blöta löv och lite kattkiss. Ingen kan hitta henne, speciellt inte pappans bror för hon fattar inte vad han säger om han ropar.

Pappan säger: ”Hon kommer när hon blir hungrig.”

Det känns som om Lou har gråt i hela kroppen utom ögonen. Prinsessan hittar henne. Hon pekar mot busken och springer därifrån. Mamman kommer och sticker in huvudet.

”Förlåt att vi skrek på dig, gumman. Du gjorde ju inte det med mening.”

”Gjorde jag visst”, säger Lou och drar henne i armen så att hon trillar omkull. Lou kastar sig över henne och kittlar henne.

På natten säger Lou: ”Good night sleep tight” till pappans bror. Han verkar tycka att det är roligt och petar henne på näsan. Hon beslutar sig för att lära sig fler engelska ord och få prinsessan att säga några av dem, trots att hon knappt kan några svenska än.

Allt är nytt och fantastiskt och under de första dagarna tänker Lou att den här allt-kan-vara-nästan-gratis-grejen måste ha någon baksida, men finns det en så kan hon i alla fall inte se den. Alltid är det pub, konsert eller filmvisning i någon squat i kvarteret – det finns fem ockuperade hus bara här omkring. Ölen kostar bara en euro och det är packat med folk varje kväll. Två häftade ihopvikta A4-papper är månadstidningen där det står vad som händer den kommande tiden och vilket hus som har folkkök vilken dag. Det står till och med vilken sorts mat som ska serveras. ”Tisdag, Koepi, thaimat, vegan.” Inget utom ölen har något fast pris, man lägger bara så mycket pengar som man har möjlighet att ge i en skål.

På tordagsmorgonen sitter Lou ensam och dricker kaffe i det svinkalla kvinnohusköket där ingen har orkat elda i kakelugnen. Julia är i affären och handlar frukost. När Lou reser sig för att ta tag i eldandet kommer en mörkhårig tjej in i köket. Hon går leende fram till Lou. Lou rycker till när hon möter hennes blick. Den är så intensiv. Inte alls på ett psykande sätt, bara så otroligt närvarande. Det ser nästan overkligt ut.

De tar i hand. Hon heter Sarah. Hennes röst är hes. Ögonen är klargröna i mitten, med mörkare gröna kanter, och inramade av täta, svarta ögonfransar. Hon har samma dialekt som Lous pappas bror i London. Lou försöker att komma på något ovanligt, oväntat att säga.

”I’m Swedish”, säger hon och blir varm i ansiktet.

Jaha, det lyckades ju skitbra, men hon frågade i alla fall inte vad Sarah jobbade med och hon sprang i alla fall inte rakt upp till rummet och gömde sig under täcket. Först nu släpper de varandras händer. Sarah ler mot Lou – lite nedlåtande? Nej! Lou knyter händerna och tvingar sig själv att sluta vara så nojig och osäker.

”Thought you were English”, säger Sarah.

”Varför det?”

Sarah tittar leende på henne.

”Vet inte.”

Lou känner en liten ilning genom magen och inser förvånat att hon febrilt försöker komma på något nytt att säga så att hon får höra den där

mörka rösten igen.

”Har du bott här länge?” frågar hon.

Sarah rycker på axlarna.

”Ett år snart.” Hon kollar snabbt på klockradion i fönstret. ”Oj, jag måste verkligen rusa nu, jag ska på ett möte. Men vi ses, kul att träffas!”

Sarah höjer handen och försvinner ut på gården. Lou går mot kakelugnen, men stannar och fastnar med blicken ut genom fönstret, ser att Sarah står där ute på gården framför en lång tjej med rakat huvud som ser oerhört cool ut. Nu verkar Sarah inte alls vara stressad. Hon och tjejen skrattar så att det hörs in till köket.

Resten av morgonen släpar sig fram som en toalettkö. Lou eldar och lägger patienser på de grusiga trasmattorna framför kakelugnen. Det vill säga, hon låtsas göra det, egentligen har hon glömt vad alla patienserna går ut på. Alla som bor i huset sover eller är borta någon annanstans och Julia har av någon konstig anledning fortfarande inte kommit tillbaka. Eller det är inte så konstigt förresten – hon börjar alltid prata med en massa människor när hon är ute, så hon har säkert träffat någon främling som hon har gått och fikat med.

Himlen är disigt ljusblå. Lou har satt sig på en av träbänkarna ute på gården och börjat att kedjeröka. Hon fryser så hon skakar, men känner ändå inte för att vara inomhus mer.

Efter en stund kommer Sarah gående genom den bågformade porten. Hon ser inte Lou. Lou känner sig äcklig som sitter här helt ensam med fimpar vid fötterna. Säkert är hennes näsa knallröd, huden fnasig och läpparna lila. Ändå ropar hon:

”Sarah!”

Sarah vänder sig förvånat om.

”Tjena, varför sitter du här ute?” frågar hon och kommer fram.

”Det är ju jätteskönt väder och jag var röksugen och så”, svamlar Lou och känner att hennes stelhet har gått in i ett närmast tvångsmässigt stadium.

”Du förresten”, säger Sarah glatt, ”jag och Ulrike ska ut och måla ikväll, vill du med?”

Julia hade slunkit in i en möbelaffär på väg till affären imorse. Kanske saknade hon sin utbildning eller något. Där inne hade hon träffat gubben som ägde affären och de hade börjat prata möbeldesign. Sen

hjälpte hon honom att bygga en bokhylla i flera timmar. Hon glömde helt bort att Lou väntade i kvinnohuset.

Lou kunde bara skratta när Julia lite skuldmedvetet förklarade vad som hade hänt. Det var så konstigt och roligt att Julia gjorde sånt hela tiden, svårt för Lou att förstå. Hon som knappt ens kunde prata med folk hon kände nuförtiden.

När det är mörkt ute plankar Lou, Julia, Sarah och Ulrike på U-bahnen. Tågvagnen är ren, dragig och nästan folktom. Två småkillar med tuggummi i käften och stora freestylehörlurar på huvudet sitter närmast dörren och försöker se tuffa ut. En man med bister min sitter längst bort i vagnen och glor åt Lous och deras håll. Hon undrar nervöst om han är civilkontrollant, men avbryts i sina funderingar när Ulrike och Sarah flyger upp från sätet och ropar att de ska av.

De springer ut och Ulrike tar snabbt upp sprayburkarna från sin väska. De andra står bredvid och bakom och spanar efter väktare. Ulrike är snabb och mycket duktig. Målningen föreställer en kvinna som slår ut från bilden med en knytnäve där E N O U G H är skrivet på hennes knogar. När den nästan är klar kommer en väktare ner från en av stationens ingångar. Sarah harklar sig högt och i samma ögonblick springer hon och Ulrike mot den andra utgången. Lou och Julia springer förvirrat efter.

”HALT!” vrålar vakten och ökar stegen.

De fortsätter att springa, ut på en stor gata och in på en sidogata. Ulrike bankar på en järndörr och skriker något på tyska. Lou kallsvettas. Det rasslar efter en stund bakom dörren och den slås upp. Tjejen som har öppnat låser efter dem med tre grova kedjor och tänder en cigarett. Ulrike berättar andfått om målningen. Tjejen skrattar kråkigt och dunkar henne i ryggen. Sen ler hon snett och tar Julias hand.

”Nina”, säger hon och ser rakt in i Julias ögon.

”Julia”, säger Julia och ler stort.

De står så lite för länge. Lou betraktar Nina. Hon är säkert 1,90 lång. Hennes svarta dreads når till korsryggen, näsan har liksom en långsmal upphöjd knöl på näsbenet, tatueringar döljer armarnas hudfärg och ansiktet är piercat överallt, men hon ser inte särskilt cool ut. Händerna darrar när hon tar bloss på cigaretten och de ljusblå ögonen ser ganska snälla ut långt där inne bakom det svarta sminket. När hon vänder sig tillbaka till Ulrike och just ska säga något väser Sarah:

”Schhh!”

De lyssnar. Det låter som om någon är på gatan utanför.

”Det är lugnt”, säger Nina hånfullt, fimpar cigaretten under skon och släntrar iväg mot en dörr. ”Det har inte varit en snut här på flera år. De vågar inte, de fega svinen.”

Rummet bakom dörren är långsmalt och mörkt, med en massa soffor och en bardisk. En glödlampa som hänger över bordet är den enda ljuskällan. De grå betongväggarna är tapetserade med affischer.

Nina sätter sig i en av sofforna och börjar rulla cigaretter som – med tanke på det lilla foliepaketet bredvid – förmodligen innehåller något mer än vanlig tobak. Julia som aldrig är rädd eller blyg för någonting och inte blir nervös inför någon, sätter sig nära henne i soffan och ler. Nina ler tillbaka, tänder en cigarett och räcker den till Julia. Ulrike lägger sig raklång i soffan mittemot och blundar. Sarah går runt i rummet, lyfter på tidningar, lägger ner dem, öppnar lådor, stänger igen dem utan att titta vad som finns i. Sen går hon tillbaka ut i hallen. Lou ser sig om efter en toalett, men det tycks inte finnas någon här nere. Hon går upp för en liten trappa. Grus knastrar under skorna. Rummet hon kommer till verkar vara en ateljé – i det dunkla ljuset syns stafflier, paletter, penslar, oljetuber och målardukar. Bakom ett öppet valv finns ett stort tomt rum. Det ser spöklikt ut. Golvet är fullt av något som liknar svart sand, där ligger några liggunderlag, och fönstren är täckta med fågelbajs.

Hon hittar en toalett i ateljén. Framför den smutsiga spegeln fastnar hon, stirrar på sig själv. Hon ser blek och konstig ut. Nästan som någon annan. Hennes hår står åt alla håll och ögonen sticker ut ur ansiktet på något sätt. Hon ser ju fan härjad ut. Herregud. Hon böjer sig ner och sköljer ansiktet och håret i iskallt vatten. Inte förrän hon står upp igen och tittar ner i handfatet ser hon att vattnet som långsamt sugs ner i avloppet är orangefärgat.

När hon kommer ut ser hon Sarah i en rottingfåtölj framför fönstret. Hon sitter i skenet från en liten lampa som står i fönsterkarmen, håller en öl i handen och läser en bok. Lou stänger dörren efter sig. Sarah tittar upp och ler varmt mot henne.

”Hej”, säger hon och lägger ner boken på bordet framför sig.

Lou stryker bak sitt våta hår med handen och sätter sig på en stol mittemot henne. Sarah räcker henne sin öl över bordet. Deras händer snuddar vid varandra när Lou tar den och Lou drar åt sig handen som om hon har fått en stöt.

”Tack. Du, hur är kvinnorörelsen här?” frågar hon snabbt.

Sarah tänder två cigaretter och räcker över den ena till Lou.

”Tja, jag vet inte vad man ska säga om den … Mer lesbisk än feministisk i alla fall” svarar hon och blåser rökringar. ”Flator som beter sig på samma sätt som de säger att de hatar att män gör. Raggigt, objektifierande, hela skiten. Som om det skulle vara politiskt.” Hon skrattar torrt. ”Nina är ju i täten för det där, men det kanske du märkte.”

”Ja, kanske”, säger Lou och tar en klunk öl. ”Bor hon själv här?”

”Vet inte, hon bröt upp det själv, men jag tror det bor folk här nästan jämt. Visserligen inte nu. Vet inte varför.”

Sarah tar upp boken från bordet igen och bläddrar lite i den. Lou tittar på henne. Hon har kort, brunt hår, ganska litet ansikte med skarpa drag, tydlig käklinje och höga kindben. En liten, mycket rak näsa och stora läppar. Hon skulle på något underligt sätt kunna vara både sexton och trettio år. En slapp tunn tröja visar halsen och nyckelbenen, där hon har flera streck som liknar ärr. Hon ser upp från boken, möter Lous blick och ler. Hennes leende är snett, finns liksom mest på ena sidan av ansiktet.

”Är ni tillsammans?” frågar hon.

”Vilka?”

”Du och hon, vad heter hon?”

”Julia?” Lou skrattar till och börjar hosta, dricker lite öl och sträcker över flaskan till Sarah. ”Nej, absolut inte.”

”Jag trodde det”, säger Sarah och biter sig i underläppen samtidigt som hon ler. ”Ska vi gå hem?”

Lou nickar. De går ner till bottenvåningen. Ulrike tycks ha somnat. Nina och Julia är där men helt borta, de ligger på soffan och fnittrar med slutna ögon.

”Hejdå, vi går nu!” ropar Sarah. ”Kom här.” Hon öppnar ett fönster. ”Nina blir galen om man öppnar dörren och ingen låser efter en.”

”Jag hörde dig, haha”, mumlar Nina utan att öppna ögonen.

Lou och Sarah klättrar ut genom fönstret och hamnar på en liten bakgård med en tegelmur mot gatan. Sarah knäpper sina händer och låter Lou ställa sig i dem för att komma upp på muren. När Lou är uppe sträcker hon ner sin hand och drar upp Sarah. De hoppar ner på trottoaren. Där är det mörkt. Gatan är smal och hal av is. De passerar inga människor, men flera små gallerier med tavlor hängande i fönstren och några restauranger. Levande ljus flackar bakom färgade glasrutor och på tjocka, glansiga trädörrar sitter inplastade menyer. Ibland vänder Lou snabbt på huvudet och tittar på Sarahs blå jacka, det rufsiga bruna håret som faller ner i hennes ögon och de röda köldfläckarna på hennes

kinder. En gång vänder de sina huvuden samtidigt och deras blickar möts.

”Vad tänker du på?” frågar Sarah.

Lou rycker på axlarna.

”Det är fint här.”

Sarah nickar och tittar över gatan. Lou följer hennes blick, torr i halsen.

”Där skulle jag vilja bo”, säger Sarah. ”Jag skulle vara hemma hela tiden om jag bodde där.”

Det är ett gammalt, vitt trähus med burspråk på alla våningar. Den översta våningen har en halvmåneformad balkong. Det är släckt i alla fönster utom ett.

”Är det en squat?” frågar Lou.

”Nej, Nina påstår att det bara är två pensionärer som sitter på alltihop. Jag blev helt förstörd när jag hörde det. De kan ju bara använda en våning, högst, eller hur?”

”Ska vi ockupera det?”

Sarah skrattar.

”Visst, vi går dit och låtsas sälja något och när de går och hämtar sin plånbok så springer vi in och gömmer oss! Det är ju så stort så de hittar oss säkert inte på länge, och eftersom de är gamla så kanske de är lite dementa och helt enkelt glömmer bort oss. Så kan vi bo där.”

Lou fattar inte vad som händer med henne, men hon blir yr varje gång hon hör Sarah säga ”oss” och ”vi”.

De går långsamt hem i de ständiga uppförs- och nerförsbackarna, tittar på fler fina hus och planerar hur de ska få tillgång till dem, skrattar nästan hela tiden, liknar varandra. Lou har aldrig förut känt att hon liknar någon. Inte så här.

Ibland halkar någon av dem till och tar stöd mot den andra. När Lou inte har halkat på ett tag låtsas hon göra det.

Till slut står de andfådda på kvinnohusgården. Sarah nickar mot det orange huset.

”Usch, där skulle jag verkligen inte vilja bo”, säger hon.

”Nej, inte jag heller”, ler Lou. ”Det ser så opersonligt och stelt ut.”

”Ja, verkligen helt intetsägande. Undrar vilka som bor här?”

”Bara en gubbe och en tant har jag hört. Som trivs skitbra.”

De skrattar, tystnar och ser på varandra, plötsligt osäkert.

”Jaha”, säger Sarah. ”Jag ska nog sova nu. God natt.”

Hon tar ett steg fram, ger Lou en snabb kram och går före in i huset.

Kvällen därpå är det stjärnklart och lätt snöfall och Lou står i en telefonkiosk en bit ifrån kvinnohuset. Härifrån kan hon se in i en park där tonåringar står i klungor och dricker öl och röker. Hon slår numret hem. Sofia svarar, hon låter frånvarande och stressad.

”Hej, det är jag!” säger Lou.

Sofia tjuter till. Det knastrar i ledningen.

”Var är du?”

”I Berlin, med Julia, det är skitkul! Vi bor gratis i ett kvinnohus och alla här är skitjusta.”

”Fan vad kul, du låter verkligen mycket gladare nu!”

”Det är jag också. Men hur mår du?”

”Bra!”

”Sa hon alldeles för snabbt.”

”Nej, det är jättebra, jag har lite bråttom bara.”

”Ska du till aset?”

”Nej, till Sanna. Hon ska ha förfest.”

”Om du inte ljuger då?”

Lou hör hur Sofia drar efter andan.

”Ja, men vad fan okej, jag ska till Klas!” mumlar hon. ”Och?”

”Men varför ska du dit?”

”För att jag vill.”

”Det vill du inte alls. Men ditt dåliga självförtroende vill. Det ligger ju där i dig och vrålar efter bekräftelse.”

”Men åh, lägg av.”

”Jag bryr mig om dig.”

”Ja, jag vet.”

”Men jag vill att du också ska det, Sofia.”

”Jag gör ju för helvete det, hejdå!”

”Nej! Förlåt.”

Men Sofia har redan lagt på. Lou lägger tillbaka luren i klykan, sparkar upp dörren, sätter sig ner på den snöblöta trottoarkanten och tar fram sitt block och en penna ur väskan. Gänget i parken skriker och skrattar högljutt. Lou sätter freestylelurarna i öronen, höjer volymen och blundar. Ani DiFranco är arg i den här låten, det är bra. *I pushed through the screen door and I stood out on the porch thinking fight, fight, fight, at all*

costs. Lou öppnar ögonen och lutar sig över blocket för att skydda det mot snöflingorna. Hennes andedräkt är vit rök och hon gnuggar händerna för att få igång blodcirkulationen.

Berlin, fredagen den 24 eller 25 (26?) nov -04

Du Sofia.
Fina. Fan, förlåt! Jag är så dum. Tänker bara att du alltid har känt att du varit "tjej" och behöver passa in i den bilden – söt, snygg, smal och sån skit. Fattar om du ibland känner att jag sätter mig över dig och typ tycker jag själv lever ett oerhört fritt och avslappnat liv långt ifrån ideal. Men jag känner mig också galet jävla vilsen bland tidningar, reklamer, äckliga teveprogram, bli-snyggare-smalare-attraktivare-roligare-tips, jag påverkas också av dom, fastän jag hatar dom över allt annat. Jag är också medveten om folk, vill inte att de ska tänka att jag är oattraktiv och så. När jag var lika gammal som du hade jag sex med massor av killar utan att nånsin vilja eller inte vilja det. Stängde bara av och var liksom inte där medan det hände. Det kändes så jävla nödvändigt att veta att nån ville ha mig. Trodde det gav mig ett värde. Men fattar nu att det inte gav mig nåt bra, utan bara ökade nåt slags främlingskap som jag kände till mig själv. Tänkte att om ingen ville ha mig så var jag bara ful, tråkig och äcklig, för jag ville ju fan inte själv ha mig. Men vad gör jag nu då, fastän jag är äldre och tycker mig ha insett vissa grejer? Var med en kille i Köpenhamn till exempel, för jag fick dåligt samvete för att vi skulle få sova där hos honom. Fattar du. Det är som en drog. Så jävla pissigt att man beter sig så mot sig själv.

Du hallå, jag vet verkligen inte mer än du gör. Jag vill veta allt du tänker på och känner! Du kanske inte alls gör samma saker som jag gjorde (gör) och du kanske inte alls känner dig låst i något dumt beteende. Borde ju inte utgå från det och är ledsen om jag gjort det. Men om du gör det, gör du det? Du måste alltid fatta hur bra du är! Bara tvivla aldrig på det. Jag finns alltid för dig, jag älskar dig. Mest det jag ville säga. Puss och förlåt från din puckade storasyster / Lou.

Hon köper frimärken i en liten tobaksaffär och skriver Sofias namn och adress på ett kuvert. På baksidan skriver hon kvinnohusets adress. Sen går hon nerför den sluttande gatan. På hennes högra sida finns trendigt inredda, svindyra restauranger och hyreshus som liknar baracker, och till vänster står de ockuperade husen med sina graffitifasader, banderoller och färgglatt målade fönsterkarmar.

Hon går in på kvinnohusets gård, in i det lilla blå huset, förbi bardisken där en jättelik gryta står och ryker, och vidare till rummet bakom. Där finns några nersuttna filtsoffor och ett fotbollsspel. Under de dagar som de har varit i Berlin har Julia spenderat otaliga timmar framför spelet. Men nu är hon inte här. Ingen annan heller. Lou sparkar på spelets ben, känner sig plötsligt förbannad. Om Juliajäveln har gått till Ninas hus utan att säga till är hon dum i huvudet! Lou blir förvånad över sina tankar. Vad då, det gör väl ingenting, det är ju kul för henne om hon är förälskad. Men Lou vill inte framstå som övergiven inför alla i kvinnohuset. Är det därför hon känner så här? Hon har ingen aning, men nu kastar hon sig ner för trapporna till källaren. Massa tjejer från kvinnohuset och andra ställen sitter vid borden i rummet, men Julia syns inte till.

”Have you seen a girl with a yellow cap?” frågar Lou några tjejer som står vid dörren.

Det har de inte. Lou går upp igen och lägger pengar till öl och soppa i en skål på bardisken. I det tomma fotbollsrummet sätter hon sig med fötterna på bordet, häver ölen, tänder en halvsur fimp som ligger i askkoppen och skjuter ifrån sig den oätna soppan. Hur kul är det att vara på resa med någon som ibland bara försvinner i flera timmar utan att säga något? Kanske ska Lou sticka själv, bara ta bilen och köra till Hamburg eller Prag, Zürich, i alla fall bort härifrån. Ensam. Helt, totalt ensam. Frihet, ensamhet, rörelse. På väg. Inte bort, bara på väg, på väg, på väg. I rörelse. När hon var som mest frustrerad i Malmö gick hon till tågstationen efter jobbet, stod längst ut på perrongen och såg tågen komma och gå, människor som skiljdes och möttes. Det centrala var att allt rörde sig, rörelse var frihet, så tänkte hon, så tänker hon fortfarande.

En fot stöter lätt till hennes ben. Julia står framför henne med två skålar i händerna.

”Vad sitter du och drömmer om?” frågar hon och låter som om hon antyder något, vad nu det skulle vara.

Lou rodnar utan anledning. Julia sätter sig och får syn på Lous skål.

”Jaha, du hade redan tagit soppa.”

Lou nickar förläget.

”Mm, jag hittade inte dig och trodde du hade gått till Nin...”

”Nej, jag har legat i rummet!” avbryter Julia glatt och sörplar hetsigt i sig soppa, så att massor hamnar utanför och rinner ner på hakan. ”Fast jag tänkte nog gå dit senare.”

”Okej”, säger Lou tvärt och reser sig upp. ”Vill du ha öl?”

”Nej, jag är sjukt bakis”, klagar Julia och torkar sig om munnen med

handryggen. ”Blir aldrig du det eller? Nej, just det, du hinner ju aldrig bli det förrän du dricker igen.”

Lou ignorerar piken och går och köper två öl. Hon dricker upp den ena medan hon fortfarande står vid bardisken, och vinglar lite på tillbakavägen.

”Du gillar inte Nina va?” frågar Julia när Lou sätter sig igen.

”Jo, det är väl inget fel på henne.”

”Nä, okej.”

De sitter tysta. Säg något! vill Lou vråla. Prata med mig för fan! PRATA MED MIG, ALDRIG FÖRBI MIG. Men så skäms hon för sin överkänslighet och försöker att rycka upp sig.

”Ska vi spela?” frågar hon hurtigt.

”Nä, jag orkar inte”, säger Julia, den annars alltid-fotbollsspel-peppade.

Innan Lou hinner hejda sig hugger hon:

”Ändå orkar du åka hela vägen till Nina?”

Julia tittar förvånat på henne.

”Vad är det med dig?”

”Vad då? Ingenting.”

”Nä, visst.”

Julia reser sig och går därifrån.

”Förlåt”, säger Lou fastän Julia redan är ute ur rummet.

Julia. Vem är hon egentligen? Ibland känns det som om Lou inte vet någonting om henne. Inte på riktigt, inte mer än att det är hon som vid första anblicken kan verka lugn och jordad, men som man, så fort man umgås mer med henne, förstår är slarvig och oerhört tankspridd. Hon som dricker ur rödvinsflaskor på samma sätt som andra dricker ur ölflaskor, och ofta spiller ut eller tappar det som hon håller i – glas, tallrikar, kassar, cigaretter, pengar. Hon som kommer på saker att prata om med alla sorters människor och hon som alla blir kära i hela tiden, överallt där hon är. Kanske för att hon är sådär tankspridd och samtidigt så självsäker. Totalt oförställd, hon säger att hon inte fattar hur man gör. Det är också hon som själv blir förälskad i nya tjejer hela tiden. Så har hon sina stormiga relationer i någon månad eller två innan hon blir handlöst förlorad i någon ny tjej. Lou avundas henne den där självklarheten när det gäller kärlek. Inte det att ständigt vara med nya människor, men att hon tar allt hon känner på allvar. Om Lou någon gång känner något litet för någon så förnekar hon det i hundra år för alla utom ibland för Julia, och sen kanske hon på sin höjd, efter envis utpressning, erkänner att hon tycker att personen är rätt trevlig. När

däremot Julia känner något, då bara säger hon det rakt ut till personen, eller så är hon så intensivt närvarande och skämtsam och levande, att den andra bara inte kan värja sig.

Lou har ibland ringt till Julia när hon har misstänkt att hon känner något för någon och Julia har varje gång sagt:

”Men bara gå in i det då! Det är ju bara att göra det!”

Och när de har lagt på har Lou känt sig inspirerad, men efter en halvtimme har hon som vanligt lyckats intala sig att hon inte alls känner något speciellt. Visst har hon haft högar av förhållanden, men det har bara funkat om hon har känt ungefär nada för personen.

Nu hör hon att ett band börjar spela i källaren. Hon tränger sig förbi en massa folk som står i trappan. Källarlokalen är smockfull och värmen klibbar i kläderna.

Det är bara två i bandet. Den ena tjejen är mycket lång och den andra mycket kort. Båda är rödhåriga och vitsminkade i ansiktet. De spelar långa, råa instrumentallåtar med neroktaverad bas och distat klockspel. Lou är full nu och känner sig plötsligt rätt glad igen, för musiken är grym och inspirerande och det är så skönt att bara ha tjejer omkring sig – i publiken, på scenen, bakom mixerbordet. Hon vänder sig om och ser att Sarah står lutad mot en vägg, med ena benet uppdraget under sig. Lou försöker att gå långsamt och nonchalant dit, men det ser nog mest vingligt ut.

”Do you like the band?” ropar Sarah när Lou kommer fram till henne.

”Ja, de är skitbra!”

Lou får syn på Julia som sitter ihopträngd med några tjejer i en soffa och stirrar framför sig. I samma stund kommer Nina in genom dörren och aktiverar Julias blick. Julia reser sig snabbt och tränger sig fram till henne. De kysser varandra länge och utstuderat. Det känns som om stämningen i rummet drastiskt förändras. Kanske har många här haft något med Nina, för de sneglar irriterat på Julia och henne där de står och inte släpper varandra på flera minuter. Lou skäms på något sätt för Julia och hon ser sig om efter en flaska att hålla i och gärna tömma också. Som om Sarah förstår det räcker hon Lou sin flaska. Lou tar emot den och klunkar respektlöst i sig hela.

”Förlåt”, mumlar hon och ställer flaskan på golvet.

Nu vill hon inget annat än att försvinna bort från sina tankar. Vad fan håller hon på med, hon beter ju sig som en jävla jojo som inte kan behålla en enda känsla längre än fem minuter! Känner hon något så

känner hon det starkt och överrumplande, som ett anfall, och hennes huvud är för litet, huvudet är alldeles för litet och hon måste fylla det med mer alkohol, nu, genast, och alldeles för hög musik, ja, hon måste ställa sig tätt intill en högtalare, för kanske kan den fysiska smärtan från volymen i öronen hindra de värsta tankarna att komma.

Hon tränger sig panikslaget fram genom folkhopen och ställer sig vid den högra högtalaren, snor en öl som står nedanför den, vänder sig bort och lutar bak huvudet, häller i sig ölen i djupa klunkar och ställer ifrån sig flaskan. Smärtan i öronen hjälper inte, det är redan för sent. Nu vet hon, som så många gånger förr: jag hör inte till. Alla här ingår i ett samförstånd, de vet hur de ska bete sig, men jag vet inte, jag kan inte, jag är störd och fel, alla skrattar bakom min rygg. De ser att jag inte vet vem jag är, ser hur svag och feg jag alltid är. Det är därför alla tittar så konstigt. Men förlåt! Jag ska gå, jag ska aldrig mer störa, fan jag vet, jag får alltid för mig att jag kan leva och glömmer gång på gång att jag ju faktiskt inte kan det, ni har så rätt, jag kan verkligen inte!

Någon råkar stryka mot hennes arm. Det känns som ett slag, som om något svart tränger sig in i hennes hjärna, bakifrån. Hon ryggar undan och får svårt att andas, springer med dunkande huvud genom lokalen, upp för trappan och ut på den tomma blaskiga gården. Där stannar hon, böjer sig ner och håller händerna på knäna, försöker få luft. Efter en stund kan hon andas normalt. Hon känner sig iakttagen och vänder sig om. Sarah står i t-shirt borta vid dörren och ser osäkert på henne.

”I saw you running out, is something ...”

Sarah tystnar. Lou rätar på sig och försöker att le.

”Jag har astma”, ljuger hon. ”Det var lite jobbigt med röken bara.”

”Ska vi gå nån annanstans?”

Lou börjar känna sig verklig igen. Sarah pratar ju med henne, för det står väl ingen bakom henne? Hon vänder sig snabbt om, men ingen är där.

”Men vill du inte se bandet?” frågar hon.

”Nä, jag känner mig också helt igenrökt”, säger Sarah och öppnar dörren. ”Ska bara hämta min jacka.”

Lou känner sig darrig som när man inte har ätit på en hel dag. Det har hon visserligen inte gjort heller. Hon går in i fotbollsrummet och hämtar sin egen jacka. När hon kommer ut igen står Sarah redan på gården med händerna i sina djupa fickor.

”Vi kan väl bara gå lite”, föreslår Sarah och rör hastigt vid Lous arm.

”Mm”, säger Lou och sväljer.

De går tysta genom porten och svänger till höger i uppförsbacken.

Godispapper, burkar, kvitton och fimpar ligger slängda utmed huskanterna. De passerar falafelstället, möbelaffären, stormarknaden och parken med telefonkiosken, och är hela tiden tysta, men när de kommer fram till ett litet torg frågar Sarah:

”Är du ledsen för något?”

Lou stannar mitt i ett steg. Hon orkar inte ljuga mer, inte just nu.

”Ja, det är jag väl”, säger hon och tittar på Sarah. ”Jag är ganska trött på att vara mig själv.”

Sarah tar det inte som vissa hade tagit det, hon börjar varken att flacka med blicken eller prata om något helt annat. Istället rör hon vid Lous arm igen.

”Men varför det?”

Lou lyfter ena foten, sen den andra, så den första igen.

”Jag vet inte, massa grejer antar jag.”

Sarah håller fortfarande handen på hennes arm.

”Var inte det”, säger hon lågt. ”Jag tycker du verkar vara väldigt bra.”

”Det är för att du inte känner mig.”

”Det tror jag inte.”

Lou skrattar till och försöker att släta över det hon nyss sa:

”Förlåt, jag är överkänslig idag, jag är nog mest bara trött.”

”Man får vara ledsen”, säger Sarah. ”Det är okej.”

Hon tar bort handen från Lous arm.

”Jag hatar att allt ska vara så jävla glatt hela tiden”, fortsätter hon och gräver upp ett cigarettpaket från sin jackficka. ”Man är ju inte alltid glad, ingen är ju det! Ändå låtsas alla. Jag har aldrig förstått varför. Fast jag gör ju likadant själv, så ... Vill du ha?”

Hon håller fram paketet mot Lou. Lou känner för att ta allihop och stoppa in i munnen och tända på. Men hon tar bara en, hon måste ju upprätthålla sin astmalögn.

De börjar att gå igen, över torget, förbi en liten simhall och in på en kullerstensgata. Gatorna är folktomma.

”Angelika, hon i bandet som stod till höger, hon har en likadan jacka som du”, säger Sarah, släpper cigaretten på marken och stampar på den. ”De reser mycket med bandet och varje gång de har varit på ett spelställe så har hon glömt den där. Hon har typ femtio kuvert från olika klubbar i Europa. Jag tror hon gör det med mening för att se om de minns henne, hon är lite sån, testar sin popularitet på såna konstiga sätt. Det jag skulle komma till var att hon hade en spelning i Stockholm för ett tag sen och de har inte skickat den därifrån än. Är det där du har fått tag i den?”

Lou skrattar.

”Nej, jag har haft den i massa år, hittade den i en secondhandbutik i London. Är du därifrån förresten?”

Sarah svarar inte direkt.

”Min pappa är det, alltså, det var därför jag frågade”, svamlar Lou och känner sig som om hon har sagt något fel, fast hon förstår inte riktigt vad.

”Ja, jag är från London, men jag gillar inte den jävla stan”, svarar Sarah med plötsligt hård röst. ”Jag gillar inte alls städer egentligen.”

Lou tittar i ögonvrån på henne. Hon ser sorgsen ut.

”Vad gillar du då?”

Sarah suckar.

”Vet inte. Andra grejer. Havet. Skogen. Att gå utan att veta var jag ska hamna. Jag kan fan inte tänka klart i städer, jag får inte plats. Nej, jag har nog bott här för länge, jag måste ...”

Hon avbryter sig själv, tittar på Lou och ser generad ut.

”Förlåt, jag försvann lite”, säger hon och blickar över gatan. ”Där ligger Culpa, har du varit där?”

”Nej, vad är det?”

”Ett jättejuste och billigt kafé.”

De tar till höger, går tysta ner för en lång backe och har tydligen gått i något slags U-sväng, för nu syns kvinnohusets bakgård. De går in genom bakdörren. Sarah nickar mot en korridor till höger.

”Där ligger mitt rum, fast det kanske du vet, den andra dörren. Kom in nån gång om du vill.”

De blir stående kvar i den lilla hallen.

”Okej”, säger de samtidigt och skrattar.

Lou vågar inte krama henne.

”Sov gott”, säger hon och öppnar dörren till köket.

”Du med.” Sarah går bort till sin dörr. ”Ta hand om dig.”

Lou och Michelle har gömt sig uppe i det största körsbärsträdet i det vita stenhusets trädgård. Till det huset kommer Lous släktingar och massa konstnärer som pratar engelska och franska och bor på somrarna. Det är massor av barn där och hela dagarna spelar de spel, badar i sjön, leker på vinden, grillar grönsaker och vegetarisk korv och somnar senare än man någonsin får annars.

Det är första gången som Michelle och hennes jättelånga franska mamma Jeanne är där. Michelles pappa är svensk, så Michelle och Jeanne brukar hälsa på honom i Sverige på somrarna, fast Jeanne och han är skilda. Nu är de här för att Jeanne har blivit ihop med Lous mammas kusin Ernst. Han är nog den fulaste människan som Lou vet, med grisnäsa och långt, ljust, flygigt hår, men han är världens snällaste.

Först var Lou och Michelle blyga för varandra. De stod tryckta intill varsin mammas ben som två småglin, drog i deras kjolar och tittade envist ner i marken. Men till slut sa mammorna att Lou och Michelle måste gå och passa Sofia och de andra småbarnen, så då tvingades de att gå där sida vid sida upp till huset. Michelle drog Lou i armen.

”Kom, vi gömmer oss!” sa hon medan hon fnittrande sprang till trädet och var uppe i det på några sekunder. Lou blev imponerad och försökte att klättra lika snabbt. Det gick inte lika fort, men nästan.

Här uppifrån kan de se de vuxna som sitter nere vid ladan runt ett stort bord och dricker något ur små glas, som de sen grimaserar av. Barnen får inte smaka på det. Det är så orättvist. De vuxna kan inte förklara heller, de bara säger att det inte är för barn. Lou och Michelle plockar körsbär som inte ska vara för vuxna. Michelle böjer sig fram och plockar ett precis bakom Lou. Hennes mun råkar snudda vid Lous. Båda två blir alldeles stela i kroppen. Sen pussas de blixtsnabbt. Efteråt pirrar det på något konstigt sätt i Lous läppar.

Nästan varje dag den sommaren leker de sen en hemlig lek. Den har enkla regler: att gömma sig på olika ställen i huset eller trädgården och sitta där och pussas tills någon ropar åt dem att komma. De säger till varandra att Michelle är en kille som heter Henry.

Sen blir det alldeles för snabbt augusti och Michelle ska åka hem till Frankrike igen. Dagen för avresan står hon och Lou bakom det vita trästaketet där det växer stockrosor och trollblommor och lila lupiner.

Det är hett ute, nästan fuktigt, och det luktar nyklippt gräs och gödsel. Michelle kramar Lou och säger att hon hoppas att de ska hit nästa sommar också. ”Men det beror på vad som händer med mamma och Ernst.”

Lou bestämmer sig för att be sin mamma att ringa Ernst flera gånger i veckan hela året, och påminna honom om hur snäll Jeanne är och hur roligt han hade det med henne i somras.

16

”Idag är det lördag”, konstaterar Lou när hon vaknar bredvid Julia på madrassen.

Solen strålar genom fönstret och hon känner sig på mycket gott humör. Julia rullar runt och gäspar.

”Vilken konstig mening att säga när man vaknar.”

Lou skrattar.

”Nä, vad då, det är ju det!”

”Ja, men vad är det med det då?”

”Att vi ska fika! Sarah har visat mig ett kafé som heter Culpa, det ligger här borta bara. Längtar inte du lite efter nåt vanligt? Det gör jag i alla fall. Nu ska vi lördagsfika. Visst?”

”Du hatar ju att fika.”

”Ja, men kanske inte här.”

Sarah öppnar inte när Lou knackar på dörren. Lou blir lite besviken. Hon går ut via köket. På gården står Julia med Ulrike.

”Ulrike ska träffa Nina på Cul... ja, vad det nu hette!” upplyser Julia och ser plötsligt ivrig ut.

Dörren är valvformad och den runda skylten svart med vit text. Culpa Café. Kaféets fönster är stora och höga och släpper in solen som nu står högt på himlen. Stenväggarna där inne är ojämna och klargult målade. Möblemanget består av gamla soffor, bord och fåtöljer. På väggarna hänger stora foton och i ett hörn står en bokhylla fylld med spel och böcker. En griffeltavla visar att allting kostar en euro – kaffet, juicen, mackorna och dagens rätt. Det är rökigt, varmt och högljutt, fullt av folk, fastän klockan bara är tio. Lou ser sig omkring och upptäcker att Sarah sitter med en massa tjejer vid ett bord. Efter en stund tittar Sarah upp och vinkar till Lou. Lou ler och höjer handen.

Nina sitter ensam i en brun soffa vid ett stort runt bord. Hon ser ganska borta ut, gör ingenting, bara tittar rakt framför sig. Solen skiner rakt i hennes ansikte så att hennes piercings glimmar. Julia springer fram till henne. Nina rycker till, tittar på henne, ler. De kysser varandra

en lång stund. Lou tittar bort. När det är hennes tur beställer hon kaffe. Hon tar fem sockerbitar från skålen på disken.

”Du tar lika många sockerbitar som de gör i fängelser”, säger Ulrike och flinar.

”Vad då, gör de?”

”Ja, i alla fall där jag jobbade.”

Lou skrattar och lägger bitarna i koppen. Hon och Ulrike går bort till Ninas bord och slår sig ner i varsin fåtölj mittemot soffan. Och då. Lou blockeras. Hon kan inte komma på något att säga, inte till någon, inte ett ord. Hon tar fram sitt block ur väskan och låtsas försjunka i en text. Ulrike reser sig och hämtar en kortlek.

Ganska snart försvinner Nina och Julia ut för att ”köpa cigg”. Ulrike och Lou börjar spela vändtia. De pratar nästan ingenting. Ulrike verkar vara en tystlåten person. Lou anstränger sig för att tänka att det inte beror på att hon just hatar Lou. Och det är faktiskt rätt skönt att bara sitta där tyst i solskenet genom rutan, att titta på sina kort, lägga ner, ta upp, lyssna på Sarahs skratt som hörs över allt och musiken som är demos med Berlinband. Ibland när det är Ulrikes tur att lägga vänder sig Lou om och tittar mot Sarahs bord. En gång tittar Sarah upp. Lou tittar snabbt på griffeltavlan och låtsas fundera på att beställa något.

Efter någon timme reser sig alla upp från Sarahs bord. Sarah kommer fram till Lou och Ulrike.

”Hur gick det?” frågar Ulrike.

”Jo, det var kul, det var skitbra.” Sarah sätter sig i soffan. ”G-crew kommer, Lotti hade snackat med dem! De gör det gratis, förutom resan.”

”Vad pratar ni om?” frågar Lou och känner sig påträngande.

”Oj förlåt!” Sarah vänder sig mot Lou. ”Vi ska ha fest på nyår. Det var det vi hade möte om nyss. Ett hiphopkollektiv från Hamburg kommer och spelar. Åtta eller nio tjejer är de, så jävla grymma. Det är så bra att vi får hit dem för de kommer dra massa mer folk! Inte bara den slutna kretsen.”

Julia och Nina kommer in genom dörren. Det ser ut som om de delar en hemlighet. De tränger ihop sig med Sarah i soffan.

Lou går på toa. När hon kommer tillbaka sitter Nina och Julia som i en egen värld och fnissar, Sarah skriver någonting på ett papper och Ulrike gör ingenting. Hon är som sagt tystlåten, men hon verkar vara en sådan människa som har en hel hemlig värld i sitt huvud, en där det är lysrörsljust och levande och rörligt och där idéer ständigt flödar. Trots att hon inte gör någonting ser hon lugn och bekväm ut, hon bara tittar framför sig och ler lite. Hon verkar inte vara hög, bara tillfreds, det är

vad Lou tror. Nöjd med att vara sig själv, om det nu finns någon som är det.

När Lou sätter sig igen lägger Sarah ifrån sig pennan och börjar prata. Stämningen runt bordet förändras genast. Sarah visar sig ha förmågan att återge händelser så att alla dras in i historien och aldrig blir rastlösa av att lyssna. Till och med Nina och Julia återvänder till verkligheten. Något som Lou på sin höjd hade sagt en mening om kan Sarah berätta om i en kvart. Utan att tänka efter kommer hon på träffande metaforer kring folks utseenden och personligheter, och hon återger dialoger som om de händer igen, här. Hon verkar locka fram alla människors bästa jag. Alla pratar plötsligt mer, skrattar högt, berättar saker. Det som Lou förut har tänkt om Ulrike bekräftas när Sarah är nära. Då pratar Ulrike, snabbt och engagerat, föreslår aktioner de kan göra, vill planera målarworkshops, gatufester, temadagar på kvinnohuset. Men det är inget speciellt som Sarah gör. Hon är bara där med sin intensiva närvaro, sitt höga, hesa skratt och sin självlysande energi. Fast hennes ögon. De är annorlunda idag. Eller Lou upptäcker något nytt med dem. Inte alls att de är ointresserade, men lite artiga kanske. Trötta, fast på ett helt annat sätt än när man har sovit dåligt bara en natt. Men ibland kommer intensiteten tillbaka. Det är som om hon kan slå på och av sin blick. Lou blir förhäxad av den där förvandlingen och kan inte sluta att titta på henne.

Efter någon timme säger Sarah hejdå och går. Genast känner Lou att hon också vill det, men hon sitter kvar en symbolisk tid och lägger patiens.

Julia stannar tveksamt till på gatan utanför kvinnohuset. Hela hennes kropp lyser av en rastlöshet som Lou vet allt om. Nina står lite längre bort och pratar med Ulrike.

”Gå hem till henne”, säger Lou för att Julia ska slippa säga det själv.

Julia ler och ser påkommen ut.

”Okej. Men jag kommer hit imorgon.”

”Kom när du vill!”

Julia kramar Lou.

”Gå in till Sarah, vetja”, föreslår hon.

Lou höjer på ögonbrynen.

”Ja, varför jag nu skulle göra det.”

”Ja, *jag* vet inte.”

Julia springer bort till Nina. Lou ler. Hon går in på gården och vidare

in i köket där hon ser att klockan bara är halv fyra. Hon borde öva gitarr. Hon borde massa saker. Kolla på något Internetkafé efter kurser som börjar nästa termin, bestämma sig för någonstans att bo till våren. I Sverige? Hon blir helt kall av tanken. Hon borde också bestämma sig för om hon vill stanna länge här i Berlin, om hon och Julia i så fall måste försöka hitta en lägenhet och hur de så småningom ska göra för att få ihop pengar. Folk här verkar ju visserligen inte direkt se jobb som en nödvändighet, de flesta klarar sig på en femhundring i månaden eftersom de inte har någon hyra och eftersom de äter på folkkök. Och ströjobb som tidningsutdelare, gatsopare eller toalettvakt säger alla att det finns gott om. Dessutom har ju Lou med sig gitarren. Hon bestämmer sig för att låta det vara ett tag, det är ju inte som om hon vantrivs här, hon har fortfarande mycket pengar kvar och ingen på kvinnohuset verkar ogilla att de bor där, tvärtom.

Utan att låtsas om att det är det hon gör går hon till Sarahs dörr och knackar på. Hon känner nervositeten hugga till i magen och ångrar sig lite. Men ingen öppnar. Ulrike kommer in i korridoren.

”Sarah went to Hartwig's place”, säger hon. ”Ska du med till Black Number, vi tänkte dricka lite öl?”

”Vem är Hartwig?”

”Sarahs flickvän, har du inte träffat henne?”

Lou blir först förvånad, sen tom, sen likgiltig. Hon låtsas inför sig själv att hon inte förstår ordets innebörd. Att flickvän bara betyder en vän som är en flicka.

”Nej, vad konstigt”, mumlar hon och kan inte le fast hon försöker.

”Hänger du på?”

”Javisst, men gå före ni, jag kommer sen!”

Ulrike tar vägen ut genom bakdörren och Lou går ut på gården. Det är mörkt nu. Hon promenerar ner för backen, rundar ett hörn och hittar en skabbig liten fotbollspub. Hon vet inte varför hon går in där istället för att fortsätta ner till Black Number. Några tanter och gubbar sitter och är högljudda vid bordet till höger när hon kommer in. De ser misstänksamt på henne, som om hon är en inkräktare. Lou beställer en Löwenbräu och sätter sig vid bardisken. Till en början är allt trevligt. Hon bäddas in i rök och varmt ljus, lyssnar på gubbarnas och tanternas kacklande och de gamla rockballaderna som spelas på låg volym bakom bardisken, stirrar på den ljudlösa storbildsskärmen, på bollen, den gröna planen, spelarna som springer fram och tillbaka, medan den första ölens domningseffekt sprider sig i kroppen. Men allteftersom hon dricker fler öl och eftermiddagen övergår i kväll och sen natt, kommer konstiga känslor

och tränger sig på. Hon börjar att längta intensivt efter att Sarah ska råka gå förbi puben, råka vara själv, råka få syn på Lou där inne, komma in, sätta sig mittemot henne och säga ”How are you?” med den där snälla rösten. Att de ska bli fullare och fullare tillsammans, sätta sig närmare varandra för varje öl, börja snudda med fötterna och benen och händerna vid varandra, och prata om mer och mer personliga saker.

Till slut vill hon spy på sig själv och de där töntiga tankarna. Då går hon ut från puben och hon tittar bort när en av tanterna ropar att hon ska komma och sätta sig med dem.

Hon vinglar hem och ligger under det blommiga täcket, håller blicken på fönstret med frisyr och himlen som är stjärnlös. Det träder fram scener på fönsterrutan. Scener där Sarah och hennes flickvän kysser varann, rör vid varandras kroppar, skrattar och pratar om hus som de ska bo i tillsammans. Lou fattar inte varför egentligen, hon skiter väl i det. Men av någon anledning ligger hon där och får mer och mer ont i magen, tills hon måste stiga upp från madrassen, klä på sig och springa till den nattöppna tobaksaffären. Där sitter en finnig kille och kollar på sport på en liten teve bredvid kassaapparaten. Lou får för sig att det är porr han egentligen ser på, men att han stänger av videon när någon kommer för att handla. Därför låter hon sur när hon köper cigaretterna. Men så fort hon kommer utanför dörren skäms hon och tänker att hon borde gå tillbaka in och be om ursäkt. Men vad ska hon säga liksom? Hon går istället långsamt tillbaka till huset, sätter sig på kökstrappan och fryser och röker upp hela paketet. Just när hon ska gå in kommer Ulrike hem. Lou tänker febrilt för att komma på en lögn om varför hon inte kom till Black Number.

”She hasn’t come yet?” frågar Ulrike leende innan Lou hinner säga något.

”Vem?”

”Nä, det var inget”, skrattar Ulrike. Hon verkar vara ganska full. ”Varför kom du inte till Black Number?”

”Jag var tvungen att maila”, ljuger Lou och biter sig i tungan.

Ulrike verkar inte förstå att hon ljög eller så bryr hon sig inte.

”Vill du ha whisky?” frågar hon glatt. ”Jag har lite där inne.”

Lou kommer ändå inte att kunna sova på flera timmar, så hon rycker på axlarna och nickar.

Ulrikes rum är kalt och iskallt med ett skallrande fönster. Rummet saknar helt möbler med undantag för en blå- och vitrandig madrass. De sätter sig på den under dubbla yllefiltar och behåller sina vantar och mössor på. Ulrike skrattar till.

”Ja, du känner ju, ingen värme når in hit för de som byggde huset glömde att sätta in ledningar kring det här rummet, eller så är rummet tillbyggt, jag vet inte. Jag gillar det ändå, man känner ju att man lever. Och det är ju bra, det är ju verkligen bra … Eh, vad pratar jag om? Jag har glömt vad jag pratar om!”

Hon verkar verkligen igång. Lou har ju inte hört henne prata så mycket, inte på det här levande sättet, i alla fall inte i Sarahs frånvaro. Lou greppar sitt glas mellan vantarna och dricker upp whiskyn i tre klunkar. Ulrike fyller på.

”Tack. Du, vill ni att vi ska flytta snart?” frågar Lou och känner hur spritvärmen lägger sig i magen.

”Va, varför skulle vi vilja det?” frågar Ulrike förvånat. ”Rummet står ju ändå tomt. Det är skitkul att ni är här!”

”Vad bra. Ville bara kolla.”

Ulrike kastar sig ner på rygg och tittar upp i taket.

”Jag är så konstig ikväll, Lou, det märker du kanske. Min förra flickvän var på Black Number och det var så skumt att se henne. Hon är ihop med en snubbe nu, han var också där.”

Lou håller glaset mot munnen för att få tid att tänka. Hon känner sig alltid så dålig på att komma på bra svar till saker. Fast det behövs inte nu, för Ulrike fortsätter:

”Jag känner ingenting för henne längre, det är inte det. Men det är ändå konstigt att man kan dela precis allt med en människa och sen plötsligt ingenting. Plötsligt är man främlingar, nej, mer än det. Jag tycker egentligen att förhållanden är en ganska underlig grej. Ändå håller alla på.”

”Inte jag”, mumlar Lou i glaset.

”Inte?”

Lou tar bort glaset från munnen.

”Jovisst, jag har väl förhållanden ibland, men jag är aldrig nära de jag är tillsammans med. Eller kär. Eller attraherad. Ibland tycker jag inte ens om dem.”

”Varför är du tillsammans med dem då?”

Lou börjar skratta, sen kan hon inte sluta. Ulrike ser först förvånad ut, men sen skrattar hon också. Lou får träningsvärk i magen och viker sig dubbel med armarna om den, skrattar så att hon knappt får luft. Ulrike utstöter små pip mellan sitt annars mörka och bullrande skratt. Till slut får Lou ur sig:

”Inte en jävla aning!” och de brister ut i en ny salva.

Efter en lång stund ligger de utslagna bredvid varandra och guppar i

efterdyningarna.

”Ibland känns det som om jag inte har nåt att göra med mig själv”, säger Lou.

Skrattet verkar ha skyndat på alkoholens väg ut i blodet, för nu känner hon sig extremt berusad.

”Precis, eller i alla fall inte med det liv man lever”, sluddrar Ulrike. ”Jag fyller trettiofem i mars, men det känns som om jag ska bli tretton och det är så jag beter mig också.”

Lou gör nu något mycket konstigt. Hon böjer sig över Ulrike och kysser henne. Ulrike besvarar direkt kyssen. Det är en fumlig kyss, inte passionerad eller sexuell, utan lite som på mellanstadiet. De börjar fnissa igen, mitt i kyssen, och Lou lägger sig på rygg igen.

”Du är förälskad i Sarah”, säger Ulrike.

”Det är jag verkligen inte.”

”Sarah är förälskad i dig.”

”Du är full.”

”Ja, jag är full. Men hon är det.”

”Lägg av. Får jag komma på ditt kalas?”

Ulrike skrattar.

”Om jag får fråga chans på Sarah åt dig”, kontrar hon.

”Men du, om du fyller tretton så är ju jag nyfödd. Då har du precis kysst en bebis, nästan ett foster, kan man säga.”

De exploderar av skratt igen. Sen tystnar de och somnar tvärt, båda två.

Det som hände med Ulrike igår blev som tur var inget pinsamt efteråt. De vaknade imorse på hennes madrass och allt var fortfarande avslappnat och lättsamt. De åt frukost på Culpa och på eftermiddagen åkte Ulrike till Hamburg för en filminspelning.

Lou går till den lilla fotbollspuben igen. Hon känner att hon behöver vara ensam och sortera lite. Senare på kvällen är det fest på Culpa.

Puben är folktom. Bartendern hälsar med en nick och ger Lou en Löwenbräu redan innan hon har beställt den. Hon sätter sig vid ett fönsterbord den här gången, dricker ur halva ölen och stirrar framför sig, plötsligt tom. Nu minns hon inte riktigt vad det var som kändes så viktigt att få tid att tänka på. Hon vill mest att tiden ska skynda på så att hon kan gå till festen.

Ur väskan tar hon upp sitt block. Hon skulle behöva skriva en låttext, det var alldeles för länge sen och hon har så många melodier utan text till. Hon skriver:

Jag kan inte

Sen stryker hon över det och skriver:

Sarah

Hon läser namnet om och om igen. Så stryker hon över det, dricker ur ölen, beställer en ny och skriver:

Julia. Julia försvinner från mig. Eller är det jag?

Hon dricker ur hela den andra ölen utan att andas mellan klunkarna. Ögonen tåras. Hon tittar på bartendern. Han upptäcker förvånat hennes redan tomma glas. Hon gestikulerar att hon vill ha en till.

Jag vet inte vem jag är om jag inte gör låtar. Är jag någon då o hur är hon? Skrev min sista låt nån gång i september, för fan tre månader sen, det håller inte jag kan ju fan inte

Nu känner hon självföraktet stiga, så hon måste pausa och dricka upp även den tredje ölen.

Varför kan jag inte göra låtar längre varför jämför jag mig med alla gör alla så? P J Harvey med Patti Smith? Ani DiFranco med nån? Undrar vet nån hur man lever? Lever nån utan att tänka på livet den lever vad tänker den på istället? Hur vill jag leva VAD VILL JAG? Vill att Sarah ska kyssa mig

Det sista stryker hon över tills det går hål på pappret.

När hon kommer till Culpa går hon direkt ner för trappan till toaletten och trycker ner handtaget. Det är upptaget. Hon kniper ihop benen och tittar upp i taket. Huvudet snurrar. Hon har ingen som helst koll på hur mycket hon har druckit nu, säkert sju öl på fotbollspuben. Toadörren öppnas och Sarah kommer ut. Hon hejdar sig mitt i en rörelse och tittar på Lou, ler.

”Hi.”

Lou sväljer.

”Are you having fun?” sluddrar hon.

”Ja, förutom att jag är helt pank och bara dricker kranvatten. Du då?”

”Mm, fast kissnödig som fan! Kom, följ med”, säger Lou snabbt och tar Sarahs hand.

”Jag borde gå tillbaka till Hartwig.”

”Din flickvän?”

Sarah tvekar en sekund innan hon säger:

”Ja.”

”Mm”, säger Lou och anstränger sig för att låta oberörd, medan hon tänker att Hartwig är det fulaste namnet som hon någonsin har hört.

Sarah följer ändå med in på toaletten. Lou drar ner byxorna och dimper ner på sitsen. Sarah står vid dörren och läser klottret på den.

”Känner du många i Berlin, asså på riktigt?” sluddrar Lou och försöker kissa, men det går dåligt.

”Ja, ganska många”, svarar Sarah. ”Eller nej, jag vet inte. Inte jätteväl.”

Äntligen kan Lou kissa.

”Men du verkar ju hänga med folk hela tiden”, mumlar hon medan kisset porlar mot emaljen.

Sarah vänder sig om och tittar allvarligt på henne.

”Jag flänger bara runt så där mycket för att kunna överleva.”
”Vad sa du?” frågar Lou och torkar sig.
”Nä, inget.”
Sarah tittar på klottret igen.
”Var bor din bästa vän?” frågar Lou vidare utan att tänka att hon kanske tränger sig på.
”Jag har ingen, så hon bor ingenstans.”
Sarah går fram till handfatet och lutar sig fram mot spegeln. Lou spolar och drar upp byxorna.
De går samtidigt mot dörren och stannar tätt intill varann. Lou känner hennes andedräkt – minttuggummi och rök. Om hon flyttar huvudet en centimeter kan hon kyssa henne. Sarah tittar på henne, fortfarande så där allvarligt, nästan sorgset, och mycket intensivt. Lou tittar ner i golvet, upp i taket, på sin hand, på dörren.
”Men jag vill gärna lära känna *dig* mer”, säger Sarah, vartefter hon snabbt låser upp och försvinner upp för trappan.
Lou känner sig snurrig och lite illamående. Hon går upp och ser Sarah i en soffa med den där långa tjejen med rakat huvud som stod med henne på kvinnohusets gård en gång. Lou passerar dem och tittar snabbt dit, men Sarah tittar bara på Hartwig. Lou fortsätter att gå. Hon slår sig ner bredvid Julia och Nina vid Linnemannsystrarnas bord längst in i rummet. Julia lutar sig fram mot Lous öra och väser:
”Du, har det hänt nåt mellan dig och Sarah än?”
Lou ser snabbt på henne, hon verkar vara hög.
”Men fan vad alla ska tjata! Det är ju ingenting mellan oss, är inte det rätt uppenbart?” fräser hon och nickar mot Sarah och Hartwig som sitter med sina huvuden tätt ihop och ser förtroliga ut.
Det är ju ingenting. Visst blir hon väldigt glad när hon ser Sarah, men det blir hon ju med många. Och de där tankarna hon höll på med på fotbollspuben var ju bara en fyllegrej.
I ögonvrån tittar hon på Hartwig. Hon har på sig en knallgul klänning och en svart väst, hennes ögon är mandelformade. Nu lägger hon handen på Sarahs kind och ler. Lou reser sig hastigt upp och vajar till.
”Jag ska nog gå hem”, mumlar hon.
”Va, varför det?” frågar Julia. ”Jag vill hänga med dig ikväll.”
”Mm, men jag kanske kommer tillbaka sen”, säger Lou och går snabbt genom rummet, tittar inte på Sarah när hon går förbi henne, men stannar i dörröppningen och vänder sig om. Sarah möter hennes blick rakt över rummet. Lou rör sig inte. De tittar på varandra ända tills Hartwig vänder sig om för att se vad Sarah tittar på. Då går Lou ut och

kräks mellan två bilar på en sidogata.

18

Tyvärr är det också så här i Berlin, att Lou har börjat få en krypande känsla av att det någonstans pågår något väldigt viktigt som hon borde vara en del av, men inte är. Kanske i Ninas hus där Julia har bott sen i lördags, eller i Malmö där bandet kanske har hittat någon ny sångerska och blommat ut igen, eller där Hartwig bor och Sarah säkert är nu igen, eftersom hon inte synts till i kvinnohuset efter Culpafesten heller. Och Ulrike är fortfarande i Hamburg. Lou vågar inte lära känna någon ny. Linnemannsystrarna är justa, men de är så tajta med varandra att Lou känner sig som en utomjording när hon är själv med dem. Dessutom röker de på hela tiden, det gör ju nästan alla här. Nej, kanske inte Ulrike och Sarah, men alla andra. Lou har också gjort det några gånger i sitt liv, men hon fick mest bara panik av att känna hur tankarna började gå i ultrarapid helt plötsligt. Alkohol gör dem tvärtom snabba, klara och mycket målinriktade. Bakfylleångesten är det enda dåliga, men den försvinner ju när hon dricker igen.

I kvinnohuset är det nästan kallare än ute och så dammigt att ögonen rinner, och utomhus regnar det hela dagarna utan uppehåll. Hon har huvudvärk och mår ständigt illa, men hon går ensam till fotbollspuben varje dag redan vid tre. Allting känns smalt, trångt och fastlåst. Låttexterna sitter fortfarande fastklibbade där inne i hjärnan eller om det är magen, och de går omöjligt att få ut, blir bara till korta, fruktansvärt patetiska meningar om hon någon gång försöker. Huvudet är en hård boll med dåligt samvete i. Hon har misslyckats i samhället och samhället har misslyckats med henne. Att veta det. Att hon aldrig passar in. Att hon aldrig har kontroll. Att hon inte kan hitta någon väg eftersom det finns så galet många vägar överallt och hela tiden. På bilresan hit och den första tiden här kände hon sig tydlig, men nu är suddigheten på väg i full styrka. Hon märker panikslaget att hon hellre drar sig undan än följer med någonstans, hellre sitter tyst och uppfattas som tråkig än säger något, hellre dricker öl än äter mat. Ja, det är panikslaget hon märker det, men ändå gör hon ingenting åt det. Hon vet, men vill inte veta. Att livet för henne är en ständig kamp mellan suddighet och tydlighet, mellan långt inne i sig själv och ute bland alla andra. Det suddiga är skönt att vara i – det stoppar kroppen som bomull, avtrubbar hjärnan likt effekten av för många värktabletter, sätter allt i

ett softat ljus som gör henne mjuk och ointresserad. Men när hon är tydlig och känner något bra – då kan det kännas hur bra som helst. Då lever hon verkligen, utan några som helst filter. Och nu? Ingenting händer som spelar någon roll. Det är ensamheten, bara, som händer. Den fula. Självvald, visst, men ändå bara ful och skavande. Den sortens ensamhet som man kan dra tätt tätt intill hjärtat, sluta sig kring och förlika sig med. Inte vara någonting annat än den och somna ovanpå täcket med alla kläderna på.

Någon sticker in ett brev genom dörrspringan. Lou vaknar av det susande ljudet. Hon har hjärtklappning, är snuvig och torr i munnen. Hennes kläder är på vissa ställen stela av torkat regn från gårdagen, på andra ställen klistrade mot kroppen av svett. Hon är så jävla äcklig. Hon stapplar fram till dörren, tar upp brevet och blir glad när hon ser Sofias handstil. Med kuvertet i handen går hon nerför trappan till köket. Där är det folktomt och kallt, men skönt vilande. Det luktar som om någon nyligen har bakat bröd.

Hon sköljer ansiktet under kranen och dricker två glas vatten. I en tekanna finns ljummet te kvar. Hon häller upp en kopp, tänder en cigarett och öppnar kuvertet.

Hej Lou!
Det är morgon. Snö fast ändå grått överallt. Dricker kaffe i cafeterian o skolkar från gympan. Konstigt att inte skriva på dator, får ont i handen. Känns som jag inte har nåt kul att skriva. Är fast i Idol. Darintönten kommer säkert vinna, men jag hoppas Lorén, fast det skiter ju du i, hm, sorry. Mam o pap är sura, säger dom ska ta bort kabelteven, sen glömmer dom såklart bort det. Mam tjuvtittar med mig ibland. Nu har jag mjölksyra i armen. Livet mest tråkigt, asmycket läxor, trött hela tiden. Panik för framtiden. Ska man liksom bli nåt nu helt plötsligt? Hur då o vad då? Fattar ingenting. Tack för brevet! Blev jätteglad o förvånad, får bara mail annars. Vet inte hur mkt (sms-förkortar, sorry) jag känner så där som du frågade. Eller egentligen vet jag att jag visst gör det, känner att jag måste va på ett visst sätt alltså, men orkar verkligen inte tänka på det för då blir det så himla stort jobbigt. Finns faktiskt en feministgrupp i skolan. Gick dit en gång, men det kändes som dom trodde jag var puckad o inte visste nånting bara för att jag sminkar mig. Tror du dom tänkte så? Gör du det? I så fall är jag ovän med dig igen, haha! Nä. Blir väl inte arg på dig när du säger sånt där som du sa i tel, bara det att jag inte vet vad jag ska göra, el

det känns som det kommer ta 100 år att lära sig leva nåt annat liv tänka på massa andra sätt o orkar liksom inte bry mig just nu. Men jag gör inte sånt där som du skrev att du gjort, så don't worry. Förvånad när du skrev det där om alla killarna, hade ingen aning om att det är/var så för dig. Vill bara du ska göra saker som gör dig glad. Hoppas du börjat göra det o att vi ses snart, längtar! Kommer du hem till jul? Tomt annars, men får väl dränka det i en blandning av Ny-I-Pod-lycka, MSN (hallå, skaffa det nu!) o pocketdeckare. Fast helst skulle jag vilja ligga i gästrummet o läsa om alla tvillingböckerna med dig o framåt nyår skulle vi hugga in på specialböckerna, du vet, dom tjocka, glansiga. Heja Elisabet o Jessica. Nu har jag skrivit ett helt brev. Armen ligger död på golvet. Pusspuss fr Soffan. PS. Kom hem!!!

Lou ler och känner sig för första gången på flera dagar något annat än tom och trött. Hon lägger brevet i bakfickan på jeansen och hämtar sin jacka.

Efter en evighet hittar hon till Ninas hus. Hon bankar på dörren. Ninas röst hörs efter en stund, misstänksam:

”Wer ist da?”

”Lou!”

En stunds tvekan, hjärnan där inne måste väl koppla rätt. Lou-*koppla*-Julias-vän-*koppla*-varit-här-förut-*koppla*-okej.

Kedjorna rasslar och dörren öppnas. Det syns direkt att Nina är påtänd, mycket mer än första gången de sågs eller på Culpa, mycket mer än någon som Lou har sett vara påtänd. Nina har ett fånleende på läpparna, ögonen går i kors och hamnar någonstans på Lous näsrot.

”Tjena du”, säger Nina, tar tag i Lous arm och drar in henne i hallen – som om Lou är ett barn som har varit olydigt – och låser med sina kedjor.

Det stora rummet på bottenvåningen är tusen gånger dystrare än förra gången, med nerdragna persienner, överfulla askkoppar överallt, omkullvälta flaskor på borden, bardisken och golvet. Den starka glödlampan lyser över bordet där det ligger en haschkaka, en folierulle, en tändare, rullpapper och en pytteliten påse med vitt pulver. Det stinker hasch och sopor. Julia halvligger i en av sofforna och glor på teve. Lou ser direkt att hon också är förändrad. En otroligt störande frånvaro präglar hela hennes uppsyn. Nina försvinner uppför trappan.

”Är det bra?” frågar Lou Julia lite sarkastiskt.

”Vilket?” hummar Julia medan hon frenetiskt kliar sig på armen.

”Mellan dig och Nina?”

Julia har inga tydliga gränser. Vad det än är som hon ger sig in i, så gör hon det till dess yttersta gräns. Och ibland fortsätter hon förbi den också. När det gäller hennes kreativa grejer är det väl bra, men hon har något ganska destruktivt i sig som vrålar efter uppmärksamhet. Oftast brukar hon inte lyssna till det utan bara målmedvetet fokusera på det som gör henne peppad och glad, men nu verkar något vara förändrat. Som om hon har gett upp, eller gett efter.

”Jo, det är juste med Nina”, säger hon nu och fnissar. ”Det är skitskönt med Nina.”

Hon försöker fästa blicken på Lous ansikte, vilket blir ett svårt projekt. Huvudet faller hela tiden neråt och hon nickar upp det, men det faller ner igen. Hon påminner om en docka i en dockteater som ingen längre engagerar sig i. Lou går fram och ställer sig vid soffans ände.

”Det vore kul att ses lite nån gång”, säger hon och låter surare än hon hade tänkt. ”Kan vi inte gå ut en stund, jag fattar inte hur du kan vara här inne.”

Julia ser oändligt matt ut.

”Kom och sitt här istället”, manar hon släpigt.

”Nej, det är skitfint ute, det har slutat regna nu. Men du kanske inte har sett att det har regnat i fem dagar?”

Det ser ut som om saker slåss inne i Julias hjärna, hon grimaserar och höjer på ögonbrynen, tittar hit och dit och upp och ner.

”Orkar inte”, säger hon till slut.

Lou suckar och frågar om de ska gå ut och spela på gatan i Västberlin någon dag, men Julia bara fnyser.

”Visst, gör det du om du vill, jag tänker inte stå där och skämmas livet ur mig för en femma.”

”Nähä, hur ska du fixa pengar då?” frågar Lou.

”Jag har pengar.”

”Hur då?”

”Vad tror du?” säger Julia och fnissar inåtvänt.

Lou kastar sig fram och tar henne hårt i armen. Känner sina egna svarta ögon blixtra till.

”Det lägger du av med”, väser hon mellan tänderna. ”Eller så åker jag härifrån imorgon.”

Julia drar åt sig armen.

”Aj! Lugna ner dig för fan, skämta ju bara.”

”Hur har du fått pengar då?”

”Lånade av Nina.”

”Jaha, okej, men jag sticker och spelar snart i alla fall. Nån annan

kanske vill med.”

”Vafan är det med dig?” frågar Julia.

”Jag fattar inte varför du röker hela tiden! Du gillade ju inte ens det förut. Inte hemma.”

”Nä, men va ska jag göra då? Har ju fuckat upp hela min livsplan igen, så, ja … what to do? Du dricker ju jämt och vad är det som är så jävla mycket bättre med det?”

”Försöker du vara cool inför Nina eller?”

Julia ger henne en kort, hånfull blick under hängande ögonlock.

”Går du i mellanstadiet?” frågar hon och flinar brett och falskt.

”Gör du nåt annat än röker också?”

”Men lägg av nu! Nej, det gör jag inte.”

”Men Nina gör det va, eller vems är den där påsen?”

Lou nickar mot bordet. Julia sätter sig med stor möda upp, nickar till och tar fram ett rullpapper ur fickan.

”Ja, det gör hon väl, hurså då? Lägg av Lou. Jag vet att du mest vill vara med Sarah hela tiden så vad bråkar du om?”

”Det vill jag inte alls! Vad har det med saken att göra?”

Julia rycker på axlarna. Lou vänder sig om och går därifrån.

Lou slår och slår på kudden i sängen, slagen rinner med enorm kraft genom hennes armar, hennes knytnäve har blivit en maskin, en minimal tryckpress. Hon slår hur folk tittar på prinsessan och säger att hon är det sötaste de sett. Hon slår de där stora gröna ögonen, den gulliga jollerrösten, orden som den har lärt sig att säga – mamma, pappa, titta, lampa – slår de små benen som springer runt mellan rummen. Hon slår prinsessans dockor och små huvudfotingar som hon har börjat rita överallt. Hon slår BUP-tantens elaka röst, slår föräldrarnas oförstående, äcklade blickar när de tittar på Lou. Men hon gråter absolut inte, slår bara, vrider sig i sängen, skriker, stoppar kuddens kant i munnen och skriker. Skriker med kudden farligt nära kräkreflexen, kvävs nästan och mår illa och spottar ut kuddtyget, sparkar med benen, slår på kudden igen, hårdare, snabbare. Slår alla tuggor i alla äckliga munnar, ljuden som tränger sig in och skapar det där svarta hålet av hat och äckel inom henne. Tugg tugg svälj slurp tugg tugg TUGG SVÄLJ, slår ost som är det värsta ljudet, sen banan, sen filmjölksslurpandet, slår, slår. Så vänder sig magen ut och in, och hon kastar ut huvudet från sängen och kräks på golvet, bara lite. Det är grönt, gult och rött, kornigt. Linser. Lök.

Någon knackar på dörren. Lou svarar inte. Det knackar igen. Fortfarande svarar hon inte. Dörren öppnas och mamman kikar försiktigt in.

”Hej gumman”, säger hon med orolig röst. ”Är det du som låter så konstigt?”

Lou gömmer ansiktet i kudden och håller händerna för öronen.

”Men älskade vän, har du kräkts!” ropar mamman och springer fram och sätter sig bredvid Lou på sängen, lägger handen på hennes rygg.

Hon smeker ryggen och frågar om Lou är magsjuk. Lou svarar inte. Mamman sitter tyst en lång stund, sen suckar hon och går ut. Lou tittar upp och ser henne komma tillbaka med en våt trasa och toapapper.

”Nu pratar du med mig, Lou”, säger hon strängt. ”Nu måste du berätta vad som pågår.”

Lou stirrar stint i golvet, spänner käkarna. Mamman börjar gråta.

”Älskling, någon gång MÅSTE du prata med oss, du måste göra det!”

Lou skakar på huvudet.

”Men om du inte gör det så måste vi ju gå mycket oftare till BUP och

du vill ju inte det, gumman. Det vill du väl inte? Vi kan lösa det här tillsammans, tror du inte? Hillevi säger att det är viktigt att vi får dig att prata mer.”

Lou skrattar, men säger fortfarande inget.

”Hatar du oss så mycket, Lou?”

Lou sparkar med benen igen.

”Inte lika mycket som ni hatar mig”, väser hon.

Mamman håller fast hennes ben. Lou försöker att komma loss, men mamman är stark och bestämd.

”Vi hatar INTE dig, älskling, inte på något sätt överhuvudtaget. Vi älskar ju dig mest av allt i hela världen, dig och Sofia. Ni är det viktigaste jag och pappa har.”

Lou skrattar igen. Mamman kastar sig fram och tar henne hårt i handleden.

”Nu slutar du att skratta!” ryter hon.

Lou blir rädd och förvånad, och tystnar tvärt, för sådär arg har hon aldrig hört mamman förut. Mamman släpper inte sitt grepp. Lou tittar ner på sin handled och ser att mammans fingrar som håller runt den blir mer och mer gulvita.

”Se på mig!” ryter mamman. ”Om du inte börjar prata om det här snart, Lou, så måste kanske jag och Sofia eller pappa och Sofia flytta till ett annat ställe, så får vi bo på varsitt håll hela familjen. För så här kan vi faktiskt inte ha det så mycket längre.”

Lou känner hur en ny våg av illamående sköljer genom henne och hon sväljer hårt och tittar snabbt på mamman.

”Snälla släpp”, viskar hon.

Mamman får något i ögonen, men det drar fort förbi. Rädsla, tänker Lou. Hon är rädd för mig. Mamman släpper henne och suckar väldigt tungt. Hon smeker Lou över kinden.

”Jag vet inte vad vi har gjort för fel med dig”, säger hon. ”Men vad det än är så önskar jag att det ska gå över, att du snart blir glad igen.”

Lou tar trasan från golvet och börjar själv att torka upp på golvet.

”Jag är inte här egentligen”, säger hon. ”Egentligen är jag med Michelle i Frankrike. Vi plockar vindruvor och badar i havet.”

”Vill du att vi åker dit?” frågar mamman. En ny lätthet har letat sig in i hennes röst. ”Det kan vi faktiskt göra i påsk om du skulle tycka det var roligt.”

Lou tittar på henne och skakar på huvudet, men hon kan inte hejda ett litet leende som kommer.

Sarah kom hem från Hartwig på fredagsmorgonen. Lou såg henne genom köksfönstret. Med sin blå jacka på sig gick hon över gården, som plötsligt hade blivit fin och mysig igen, inte bara så där rörig och grå som den hade sett ut de senaste dagarna.

Lou flög upp till sitt rum, rafsade ihop kläder, sprang nerför trappan igen och ut till tvättomaten bredvid tobaksaffären. Det regnade inte, men dagen var kall och molnig. För ovanlighetens skull var alla maskiner lediga. Bara Lou och en sovande städare var där inne. Han satt bredbent med moppen i ena handen och snarkade med öppen mun. Lou kastade in tvätten i den största maskinen, drack automatkaffe och tittade på skabbiga skandalbilder i tyska skvallertidningar medan kläderna tvättades. Sen la hon in kläderna i torktumlaren och gick bort till stormarknaden som Julia kallade Lysrörsparadiset. Lou fick en jobbig känsla i magen när hon tänkte på Julia. Det var olikt henne att hålla på så där.

Städaren var borta när Lou kom tillbaka med cigaretter och duschcrème. Hon la den torra tvätten i väskan, betalade och sprang till den lilla simhallen vid torget. Där simmade hon hetsigt några längder, bastade och duschade länge. Sen gick hon in i omklädningsrummet där en massa vilda, fnissande tjejer i tioårsåldern sprang omkring. Lou hällde ut de rena kläderna över trär bänken. Hon provade allting och valde till slut sina slitna jeans och sin klarröda luvtröja. Till den såg hennes ögon ganska fint gröna ut. Hon skakade på huvudet åt sig själv, medan hon log mot sin spegelbild. Skit i sånt, tänkte hon samtidigt som hon visste att hon inte kunde det, hon sket tyvärr inte i sånt. Hennes hår hade blivit så långt nu att hon kunde sätta upp det, men små lockar envisades med att falla ner i ansiktet ändå. Det gjorde nog inget, såg kanske lite skönt slappt ut. Hon packade ner de andra kläderna i väskan, tittade sig i spegeln igen och snörade sen på sig sina skor. Hålen på sidan och hälen hade blivit ännu större. Innan hon lämnade rummet tog hon fram sitt vax som det stod ”Natural Look” på, tog lite på fingrarna och drog bak håret vid öronen.

Nu har hon stått utanför Sarahs dörr i säkert en kvart. Nervositeten

rinner genom magen. Det känns som att dricka iskallt vatten när man inte har ätit på länge. Hon mår illa och läpparna är knastertorra. Men till slut lyfter hon sin svettiga hand och knackar på.

En doft av eterisk olja slår emot henne när dörren öppnas. Sarah ser glad och förvånad ut. Hon har på sig jeans, raggsockor och en mörkgrön stickad polotröja, som har exakt samma färg som ytterkanten av hennes iris. Håret står rakt upp.

”Hi”, säger hon förvånat och ler. ”How are you?”

”Jo, bra. Och eh, jag hade inget att göra och tänkte bara ... Hur är det själv?”

”Jo, det är lugnt. Kul att se dig.”

”Mm, bra, jo, jag tänkte hälsa på, såg att du kom hem innan”, svamlar Lou och tittar upp i taket. ”Eller det kanske passar dåligt nu?”

”Nej, det är klart det inte gör, kom in!” säger Sarah, tar Lous blöta hand och leder in henne i rummet.

En liten värmefläkt står på. Rummet är långsmalt med stålblå tapeter. På plankgolvet finns en skrivmaskin, en randig trasmatta, en säng utan ben och ett lågt bord överbelamrat av böcker. Framför fönstret står en halvmåneformad röd sammetssoffa och i den ligger orange och gula kuddar. Inga lampor är tända, men ett stearinljus brinner i fönstret och dagsljuset som silar in i rummet är gråmatt och mjukt. Sarah har fortfarande inte släppt Lous hand. Varför har hon inte det? Det kanske inte går, den kanske har limmats fast i svetten.

”Var har du varit?” frågar Lou. ”Jag har inte sett dig på ett tag.”

”Nej.” Sarah släpper handen. ”Jag har varit ute hos Hartwig och dem, i deras kollektiv. Jag har inget jobb just nu, så jag hjälpte dem att renovera köket.”

Lou märker oroligt hur benen håller på att vika sig under henne.

”Du, jag mår lite illa”, mumlar hon.

”Oj, varför det?”

”Vet inte. Mest bakis kanske.”

”Vila en stund”, säger Sarah och föser henne mjukt mot sängen.

Lou förvånar sig själv genom att ta av sig skorna och jackan och krypa in under täcket. Hon somnar konstigt nog så fort hon lägger huvudet på kudden. Som människor i chocktillstånd.

När hon senare vaknar till har eftermiddagsljuset fått en varm gul ton. Sarah sitter bredvid henne och läser. Lou kan känna värmen från hennes kropp och hon behöver bara flytta handen några centimeter för att ta hennes hand. Jaha, ska hon bara stiga upp nu och tacka och gå eller? Sarah vrider på huvudet och ser ner på henne. Lou blundar snabbt, men

vet att Sarah såg att hon tittade. Hon känner att hon rodnar. Sarahs hand flyttar sig under täcket, verkar röra sig mot Lous. Lou kan inte andas. Då är fingret där. Det rör sig oändligt långsamt över hennes tumme. Beröringen är så lätt att det skulle kunna vara en liten fluga som går på henne, men i så fall gör den flugan henne febrig och yr. Hon flyttar sig lite närmare Sarahs kropp. De är helt stilla i några sekunder, sen lägger Sarah armen om Lou och drar henne försiktigt intill sig. Lou hamnar med näsan mot hennes vänstra bröst. Deras kroppar darrar. Lou vågar fortfarande inte titta. Men till slut kikar hon upp på Sarahs ansikte. Då ser hon att Sarah fortfarande tittar i boken, men att hon aldrig vänder blad. Lou andas stötvis med korta andetag.

”Vad tänker du på?” frågar Sarah till slut, ostadigt.

Lou känner sig påkommen.

”Vet inte, inget speciellt”, säger hon. ”Vad tänker du på?”

”På vad du tänker på.”

”Jaha. Jag tänker på, jag vet inte ... Vilket fint rum du har”, säger Lou och känner sig genast dum. ”Vad tänker du på?” frågar hon igen.

”Jag känner nog mest”, säger Sarah snabbt och Lou hör henne svälja.

Sarah flyttar upp fingret till Lous arm. Det går ilningar genom armen till bröstet, förgrenar sig upp i huvudet som börjar att snurra, och ner i magen, underlivet, benen och fötterna. Plötsligt sätter Lou sig upp och kommer snabbt på benen. Hon irrar runt med blicken.

”Jag måste gå”, mumlar hon. ”Men vi ses. Tack för ... ja ... Vi ses sen då!”

Hon tar snabbt på sig skorna och jackan och går ut ur huset genom bakdörren. Hon springer genom några kvarter och stannar när hon kommer till en stor park. Några barn kastar snöboll och på bänkarna sitter pensionärer och pratar eller blundar mot eftermiddagssolen som har trängt fram genom molnen. Lou lägger sig på marken och stirrar upp i himlen. Hon mår illa samtidigt som det pirrar i kroppen. Hon sluter ögonen, ser Sarah innanför ögonlocken, hennes ögon, leendet, hör rösten, minns känslan av de mjuka fingertopparna. Men hon kan bara minnas delar av henne, inte hur hela hennes ansikte ser ut. Det är alldeles suddigt och plötsligt känns det viktigast i världen att minnas det. Lou försöker att se framför sig situationer som de har varit i, på Culpa eller i kvinnohuset. Hon kan tydligt se Ulrike och Julia, men också andra som de i kassan eller främlingar runtomkring. Bara absolut inte Sarah. Hon tänker på vad hon vet om Sarahs ansikte, en del i taget. Brunt kort hår, lite längre i nacken. Gröna ögon. Höga, tydliga kindben. Rak näsa. Små öron. Smala svarta ögonbryn. Täta ögonfransar. Röda

fläckar på hennes kinder när hon har varit ute och sprungit eller är glad. Stora, blekt rosa läppar.

En bild kommer fram mycket snabbt på näthinnan. Lou hinner bara ana den innan den försvinner igen. Men den framkallar ett litet leende i henne, ett leende som sen inte går att hejda, bara blir bredare och bredare. Det är som om en stor fet fördämning bara brister inuti hennes bröst – och allting som hon har förnekat tränger sig igenom den och virvlar runt som hett, bubblande vatten i kroppen, mest i halsen av någon underlig anledning. Hon öppnar ögonen och sätter sig upp, ser sig omkring. Alla färger och mönster är tydliga och starka – trädstammarnas bruna struktur, den nu djupblå himlen med rosa, gula och lila stråk, isen som glittrar på den lilla dammen. Hon känner sig som någon annan, någon som hon önskar att hon alltid kunde vara. Och som den personen vågar hon erkänna för sig själv vad hon vill, att hon vill vara där Sarah är, hela tiden, alltid runt henne. Erkänna att hon för Sarah känner något som hon aldrig har känt för någon förut.

Hon springer tillbaka till kvinnohuset och smyger in genom bakdörren. Där sätter hon sig på huk i den lilla hallen, gömmer ansiktet i händerna och försöker att andas långsamt och djupt. Dammet sticker i näsan och gör henne snuvig. Inifrån köket hörs livligt prat och höga skratt, ett som låter som Sarahs. Lou tittar ner i golvet. Det svider i ögonen och hon får ont i halsen om hon andas med munnen. Dammtussar stora som dammvippor ligger inte bara i hörnen utan över hela golvet. Kommer snart att vävas ihop till en tjock, grå heltäckningsmatta. Lou skrattar till, reser sig upp och öppnar dörren till köket. Där är Sarah och Linnemannsystrarna och två tjejer som Lou inte känner igen. De spelar kort och dricker öl. Sarah sitter inklämd mellan Linnemanntvillingarna i den ena kökssoffan.

”Lou!” ropar hon glatt.

Alla tittar upp. Lou ler och möter Sarahs så jobbigt underbara intensiva blick, ser det sneda leendet lysa rakt mot henne. Hon sväljer flera gånger och går fram.

”Är det för sent att vara med?” frågar hon osäkert och sätter sig mittemot Sarah.

De spelar poker i flera timmar. Lou häller i sig öl under tiden och vågar bara möta Sarahs blick några få gånger.

”Ska vi spela i lag?” föreslår Sarah inför en ny runda och reser sig upp. ”Jag kan vara med Lou.”

Hon går runt bordet och sätter sig bredvid Lou, snuddar med handen vid hennes arm.

”Eller vill du inte?” frågar hon lågt.

”Jo”, svarar Lou snabbt.

Punkten som Sarah har rört på armen är varm och pulserande. Sarahs sko är ibland mot Lous under bordet. Lou kan inte få sina händer att sluta skaka. Finns det verkligen några andra där? Det känns som om ingen är där utom hon och Sarah. Hon kan ju se de andras händer röra sig, höra deras röster, se deras kort läggas ner och tas upp från bordet, men allt som finns är den där skon och en lukt av tvättmedel och lite svett. Den där rösten med den underbara accenten, den mjuka handen som ibland snuddar vid, nej bränner, hennes.

Klockan är elva och alla ska på en konsert någonstans. Lou vågar inte för sitt liv vara själv med Sarah, så hon är först upp på fötter.

”Come on, let’s go!” ropar hon.

Konserten är med ett känt italienskt punkband i en squat i förorten. Lou har aldrig hört talas om dem.

De tar U-bahnen, som ikväll är tryckande varm och full av dräggfulla tonåringar som ligger och sitter och hänger överallt, någon som spyr på sina fötter. Under hela resan ställer Lou ettriga frågor till Linnemannsystrarna, fast hon lyssnar inte på svaren, hon tittar bara hela tiden på Sarahs nacke, hör hennes skratt och försöker uppfatta vad hon pratar om med de som hon sitter med.

Så fort de är framme vid squaten som visar sig vara en stor nerlagd fabrik med surrealistiskt stora fönster, luskar Lou ut var baren är, springer dit och beställer en öl som hon dricker så snabbt att ögonen tåras och hon är nära att kräkas. Någon bakom henne lägger handen på hennes axel.

”Så det är här du är”, säger Sarahs röst.

Den varma andedräkten får Lous nackhår att resa sig. Hon vänder sig om och ser på Sarah, lyckas hålla kvar sin blick länge i hennes och le. Sarah ser sig snabbt omkring, sen böjer hon sig fram och pussar Lou på munnen. Lou blir så förvånad att hon bara stirrar på henne. Först några sekunder senare känner hon hur mjuka hennes läppar var. Hon fortsätter att titta in i Sarahs ögon. De är strålkastare. Rakt på Lou. Det är helt orimligt att en blick kan få henne att känna så här – och fram tills nu har hon skrattat nästan hånfullt åt folk som har beskrivit sånt – men det är fullkomligt underbart, nej, det är mycket mer än så, det tar över allt,

det är nästan för mycket, hon är så jävla mycket att Lou inte kommer undan på något sätt och det vill hon inte heller.

Sarah beställer en öl och de går tätt ihop till en soffa i hörnet av den jättelika lokalen.

”Varför gick du förut idag?” ropar Sarah för att överrösta musiken, som i fabrikens resonans är öronbedövande.

Lou låtsas att hon inte hör och försöker att tänka ut ett svar samtidigt som hon skriker:

”Va?”

”Varför gick du i eftermiddags?”

”Jag ...” Hon fastnar med munnen mot Sarahs öra och orden låser sig. Hon pussar örat och rodnar, men hoppas att det inte syns i mörkret. Sen lutar hon sig snabbt tillbaka mot ryggstödet och rycker på axlarna.

”Jag blev rädd”, mimar hon.

”Va?”

Sarah lutar sig närmare.

”Jag var tvungen att hjälpa Julia med en grej.”

Sarah tänder en cigarett.

”Jag har tänkt mycket på dig idag”, mumlar hon sen mycket tyst och snabbt, nästan som om hon inte ville att Lou skulle höra. ”Har du ...” Hon avbryter sig själv.

”Vad?” frågar Lou.

”Har du en cigg?”

”Du röker ju redan!”

”Har du tänkt på mig?”

Lou sväljer och börjar le.

”Var är Hartwig?” frågar hon.

”Jag vet inte.”

De tittar på varandra. Det går elektriska stötar i luften mellan deras kroppar. Sarah ser sig snabbt omkring och lutar sig sen fram, och så kommer allt på en gång – munnarna mot varann, tungornas blöta värme, svindel i huvudet och hjärtat som försöker att banka sig ut ur bröstet. Kyssen är så intensiv att Lou tappar bort vem som är hon och vem som är Sarah. Så fort deras läppar skiljs åt längtar hon efter att kyssa henne igen.

Klockan är halv fem på morgonen. Lou är inne på den lilla toan bredvid Sarahs rum. Nu är hon nästan helt nykter, för U-bahnen hade slutat gå när de skulle hem och ingen hade pengar till taxi, så allihop fick gå hela

vägen till kvinnohuset, en promenad på nästan tre timmar. I spegeln ser hon glad ut. Nästan söt. Hon ler mot sig själv och går ut. Sarah ligger redan under täcket. Hon har ett tunt vitt linne på sig. Lou försöker förstå vad hon har på underkroppen. Hennes jeans och strumpor ligger på golvet, men hon kan ju ha satt på sig något annat. Lou kryper försiktigt ner i sängen, med jeansen på.

”Ska du ha dem på dig?” frågar Sarah och skrattar till.

”Nej”, mumlar Lou och tar av dem.

De ligger stelt bredvid varandra en lång stund. Sen krånglar Sarah runt lite med täcket och när hon lägger sig tillrätta igen nuddar deras nakna ben varandra. Det är väldigt tyst i huset. Lous hjärta slår så snabbt och hårt att det måste höras. Inte bara hjärtat – halsen bultar också, och huvudet, benen, magen, brösten, Sarahs kropp. Lou känner sig fullkomligt lycklig och trygg, hon kan inte förstå det, hon känner ju knappt Sarah. Men det är som om de alltid har legat så här, som om deras fötter alltid har rört sig runt varandra och att ingenting har varit verkligt fram tills nu. Det är så – vad? Absolut. Som om det har gjort henne ny. Eller äntligen till sig själv.

Hon tänker på det tunna håret i Sarahs nacke, på hur det skulle kännas att dra med fingrarna genom det. Hon längtar efter att lägga armen om henne eller ta hennes hand, men hon vågar inte. För första gången på minst ett år somnar hon utan tankar som värker sönder huvudet, trots att hon är nästan nykter.

Nästa förmiddag vaknar hon av att Sarah ligger sked med henne bakifrån. Hon känner hennes andedräkt i nacken och får direkt instinkten att smyga därifrån innan Sarah hinner vakna. Men inte alls för att hon vill, utan bara för att hon brukar vilja det när någon ligger så. Försiktigt vänder hon på huvudet. Sarah är vaken och ler lite. Hennes leende sticker till i Lous mage, som en glödhet nål som inte gör ont. Lou vänder sig om helt. Sarah för in sitt ena ben mellan Lous ben och de ligger tysta och tittar på varandra. Lou för fingret utmed hennes haklinje. Hon har aldrig sett något vackrare än hennes rufsiga hår och sömniga ögon i ljuset från fönstret. Och aldrig har hon ens närmat sig den tanken som nu brer ut sig över alla andra tankar i hjärnan: den här människan vill jag vara med, alltid.

”You’re funny, coming here in the middle of the winter”, säger Sarah och lägger fingret på Lous underläpp.

”Varför det?”

”Vet inte, folk brukar ju oftast backpacka på sommaren.”

”Men det gör vi inte, vi flyr ju bara”, ler Lou.

Sarah besvarar inte leendet, hon får bara en konstig glimt i ögonen och tar bort fingret från Lous läpp.

”Jag tycker om att ha träffat dig på vintern i alla fall”, säger hon och låter frånvarande.

Lou sväljer och frågar:

”Du, är det slut med Hartwig eller?”

Sarah tar hennes hand och håller den mot munnen. Lou känner sin mage dra ihop sig och hjärtat bulta så snabbt att hon blir rädd att det ska bli överansträngt och stanna.

”Inte?”

Sarah blundar och det rycker till i hennes ena mungipa.

”Nej”, suckar hon och ser på Lou. ”Men det är väldigt dåligt, vi bråkar hela tiden.”

”Varför det?”

”För att ... ja, vad tror du?”

Sarah biter sig i underläppen, suckar och drar med handen över sitt ansikte.

”Jag vet, jag borde göra slut, men det är så svårt ... Hon står mig

närmast av alla här.”

”Jaha.”

Lou känner för att springa ut, sätta sig i bilen och aldrig sluta köra. Ändå går hon inte ens därifrån.

”Tror du att du kan ge mig lite tid?” frågar Sarah med kvävd röst.

”Det vet väl för helvete inte jag”, säger Lou ostadigt, vänder sig bort och spänner käkarna.

”Du?” säger Sarah mjukt och försöker vända henne tillbaka med handen. Lou spjärnar emot. Sarah lägger sig bakom henne och håller armarna om hennes mage.

”Gå inte igen”, viskar hon mot Lous nacke och pussar den. Det blir så varmt där och allt känns outhärdligt sorgligt. ”Jag vill så gärna lära känna dig mer.”

”Det går inte med någon annan i vägen”, säger Lou och drar täcket över huvudet.

Sarah lyfter på det och sticker in sitt huvud. Det är kolsvart där inne. Varmt och fuktigt av deras andedräkter.

”Jag kan inte sånt här”, säger Lou.

”Vad?”

”Sånt här, *jag* kan inte det, jag vet ingenting.”

”Om vad?” viskar Sarah, rullar över Lou så att hon hamnar på andra sidan med ansiktet mot hennes. Hon lägger försiktigt handen om Lous nacke och kysser henne långsamt. Lou kysser tillbaka och känner hur det där nya, pirrande lyckoruset letar sig in överallt, men så blir hon kall igen och drar sig undan.

”Jag måste vara säker på att det inte försvinner”, säger hon. ”Att det inte bara försvinner som om det var på låtsas, som om det riktiga och bästa fanns någon annanstans och det här bara var nåt konstigt mellanrum. Att jag var det.”

”Vad dramatisk du är.”

Lou lyfter bort täcket och sätter sig upp. För en gångs skull var hon ju bara uppriktig och ärlig, även mot sig själv, men då var hon tydligen bara dramatisk. Hur fan gjorde man då? Vad sa man? Hur vågade man ha sitt ansikte så nära en annans att man inte kunde se hennes ögon klart, hur vågade man prata rakt in i hennes mun? Hur vågade man tro på att man var speciell och inte bara en bland alla andra jävla speciella människor?

”Du, förlåt, det var dumt sagt”, säger Sarah lågt och försöker ta Lous hand. Lou drar undan den. Sarah suckar. ”Jag ser dig absolut inte som ett mellanrum, Lou. Inte på något sätt.”

Lou går upp från sängen, drar på sig jeansen och sätter på sig skorna.
”Jag måste gå”, säger hon med ett tryck över bröstet.
”Me…”
”Ja vi ses väl?”
Hon går mekaniskt ut från rummet, genom köket, över gården, genom porten, nerför gatan, runt hörnet, in på fotbollspuben. Alla gamla självhatskänslor är tillbaka i henne med dubbel, trippel, nej, omätlig styrka, all vilja att komma så långt bort från sitt huvud som det bara går.
Hon nickar till bartendern. Vad fan kan han tänka om henne nu egentligen? Hon skiter i det. De första ölen intar hon vid fönsterbordet, sen sätter hon sig längst in i ett mörkt hörn av lokalen. Hennes hand skakar när hon för glaset mot munnen. Hon dricker i djupa klunkar, reser sig ostadigt och köper nya öl. Förmiddagen och eftermiddagen går, och när det mörknar utanför fylls lokalen av folk och de smäktande powerballaderna dras upp i volym bakom bardisken.
Lou har inte sagt ett ord till någon på hela tiden, inte ens till bartendern. Nu är hon så full att hennes rörelser är i ultrarapid. När hon vänder sig för att titta efter en människa tar det flera sekunder längre än vanligt. Men tankarna har om möjligt kommit ännu närmare. Jag kan inte älska. Jag kan inte älskas. Jag kan inte! Jag kan inte. Kan inte älskas. Räknas inte. Jag vet inte hur man gör. Det går inte. Jag är äcklig och ful och fel. Kommer alltid vara osäker och överdriven och bara så FEL, helt jävla jävla störd och frånstötande.
Hon stapplar hem till slut, vinglar mitt på vägen. Det är den sortens fylla då huvudet är glasklart och skäms för kroppen, vill säga åt den att skärpa sig. Den sortens fylla när man skäller högt på sig själv, fast med sänkt röst, så att folk inte ska höra.
Hon går vilse i kvinnohuset, kan omöjligt hitta till sitt rum och till slut däckar hon under en filt framför kakelugnen i köket.
När hon vaknar med igenvuxna ögon och sprängande huvudvärk kommer ångesten. Hon ser att hon trots den jävla iskylan har klätt av sig i sömnen och nu bara har trosor på sig. Vilka har sett henne ligga så här? Sarah? Linnemannsystrarna? Vad kan klockan vara, kanske har de inte hunnit vakna? Hon reser sig och svajar till. Som i trans klär hon på sig och går böjd fram till fönstret. Klockradion står på 07.35. Hon flämtar till av lättnad och vinglar upp till rummet. En lapp ligger instucken i dörrspringan.

Where are you?

Come to my room when
you get back – please! S.

Lou skrynklar ihop lappen och lägger den i fickan.

22

På våren åker de med ett brunrött tåg till Frankrike. De ska först få bo i mammans kompis lägenhet i en stad som heter Menton och sen hälsa på Michelle och hennes mamma utanför huvudstaden Paris. Språket i det här landet låter roligt, r:en är djupa och rullande.

Lägenheten ligger mitt i Menton. Den är gammal och mysig, men väldigt mörk. Lou hittar en akustisk gitarr under sängen. Den saknar en sträng så pappan går och köper en ny. Sen lär han Lou en låt som man ska plocka med fingrarna på strängarna för att kunna spela. Efter det vill Lou inte följa med på promenader och utflykter, knappt ut och äta ens, hon vill bara sitta i den slitna bruna skinnsoffan nedanför fönstret hela dagarna och titta ut över solen på taken och öva på låten.

En dag går toadörren i baklås när prinsessan är där inne. Prinsessan gråter och skriker med sin pipiga röst. Lou far upp från soffan, letar fram pappans fickkniv och klättrar blixtsnabbt upp på ett av köksskåpen, för hon har sett att det finns en lucka till toaletten där uppe. Efter mycket lirkande får hon upp den, klättrar igenom och hoppar ner de två meterna till golvet. Hon öppnar låset med kniven och blir hjälte.

”Får jag stanna här och spela ikväll?” frågar hon slugt, för både mamman och pappan vet att hon är värd en belöning nu.

”Jaha du”, svarar mamman leende, ”men vad ska du äta för nåt då?”

”Mackor!”

”Jaja, okej. Men bara ikväll.”

När de andra går till restaurangen sitter Lou i soffan och äter tartexmackor och spelar tills fingertopparna är såriga och ömma.

Nästa dag låser prinsessan in sig på samma sätt igen. Lou får göra om samma hjältedåd och sen får pappan lära henne en ny låt som straff.

”Det är väl inget straff”, säger han glatt och lär henne en spansk sång i vilken man liksom ska darra med fingret på vänsterhanden så att tonen vibrerar.

På påskafton klär de ut sig till påskkärringar och pappan ser så rolig ut att Lou inte kan sova på flera timmar eftersom hon börjar skratta så fort hon kommer att tänka på det. Det är inte så bra, för nästa dag ska hon ha konsert för mamman, pappan, prinsessan och en tjock granne som heter Robert, fast det uttalas Råbäär, och då får hon absolut inte vara trött och okoncentrerad.

De bygger en scen av ölbackar och plywoodskivor som de har hittat på gården.

Lou stiger upp på scenen och sätter sig nervöst på en pall med benen i kors och gitarren framför sig. Hennes händer är svettiga och darrar så mycket att hon spelar fel hela den första låten. Tårarna bränner bakom ögonen och hon spänner käkarna och vågar inte titta på publiken. Men den andra låten, den spanska, går jättebra, förutom att hon ibland missar det effektfulla darret med fingret.

Efteråt klappar publiken och Råbäär busvisslar och pappan gapar. Han säger att Lou är som Mozart fast med gitarr. Lou vet inte vem det är, men hon blir glad ändå, för pappan låter så stolt på rösten och det gör han nästan aldrig annars.

23

Livet gör ont. Det är vad det gör. Det bränns och sticks och tar sönder en, lite mer för varje dag. Lou vill inte tänka så, men det gör hon. Det är inte värt det! Ingenting är värt att må så här. Det är inte bara det här med Sarah och Hartwig, det är ju allt. Att hon ständigt återvänder till att känna sig fel och äcklig, att inget går att förstå eller greppa. Att allting är för stort och för litet på samma gång, och att hon alltid är ensam, i slutändan alltid så ensam.

Och idag, vad är det för dag? Söndag igen. Eller måndag? I alla fall redan tre veckor i Berlin. Och vad har blivit bättre med att vara här egentligen? Hon är ju tillbaka på noll. Eller minus. Alltid fast i samma hjärna, samma kropp, samma mönster.

Det knackar på dörren, försiktigt. Hon svarar inte, men personen öppnar ändå. Det är Sarah. Hennes blick stöter igenom Lou.

”Where've you been?”

”Out”, säger Lou kort.

Sarah står kvar i dörröppningen med armarna hängande utmed sidorna. Hon ser rödgråten ut och har mörka ringar under ögonen.

”Du ... jag ... jag är ledsen”, säger hon lågt. ”Det var skitdumt att sova med dig innan allt var avslutat med Hartwig. Både mot dig och henne.”

”Ja”, säger Lou.

Sarah ser ut som om hon ska säga något, men så verkar hon ångra sig. De är tysta. Lou biter sig hårt i underläppen, känner blodsmaken på tungan.

”Men jag gjor...”, börjar Sarah, samtidigt som Lou säger:

”Gå är du snäll. Jag sitter inte och väntar på nån, det är inte riktigt min grej.”

”Jag gjorde slut med Hartwig igår kväll”, säger Sarah.

Lou ser snabbt på henne.

”Det förändrar ingenting”, ljuger hon och vill genast ta tillbaka vartenda ord.

Hon ser kallt på Sarah tills det blir tjockt i halsen. Då tittar hon på fönstret istället. Sarah vänder och går ut ur rummet. Ljudet av dörren som stängs klipper upp magen och inte en enda tanke går att få bort eller stå ut med att ha kvar.

Lou håller igång hela dagen. Hon lyssnar konstant på freestyle –

frustrerad över att volymen inte går att dra upp så högt att öronen nästan sprängs, men det mesta runtomkring i alla fall försvinner – medan hon planlöst och med magknip går runt på de slaskiga gatorna. Nästan hela tiden tittar hon upp i himlen medan hon går. Hon går till Ninas hus för att leta upp Julia, men orkar inte knacka på, går vidare, förbi affärer, tomma parker och avenyer, tills benen och fötterna har domnat av kyla. Då tar hon sig tillbaka till kvinnohuset, ställer skorna framför kakelugnen som någon ängel har tänt och går upp på rummet där hon byter till torra kläder. Hon tar sin gitarr på ryggen och går ner för den branta trappan igen. Skorna är lika blöta nu, med den enda skillnaden att de är varmt blöta.

På gården möter hon Sarah och Ulrike, som tydligen är hemma från Hamburg. Hon tittar snabbt på dem, säger hej och går förbi. Det gör ingenting att de tänker att hon är dum i huvudet och konstig. Inget gör någonting, för hon är suddigare än hon någonsin har varit förut. Hon dricker en sexa whisky på någon konstig pub som är upplyst av lysrör och påminner om en frisersalong. Sen ställer hon sig utanför ett köpcentrum och spelar svenska visor i två timmar på sin gitarr som är omöjlig att hålla stämd i kylan. Allting i den här dagen är overkligt och liksom fördröjt. Hon får ihop femton euro, det är ju bra eller något. Men hon saknar Julia. Saknar bandet. Vägrar att sakna Sarah, men gör det lik förbannat. Dagen är kall, tom och ful. Ibland snöar det, men snön regnar alltid bort någon halvtimme senare.

Nu regnar det och blåser hårt och Lou går i motvind på de stora gatorna omkring Alexanderplatz, med öppen jacka och utan mössa. Hon är genomvåt, ända in på linnet och trosorna, och hon går över en bro och struntar i om gitarren förstörs av regnet, struntar i att det inte finns någon trottoar, struntar i om hon blir överkörd, för hon vet att var man än är så måste man alltid vara där med sig själv – fastän man föraktar varenda jävla milligram av den personen – och då kan man lika gärna dö.

Vid åttatiden går hon in på en pub som har dämpad belysning, värmeljus i lyktor och ett fönsterbord där hon kan sitta med ryggen mot lokalen och titta ut på de ovanligt folktomma gatorna där bara en och annan människa med paraply ibland hastar förbi. Hon stannar där tills de stänger, dricker te med rom i och tänker på ingenting. Det går bra att göra det i suddigheten. Varken känna eller tänka eller vilja något, bara flyta ut och bli ett med möblemanget och väderleken.

Nästa dag är lika enslig. Lou är förkyld och sover hela tiden, utom när hon ibland kokar te i köket. På köksbordet ligger en flyer om en stödfest för asylgruppen. Nu ikväll. Det är bra, för då kommer alla gå dit och hon kan stanna hemma hela kvällen och kurera sig utan att vara rädd att möta Sarah. Säkert får hon panik av ensamheten och av att inte dricka, och går själv till festen lite senare, men inte nu.

När hon vid sjutiden kommer ner från trappan krockar hon med Sarah i hallen. Lou blir överrumplad och svag i benen, hon tittar bakom Sarah och försöker komma förbi henne, men Sarah hejdar henne mjukt med händerna på hennes axlar.

”Don't go.” Hon låter så uppriktigt ledsen att Lou står kvar. ”Jag tänker på dig hela tiden”, fortsätter Sarah och flackar för ovanlighetens skull med blicken.

”Gör du?” frågar Lou misstroget. Förkylningen gör hennes röst nasal.

Sarah ler sorgset och nickar. Lou tvekar, men till slut blir hennes längtan för stark. Hon tar ett steg fram och kramar henne. Kroppen skälver till när hon känner hennes mjuka armar, brösten och magen. Hon släpper henne snabbt.

”Vart ska du?” frågar Sarah.

”Koka te.”

”Vill du dricka det i mitt rum?” frågar Sarah osäkert.

Lou känner hur något bara rinner av henne. Hon orkar inte bry sig om någon jävla stolthet mer, kan inte se vad den ger henne egentligen.

De säger ingenting när de går mot rummet. Lou tittar på Sarahs tatuering på vänstra skuldran, en stor svart sol.

Till en början sitter hon långt ifrån Sarah på sängen, håller sin tekopp mellan händerna och tittar runt i rummet. På golvet står värmefläkten och lite längre bort skrivmaskinen, nu bland en massa papper. En skiva med någon som kanske är Rickie Lee Jones är på, i alla fall låter hon lika barnslig och på samma gång cool och blasé som hon, och stearinljus är tända överallt. Sarah har ju inte vetat att Lou skulle komma hit, så antagligen har hon det alltid så här fint när hon är själv.

”Vad skriver du?” frågar Lou och nickar mot skrivmaskinen.

Sarah skrattar till.

”Inget. Småsaker. Tankar. Jag tycker mest om att trycka ner tangenterna.”

”Ja, det är skönt”, säger Lou lamt.

Hur kan Sarah *kännas* så mycket? Lous händer skakar. Teet skvalpar runt i koppen.

”Betyder din tatuering nåt?” frågar hon för att fokusera på något annat.

”Livet förändras”, säger Sarah och sträcker ut handen. ”Kan du inte sitta närmare?”

Lou sätter sig darrande bredvid Sarah och tittar på hennes hand. Den är liten med långa, vackra fingrar som ser sköra och starka ut på samma gång. Naglarna är nerbitna.

”Vad är det för dag idag?” frågar Lou.

”Måndag.”

”Händer det jämt saker här på kvällarna?”

”Ja, det gör det väl, men man behöver ju inte gå dit.”

”Fast man blir ju rastlös av att hela tiden veta att man missar något om man stannar hemma.”

”Det tycker inte jag. Det är rätt skönt att alla är borta. I alla fall just nu.”

De sitter tysta. Lou försöker komma på något att säga. Fast egentligen vill hon inte prata. Hon vill bara hålla Sarahs hand. Kyssa henne. Ligga under täcket och känna hennes kropp mot sin. Inte sex, det vågar hon absolut inte. Bara ligga där. Nära. Få vila.

”Vem är du egentligen, Lou?” frågar Sarah oväntat. ”Varför är du här?”

Lou förlorar greppet om koppen och lite te rinner ut över sängöverkastet innan hon hinner få tag i den igen.

”Oj, förlåt”, mumlar hon och drar med handen över den våta fläcken. ”Varför jag är här nu eller vad menar du?”

Sarah tittar framför sig och verkar ha gått in i sig själv.

”Jag vet inte”, mumlar hon. ”Du sa ju att du flyr.”

Lou pillar på sin tröjärm.

”Mm, det var ju rätt överdrivet. Jag vet faktiskt inte riktigt vad jag gör här. Inte vem jag är heller. Vad då, vet du det?”

”Nej. Jo. Jag är ingen. Jag är bara här.”

Lou drar snabbt efter andan och tvingar sig själv att våga. Hon lägger snabbt handen om Sarahs nacke, drar henne intill sig och kysser henne. Sarah flämtar till och kysser tillbaka. När Lou känner hennes varma, blöta tunga suger det utdraget i magen. Sarah lägger armarna om hennes rygg. Hennes händer skickar en ilande värme uppför Lous ryggrad. Allt blir bra. Det är så. Allt blir bra.

Lou lutar sig bakåt, håller sina handflator på Sarahs kinder och betraktar henne.

”Nej, titta inte på mig sådär”, säger Sarah leende. ”Du får inte ha så vackra ögon.”

”Det har jag inte.”

Sarah tittar länge på henne och sen böjer hon sig fram och pussar henne på munnen.

”Jo, det har du”, säger hon, stiger upp ur sängen, stänger av musiken och öppnar ett av fönstren. ”Jag skulle vilja höra regnet lite ... Nej, förlåt, du är ju förkyld!”

”Jo, ha öppet.”

Lou tittar på stearinljusen som flackar i draget från fönstret. Vinden är stark där ute, regnet blåser in, smattrar mot golvet. Sarah kommer tillbaka till sängen. Hon drar upp täcket och de kryper tätt ihop under det, med alla sina kläder på. Allt känns tryggt och kravlöst. Lou är glad att sex inte på något sätt känns viktigt eller som det centrala med Sarah.

”Du, jag tänkte på en sak”, ler Sarah. ”Du har inte astma på riktigt va?”

Lou funderar på om hon ska fullfölja sin lögn, men kan inte dölja att hon också börjar le.

”Nej. Men jag har vissa problem med sociala sammanhang. Det kan man ju inte säga bara så där, eller?”

Sarah skrattar.

”Du, en sak ska du veta: till mig kan man säga vad som helst.”

”Okej, men det visste jag inte då.”

Lou nyser och snörvlar och skrattar och snyter sig. Hon kan inte förstå det, men hon är inte längre rädd, hon orkar bara inte vara det mer. Förresten går det ändå inte, eftersom hon känner sig alldeles för glad för att känna något annat. När Sarahs läppar möter hennes och deras tungor rör sig runt varandra, då upphör känslan av självförakt, den tar slut, går av, har aldrig funnits.

Sarah stiger upp igen och blåser ut ljusen. Hon står kvar vid fönstret och säger med ryggen mot Lou:

”Du får gärna sova här om du vill.”

Lou ler, mer och mer.

”Ja, det vill jag gärna.”

Sarah vänder sig om och springer över golvet, kastar sig ner i sängen och omfamnar Lou. De ligger så och lyssnar till ljuden av en fest på andra sidan gatan.

”Det är studentlägenheter där”, förklarar Sarah och ser matt ut.

Rösterna från festen vrålar med i något oväsen som skulle kunna vara tyska schlagers. Lou tittar upp på de självlysande plaststjärnorna i taket. Sarah trycker hennes hand, vänder sig på sidan och lägger handen på hennes mage, benet över hennes ben. Lou tittar på henne. Hennes ansikte är blåvittsvart i skuggorna och ögonen glimmar.

”Vet du en sak?” viskar Sarah och rör med fingret över Lous mage. ”Jag är förälskad i dig. Jag har varit det länge.”

Det spritter till i Lou och hon får svårt att andas, försöker svara, men rösten ligger stum inuti henne. Aldrig har hon hört någon säga det utan att hon har känt sig instängd eller bara helt oberörd. Men Sarahs röst gjorde varje ord vackert och meningsfullt, hennes röst var så allvarlig och uppriktig och hon såg rakt på Lou när hon sa det. Med förvåning som nästan gränsar mot chock märker Lou att hennes ögon rinner. Hon ligger orörlig och upplever hur tårarna trillar ner för ansiktet, känner den salta smaken när de hamnar i munnen.

Sarah nuddar med handen vid hennes öga och frågar häpet:

”Gråter du?”

Lou kan fortfarande inte svara, hon bara ler och nickar medan tårarna forsar ut.

”Var det dumt att jag sa så?” frågar Sarah.

”Nej!” Lou skrattar och snörvlar. ”Absolut inte.”

Hon kryper tätt intill Sarahs kropp och kramar henne hårt, trycker läpparna mot hennes hals och låter tårarna rinna.

24

De stannar i Sarahs rum hela nästa dag. Lou ligger utslagen i sängen. Sarah ger henne te och värktabletter. De lyssnar hela tiden på Tracy Chapmans första platta, den med ”Talking ’Bout A Revolution”, ”Across The Lines”, ”Behind The Walls” och alla andra låtar som är så bra att Lou brukar må dåligt av att höra dem. De inspirerar henne väldigt mycket, men till vad? Aldrig kommer hon att kunna göra lika bra låtar själv. Fast det gör ingenting, inte idag. För den där skivan i kombination med Sarahs närvaro fyller henne med en påtaglig, mycket speciell känsla. Kanske ett slags allvar inför livet. Hur skulle hon berätta för någon om den här dagen? Det skulle hon inte. Hon skulle inte kunna förklara hur hon saknar den fastän den fortfarande är kvar, längtar tillbaka dit fastän hon är där. Alla hennes sinnen är påkopplade och uppvridna till max. Hon har en känsla av att hon inte ryms i sig själv, men för en gångs skull på ett bra sätt. Kroppen känns helt mjuk och matt. Huden är känslig och öm som vid hög feber. Det kanske hon visserligen har också.

Sarah berättar knappt någonting om sig själv, men Lou berättar konstigt nog en massa. En del människors försvar är nästan omöjliga att komma förbi. När man äntligen har lyckats hacka sig igenom skalet så förstår man att där bara finns ett nytt och sen ett till och ännu ett. Så har det varit i Lou. Tills nu. Sarah bara frågar något och så rasar nästan allting. Hur gör hon? Hon är uppmärksam. Hon är stilla. Hon tittar på Lou hela tiden. Hon väntar på svaret även om det dröjer en halvtimme. Även om Lou blir nervös och rädd och börjar babbla hysteriskt om annat. Sarah verkar se ändå. Förstå att det finns så mycket i mellanrummen mellan orden, att det mesta händer där. Hon kräver ingenting och det är så hon får Lou att vilja. Vilja att någon ska veta om henne. Veta mycket. För hur otryggt det än är, så är det också lite tryggt att inte bara vara själv om sig själv. På det sättet har hon aldrig tänkt förut. Tidigare har det bara känts som om folk ska stjäla en massa saker från henne, sanningar som de ska lägga framför sig och glo på i hundra timmar och därefter äcklas och håna henne för allt konstigt som de har fått veta.

Hon berättar först om huset på landet och somrarna som aldrig tog slut, om alla resorna med folkvagnsbussen i Europa, om bandet och

replokalen och lite om Malmö. Men det känns pinsamt att berätta hur misslyckad hon blev, så hon börjar sväva ut om en massa oviktigt som inte har med någonting att göra. Men till slut lyckas hon säga det ändå. Att hon blev feg och gav upp. Och att det gjorde att kreativiteten dog, att låtarna inte längre gick att få ur kroppen och att det kändes som om hon upphörde som person.

Sen berättar hon till och med lite om BUP, om svartsjukan och hatet till prinsessan när hon var liten, om slagen i hennes huvud som inte gick att hejda. Det har hon aldrig förut pratat med någon om, inte ens med Julia. Så fort hon tystnar säger Sarah: ”Och vad hände sen?”

Nu är allting lugnt och tyst i huset, det har blivit natt igen fastän det väl nyss var morgon? Utmattad av värktabletterna och all ny, konstig ärlighet säger Lou:

”Jag vill veta saker om dig med.”

Sarah skakar på huvudet.

”Det finns inget att veta”, säger hon.

Lou lägger händerna på hennes kinder.

”Det är klart det gör.”

Sarah skakar på huvudet igen.

”Allt du får veta om mig kan vara farligt för dig att veta nån gång i framtiden”, säger hon, oändligt allvarligt.

Lou letar efter hennes lilla leende som brukar smyga sig fram när hon skämtar, men det kommer inget.

”Vad menar du?”

”Jag kan inte prata om det, Lou.”

”Men nåt kan du väl berätta? Bara hur gammal du är eller nåt? Inte ens det vet jag ju.”

Sarah suckar.

”Tjugofem. Tjugosex i februari.”

”Okej. Vad heter din mamma?”

”Susanne.”

”Vad heter din pappa?”

”Phil.”

”Har du några syskon?”

”Men sluta nu!”

Lou rycker till.

”Förlåt. Men snälla, snälla bara sluta”, ber Sarah.

”Men varför?”

”För att jag ber dig.”

Hennes allvar är hårt och totalt. Lou brukar alltid kunna hitta vägar in i människors allvar och lyckas få dem att berätta saker, men nu vågar hon inte ens försöka mer. Hon kan inte komma på några som helst ord eller fler frågor och när Sarah är så här distanserad känns det som om de är främlingar. Lou mår illa av varje sak hon har berättat om sig själv och självföraktet väller tillbaka in i henne. Hon får lust att sticka därifrån, gömma sig igen, sluta upp med den här närhetsskiten och bara vara ensam. Men hon orkar inte röra kroppen. Och precis innan de somnar, Lou bakom Sarah med armarna om hennes mage, den mjuka huden där, då vet hon: jag kan inte gå, jag vill inte. För lugnet hon hittar i sig själv genom Sarah är så vackert. Någonstans inom Sarah står tiden stilla. Och när hon tittar länge på Lou med sin öppna, intensiva blick, då är det som om Lou sugs in till denna lugna plats, och där kan hon vila och få vara bara sig, och det är värt allt, inte mindre än så.

Tidigt nästa morgon är något förändrat. Lou vaknar och fryser. Platsen bredvid hennes är tom. Av någon anledning tittar hon direkt mot pinnstolen vid dörren. Träningskläderna som brukar ligga över den är borta. Lou får magknip och sätter sig upp. Hon vet att Sarah bara springer när hon mår konstigt och behöver tänka. Kanske vaknade hon imorse och tittade på Lou när hon sov och kände att precis allt var fel, att hon måste tillbaka till Hartwig eller i alla fall bort från det här.

Lou tittar på skrivmaskinen som Sarah har ställt under bordet. Ett papper sitter i den. Även om hon tycker att det är något som man absolut aldrig får göra, kan hon inte låta bli att smyga upp och sätta sig på huk framför maskinen.

Det är fyra korta rader, hon slutar att andas vid den andra:

Who the fuck should I tell – you?
That I see him everywhere, in everyone
That I wish I could see her again
But that I can't see her anywhere, in anyone

Lou faller bakåt, faller åt alla håll. Det får inte finnas någon annan, det är ju omöjligt, det går inte! Hartwig får inte finnas kvar i Sarah som en saknad och absolut inte som en längtan. Varför ska man vara med någon om man ändå bara längtar till en annan? Och vem fan är ”han”, den första kärleken i all sin skimrande oövervinnlighet?

Lou klär på sig och rusar ut trots att hon känner sig mycket mer febrig än igår och har ont i lederna. Hon mår så illa att det känns som om magen ska fläkas ut ur halsen, köttiga rosa klumpar, att de okontrollerat ska välla ut på marken och ligga där och fnissa maniskt: lurad igen lurad lurad stackars lilla töntlou så lurad och fel och dum!

Det är otroligt vackert väder, men folk vill åt henne, de ler konstigt och tittar konstigt och hon tar U-bahnen åt ett håll som hon inte vet något om, sitter där och blundar och springer ut plötsligt på en station, det är i förorten, gråa hus i långa rader. Hon vänder om, röker en cigarett på perrongen och går på nästa tåg som åker tillbaka till stan.

Inne i centrum dricker hon kaffe på ett kafé och försöker intala sig att det är lugnt. Det går dåligt. Hon hoppar på tåget en tredje gång och när

hon stiger av på stationen nära kvinnohuset ser hon Sarah på andra sidan perrongen. Ett tåg kommer rusande och tränger sig emellan. Men när det åker, då står hon fortfarande kvar där på andra sidan. Ja, hon är kvar, ensam på perrongen mittemot, hon vinkar till Lou.

”Lou!” ropar hon. ”Where’ve you been?”

Lou står orörlig och ser Sarah springa ner för trappan på sin sida av perrongen, strax upp på Lous sida, en varm hand i hennes hand.

”Vad underbart det var att få syn på dig utan att veta att jag skulle träffa dig!” säger Sarah och pussar henne på munnen.

Lou ryggar undan och stirrar på henne.

”Jag vet inte vem du är”, säger hon.

”Vad menar du?”

Lou kan inte titta på henne.

”Jag vet bara inte om du är samma person när du är med mig som när du inte är det och jag tycker det känns läskigt.”

”Mm, jag vet, jag brukar också tänka så ibland. Speciellt i början. Men du har inget att oroa dig för, för jag är alltid likadan. Det är inte som att jag inte har försökt ... Jag skulle jävligt gärna vara nån helt annan ska du veta.”

”Och alltså inte vara med mig?”

”Nej, det var inte så jag menade.”

Sarah skrapar med foten på asfalten.

”Jag fattar liksom inte varför du är med mig”, mumlar Lou. ”Jag har väl för helvete inget som inte Hartwig har?”

”Vad då, det är ju att du är du! Att jag tycker du är helt jävla underbar. Jag älskar ju att vara med dig, märks inte det eller?”

”Fast det kanske inte är tillräckligt?”

”Det är klart det är!”

”Hur vet du det?”

”Jag vet väl vad jag känner. Att det känns väldigt mycket.”

”Så du menar att Hartwig inte alls är kvar?”

”Var?”

Lou knackar på Sarahs huvud, hårdare än hon har tänkt.

”Aj!” säger Sarah. ”Nej, hon finns inte kvar. Inte på det sättet.”

”Varför springer du idag?”

”Men sluta förhöra mig! Jag var lite rastlös bara, vi hade ju varit stilla hela dan igår!”

”Du, jag läste en grej imorse, på din skrivmaskin”, säger Lou snabbt, skamset och på samma gång ilsket.

Sarah stelnar till, men finner sig snabbt igen.

”Så det gjorde du?” säger hon, tonläget svårtolkat. Uppgivet mest kanske.

”Var det till en gammal pojkvän?” frågar Lou, förbereder sig blundande för svaret.

Sarah skrattar glädjelöst och kort.

”Lou, du vet inte hur fel du har.”

Lou öppnar ögonen.

”Nähä. Vem är den andra då, hon som du önskar att du fick se igen?”

Nästan triumferande.

”Min syster”, säger Sarah, sårbart nu, ögonen hela tiden blinkande.

”Var är hon?”

Sarah rycker på axlarna, börjar gå mot trappan. Lou går efter.

”Vet du inte?”

”Nej, jag vet inget om det.”

”Är hon yngre eller äldre än du?”

”Jag blev så glad när jag såg dig. Varför skulle du ...”

Sarah tystnar. Går några meter framför Lou, sen börjar hon springa och så är hon borta.

Lou sparkar på ett elskåp. Om Sarah skulle försvinna. Att tänka sig ett liv utan henne nu. Tanken sätter organen utanpå kroppen, det känns som om någon häller syra som fräter på dem. Allting gör ont, varje andetag och tanke.

Lou börjar gå, stelt som en robot. Genom tågstationen och ut. Där ute är himlen alldeles för blå, solen alldeles för stark, människorna alldeles för många. Rädslorna går inte att räkna, stegen går inte att ta sig fram med, i hjärnan sitter lås till lugn, tillit, självklarhet. Hon kanske har fel om Hartwig, hon kanske har rätt, det spelar ingen roll, hon måste vara med Sarah ändå, hon måste lita på att det Sarah säger är sant. Om man inte litar på kärleken så går den sönder, hon vet det, den går bara sönder då.

Hon hittar henne med en tjej på Culpa och tittar inte på någon annan i det smockfulla rummet när hon går fram, sätter sig på huk framför fåtöljen och lägger huvudet i Sarahs knä. Sarah rör med fingrarna i hennes hår. Lou tittar upp och bryr sig inte om att Sarahs kompis eller någon annan kanske hör det hon säger:

”Jag är väldigt dålig på att lita på folk.”

Hennes röst försvinner i musiken och sorlet. Men Sarah verkar ha hört, för hon lutar sig fram och säger nära Lous öra:

”Det är jag med. Så vi får väl visa varandra att det går då.”

Försvinn inte, tänker Lou, lämna mig inte med mitt jävla jävla huvud, göm mig för den jag är eller gör mig till en annan, en ny, fin, bra. Fortsätt hålla om mig, låta mig somna utan tankar och gå aldrig mer upp innan jag har vaknat.

Paris är fyllt av folk, enorma byggnader, breda gator och glittriga affärer. Pappan, mamman, Lou och prinsessan stövlar runt en hel dag, fikar vid vattnet, tittar på tavlor och skulpturer och äter på en restaurang med vita pappersdukar som prinsessan och Lou ritar på med röd penna. Ute på gatan, efter måltiden, är prinsessan tjurig och trött.

”Jag vill hem till tåget”, gnäller hon.

Pappan stryker henne över håret och mamman och Lou skrattar så att de inte kan gå upprätta.

Eiffeltornet har fyra ben och är 324 meter högt. Man åker hiss inuti ett av de stora benen. Magen suger som när man kommer att tänka på något som gör en glad eller nervös, fast nu suger den hela tiden utan uppehåll. Lou blundar och tittar snabbt och blundar igen och tittar och staden utanför hissfönstret blir mindre och mindre, husen liknar snart dockhus. Lou blundar igen och tänker att de är på väg upp till månen. De stiger av och alla fyra håller varandra i handen när de går genom blåsten mot räcket. Prinsessan gråter och är rädd och det gör Lou modig. Hon släpper pappans hand och springer själv den sista biten, ställer sig med näsan genom en av stängselfyrkanterna.

Mamman ställer sig bredvid henne och gör på samma sätt.

”Vet du, Lou?” säger hon. ”Om man kastar ner ett mynt som kommer i någons hand där nere så går det rakt igenom handflatan.”

”Va, har du gjort det?”

Mamman skrattar.

”Nej, inte jag. Men jag har läst att det blir så.”

Lou undrar hur det är med spott, kanske blir det bara ett litet sår. Viljan att prova är så stark att hon måste vända ryggen till för att inte plötsligt göra det.

”Kan vi flytta hit nån gång?” frågar hon och tittar på mammans konstigt lilla hand.

”Varför vill du det?”

”Jag vet inte. Men kan vi det?”

”Nej, men du kan göra det själv när du blir stor.”

”Men jag ska inte bli stor.”

”Ska du inte?”

Lou rycker på axlarna. Det är hennes nya favoritgest, och hon försöker

hela tiden hitta tillfällen att göra den.

”Vi går och frågar vad pappa och Sofia tycker”, säger mamman, tar Lou i handen och drar med henne till pappan och prinsessan.

”Lou vill flytta hit”, avslöjar mamman.

”Flytta in i Eiffeltornet?” frågar pappan och skrattar.

”Nej, till Parrrrris!” säger Lou med skorrande r och rycker på axlarna igen. ”Och nu vet jag varför! Det är för det är mycket roligare att inte veta hur allting ser ut redan innan man sett det.”

”Hur menar du då?” frågar pappan med höjda ögonbryn.

”Att det är mycket större här såklart! I Sverige så vet jag redan hur allting som jag ska se en dag ser ut. Det är tråkigt.”

”Men när det är så, så betyder det ju bara att du känner dig trygg” förklarar pappan. ”Det är viktigt att man känner sig trygg.”

”Det är det inte alls”, säger Lou. ”Vad är trygg?”

”Det är när man inte känner sig rädd och ensam.”

”Vad är rädd?”

”Det vet du.”

”Vad är ensam?”

Mamman nyper Lou i näsan.

”Nu måste vi gå ner, Jeanne kommer snart.”

Jeanne hämtar dem i en stor silvrig bil med nio säten. Michelle är tydligen hos en kompis, men hon ska komma nästa dag. Lou blir besviken. Hela vägen blåser hon på fönsterrutan och ritar hjärtan och försök till gitarrer i imman.

Michelles hus är stort och ljusgult i sten. Det har ett torn och en balkong med snirkliga svarta järnräcken. Lou och familjen får bo i ett rum på nedervåningen. Där finns en bred himmelssäng och en våningssäng, massor av fina målningar och stora fönster i alla väggar. Det luktar parfym och lite dammigt och gammalt, som det gör på vinden i huset i Sverige. Lou ställer sig vid det ena fönstret och tittar ut på trädgården. Den är vildvuxen och ser mystisk och läskig ut i mörkret. Som om den kan gömma allt möjligt i sina vrår – troll med elaka leenden och mördare och såna där kvinnor med långt hår och hål i ryggen. Lou ryser till och springer upp till köket på andra våningen. Jeanne har bakat kolakakor som hon bjuder på. De vuxna dricker rödvin till och Lou får apelsinläsk som smakar konstgjort. Prinsessan sover som en liten gris i kökssoffan.

Lou vaknar före alla andra nästa dag. Både mamman och pappan ler i sömnen i den breda sängen. Lou ligger stilla och lyssnar efter ljud. Vad kan klockan vara? Hon kisar mot klockradions röda siffror. NollSjuNollFem. När skulle Michelle komma, tolv? Lou räknar. Fem hela timmar.

Hon klär på sig och smyger ut i trädgården. Det luktar dagg och sol. Nu på dagen är den inte lika mystisk. Hon hittar en liten å bakom en massa träd och vid den står ett träd som är större än de andra. Under det ställer hon sig och tittar upp i grenverket. Där upptäcker hon kojan – en stor klarblå fyrkant i trä. Hon klättrar upp och står gapande framför kojans öppning. Där inne finns mattor, en madrass, ljusstakar och massor av tidningar och böcker. Till och med ett riktigt fönster. Lou kryper vördnadsfullt in och lägger sig på madrassen. Hon tar upp en serietidning och tittar på bilderna, men snart känner hon hur ögonlocken blir tunga och huvudet snurrigt, och så somnar hon. När hon vaknar är hon genomsvettig. Solen är het och lyser rakt in på hennes huvud genom fönsterrutan. Hon hör en bil bromsa in någonstans i närheten och hon far upp på benen och hoppar ner från trädet, men hamnar lite fel med foten. Hon kniper ihop ögonen och biter ihop tänderna medan hon haltar fram till ån där hon sköljer ansiktet och håret. Sen fortsätter hon upp mot huset.

Men det är bara någon skäggig gubbe och en ståtlig kvinna i klänning och röda läppar som kommer gående över grusgången. Lou stannar besviket och står och glor på dem.

”Bonjour ma petite fille!” säger mannen leende när han får syn på Lou. Han har en stor glugg mellan framtänderna.

”Hej”, mumlar Lou tjurigt och linkar förbi dem.

Hon stöter på pappan i hallen.

”Var har du varit?” frågar han förvånat.

”Ingenstans!” fräser Lou och haltar förbi honom in till sovrummet.

När nästa bil bromsar in vid huset vill Lou inte titta, men eftersom klockradion är EttEttFemFem nu, kan hon ändå inte låta bli att gå fram till fönstret och kika bakom gardinen. Den här gången är det faktiskt Michelle. Fjärilar flyger runt som blinda inuti Lou, hon sväljer och sväljer och känner sig varm i ansiktet. Michelle är mycket längre nu än hon var i somras. Och vuxnare, det är något med hur hon går, liksom stolt, med rak rygg och huvudet högt. Graciöst. Det är första gången som Lou tänker det ordet, och hon är inte helt säker på vad det betyder, men

det känns precis rätt.

Nu vet hon inte alls vad hon ska göra. Hon vill inte riktigt att Michelle ska se henne, för hon vet ju inte vad hon ska säga, vad de ska göra, och kanske tycker Michelle att Lou är töntig nu, kort och barnslig och ful.

Dörren i hallen öppnas och Lous hjärta bankar så det gör ont. Hon hör Michelles röst ropa ”Salut!” och sen snabba steg genom hallen och uppför trappan. Där uppifrån hörs snart glada röster och skratt – mammans, Michelles, Jeannes. Lou tittar på sina händer som skakar. Hon sätter sig på sängkanten och andas djupt, för det har pappan sagt att man ska göra om man är nervös. Men det hjälper absolut inte den här gången.

Till slut går hon ut i hallen, tar varje trappsteg tyst och oändligt långsamt. Det värker i foten. Hon blir stående i dörröppningen utan att säga något tills Michelle äntligen vänder sig om, ger upp ett tjut och springer fram och kramar henne, pussar på kinderna. Lou tittar stint ner i golvet. Det sticks i kinderna.

”Visst är det fint i Frankrike?” säger Michelle och fnittrar.

”Mm, jätte!” svarar Lou, tittar upp på henne och börjar plötsligt också att fnittra.

”Du, kom”, säger Michelle och drar henne i armen, ”jag ska visa dig en sak!”

De springer genom trädgården. Lou ignorerar den brännande smärtan i foten. Michelle stannar under kojträdet och pekar stolt upp mot kojan.

”Kolla, mamma byggde den när vi kom hem från Sverige i somras.”

De klättrar upp och Lou låtsas vara förvånad och imponerad, nej förresten, hon låtsas faktiskt inte, det är hon fortfarande.

”Åh vad häftig!” säger hon. ”En sån här skulle jag också vilja ha?”

Michelle böjer sig fumligt fram och pussar henne. Sen sticker hon in tungan och börjar röra runt den i Lous mun. Lou blir förvirrad och vet inte vad hon ska göra.

”Rör din tunga mot min”, säger Michelle.

Lou försöker. Det känns ovant och lite konstigt, men samtidigt väldigt skönt, hon blir yr i huvudet och det liksom pirrar eller kittlar i tungan och i fötterna och underlivet.

”Var har du lärt dig det där?” frågar hon omtumlat när det är klart.

”På ett disco”, säger Michelle stolt. ”Det heter kyssas.”

”Jag vet”, säger Lou för hon har ju hört det ordet, hon visste bara inte att det var så man gjorde.

Hela dagen har det snöat, men nu kommer bara enstaka flingor nersinglande. Lou och Sarah är i Mauer Park. Det är en park som är formad som en jättelik skål. Man kan sitta både nere i skålen och upp utmed dess kanter. De är ensamma högst upp på den ena kanten. Nere i skålen är ett bål tänt. Det har varit en manifestation mot Irakkriget där tidigare under kvällen.

Lou träffade Julia nyss. Det var ett konstigt möte. Som om de inte kände varandra mer än som bekanta. De pratade nästan stelt med varandra. Julia sa att hon hade varit på en konsert som varit bra. Lou sa att hon inte hade gjort något särskilt. Det kändes svårt att berätta om Sarah. Sen blev det tyst. Julia sa ”okej, vi ses sen” och gick bort till Ninas gäng.

Lou tittar snabbt på Sarah.

”Don’t you think Julia was a bit strange, before?” trevar hon.

”Dunno, I don’t know her that well.”

”Men var hon inte lite undvikande mot mig på nåt sätt?”

”Hon är väl kär i dig.”

”Nej, men allvarligt, jag har känt henne i sex år men vi betedde oss fan som främlingar idag.”

”Jag är allvarlig, jag tror hon är kär i dig.”

”Mm, fast det är hon verkligen inte.”

Lou brottar ner Sarah och sätter sig ovanpå henne. Sarah skrattar, tar upp snö och mular henne i ansiktet och innanför jackkragen. Snön smälter och rinner ner på hennes mage medan hon far upp på fötter. Hon böjer sig ner och kramar en snöboll, men Sarah hinner före, kastar en i hennes nacke. Lou ryser till och kastar sin i magen på Sarah. De skriker och skrattar och bombarderar varann med snöbollar, tills de slutligen utmattade faller ihop på liggunderlaget igen. Sarah lägger benet över Lou och kysser henne. Lou tvekar lite, sen för hon in handen under Sarahs jacka och vidare under luvtröjan och linnet, men när hon närmar sig brösten stoppar Sarahs hand henne utanpå jackan.

”Nej”, viskar hon.

Lou vågar inte röra sig, inte fråga något. De ligger där som förlamade en lång stund, tills Sarah slutligen lösgör sig, drar ner jackan och sätter sig upp.

”Förlåt”, säger hon tyst utan att se på Lou.

Lou vill ta hennes hand, men vågar inte. Det är som om Sarah plötsligt har ett kraftfält runt sin kropp vilket gör att man inte kan komma nära, som när magneter med samma pol stöter bort varandra.

”Sarah, vad är det?”

Sarah svarar inte. Hon rotar runt i jackfickan efter sina cigaretter.

”Snälla, vad är det?” frågar Lou lite högre.

Sarah hittar paketet, tänder en cigg och drar ett djupt bloss som hon blåser ut i en lika djup suck.

”Vad vet du om mig, Lou? Egentligen? Du vet ju ingenting.”

Det låter som om hon inte bryr sig om vilket.

”Ingenting?”

”Nej, inget viktigt.”

”Men det är ju för att du aldrig vill berätta något för mig.”

”Det finns ju för helvete inget att berätta! Att försöka hitta en massa ord för att återge händelser i sitt liv är samma sak som att visa en tågbiljett och tro att den säger allt om en resa. Vissa grejer finns det inga jävla ord för, vet du inte det?” Hon skrattar kort och fortsätter:

”Har du många hemligheter?”

Lou tänker efter. Just nu kommer hon inte på några.

”Några kanske”, svarar hon. ”Det har du förstår jag?”

Sarah ger henne en lång, mycket allvarlig blick.

”Nej, inte en enda.”

”Jo, säg.”

”Men jag har inga, säger jag ju!”

Sarah kastar bort cigaretten. Den ger ifrån sig ett litet fräsande när den slocknar i snön. Hon reser sig hastigt upp och pulsar fram och tillbaka. Efter ett tag lägger hon sig ner med ansiktet i snön, men så far hon upp igen och springer runt. Till slut sätter hon sig en bit ifrån Lous skor. Hennes andhämtning är rosslande och snabb. Lou iakttar henne med uppspärrade ögon. Sarah kryper ihop till en liten boll, sen skjuter hon ut kroppen, kryper ihop igen, skjuter ut. Hela tiden har hon ögonen öppna, men det är omöjligt att läsa blicken. Lou vet inte om hon ska röra vid henne eller vänta ut det. Sarah skrattar – högt och stötvis. Ha-ha-ha-ha-HA. Lou blir lite rädd, men reser sig ändå upp och går fram till henne.

”Sarah”, säger hon och försöker att hålla fast Sarahs armar. ”Du ...” Sarah slår henne hårt ifrån sig. ”Aj! Du hallå ... Sara ... snälla, vad är det?”

Sarah skrattar högre.

”Vad är det?” härmar hon. ”Vad är det, vad är det, vad är det! Snälla Sarah, vad är det, vad är det!”

Lou blundar hårt. Sarah gungar fram och tillbaka i fosterställning, håller händerna för öronen.

”Vad är det, hahaha, vad är det!”

Lou försöker att bända bort hennes händer, men Sarah är mycket starkare än hon, händerna sitter som fastskruvade i huvudet. Så slutar hon tvärt att gunga och ligger stilla en stund, men sen far hon upp och springer ner för backen till bålet.

Lou sitter kvar och ser efter henne. Hon måste ha blivit utsatt för något hemskt i sitt liv. Våldtäkt? Incest? Vad det än är som har hänt henne, så är det Lous fel att hon påmindes om det just nu. Först nu inser Lou att hon hela tiden har mer än anat, ja, hon har varit helt säker på att det är något som inte står riktigt rätt till. Det där ogripbara i Sarah måste ju ha börjat någonstans.

Sarah kommer springande tillbaka uppför kullen. Hon stannar andfått framför Lou och stirrar på henne. Hennes ansikte och hår är vått av svett. Det ser ut som om hon håller andan.

”Jag heter inte Sarah egentligen”, säger hon till slut, andas ut.

Det sticker till i Lou.

”Vad menar du?”

”Det jag sa såklart!”

Sarah tar ett steg fram, men stannar igen, tar ett steg bakåt.

”Vad är det som är så jävla konstigt med det?” frågar hon, som om Lou har påstått det.

”Nej, jag … jag fattar bara inte vad du menar riktigt. Kom hit.”

Sarah går långsamt fram till henne. Hon sätter sig längst ut på liggunderlaget, trummar med fingrarna på jeansen, tänder en cigarett som hon röker utan att säga något. Sen, samtidigt som hon fimpar, säger hon:

”Nu vet du det.”

Lous synfält krymper, det är som om hon plötsligt ser genom en ihoprullad pappersbit.

”Varför säger du att du heter det då?”

Sarah vänder sig om och tittar på henne.

”Det vill jag inte prata om.”

Lou sväljer.

”Vill inte eller vågar inte?”

”Som om det spelar nån roll.”

Lou tar hennes vantbeklädda hand. Sarah rycker till, men drar inte till

sig den.

”Du kan berätta vad som helst för mig”, säger Lou tyst.

Sarah skrattar till, släpper Lous hand och faller bakåt i snön.

”Mm, visst”, säger hon entonigt och tittar upp i himlen. ”Jag är ett skämt. Visst är det roligt, Lou?”

Något blixtrar till i Lou.

”Men berätta nu!” skriker hon. ”Berätta något för mig!”

Sarah reser överkroppen igen och ser trött på Lou.

”Jag har faktiskt tänkt nån gång att jag skulle vilja berätta för dig, jag trodde jag kanske kunde, men jag kan inte. Ulrike vet vad som har hänt, prata med henne.”

Hon reser sig på nytt.

”Jag ska köpa cigg”, säger hon sammanbitet. ”Ulrike sitter där nere.”

Lou går på darriga ben nerför backen. Huvudet spränger så att hon inte kan tänka klart.

Ulrike och några andra sitter på liggunderlag framför brasan. Lou hukar sig bredvid henne och håller fram händerna mot värmen. Hon möter Julias blick på andra sidan elden. Julia tittar bort.

”How are you?” säger Ulrike på sitt lugna, lågmälda sätt och ler.

Lou stirrar in i lågorna och kan inte komma på något att svara, så hon rycker på axlarna.

”Var det bra i Hamburg?” frågar hon istället.

”Ja, skitbra! Var är Sarah?”

”Köper cigg ... Jo, du”, Lou tittar snabbt på hennes runda ansikte, ”jag skulle vilja fråga dig en sak.”

”Jaha, vad då?”

”Kan vi gå lite?”

Ulrike nickar. De reser sig upp och går bort från elden. Det är vansinnigt kallt ute nu. Andedräkten ryker och tårna känns stelnade. Lou vet inte hur hon ska formulera frågan.

”Det är om Sarah jag undrar”, mumlar hon. ”Eller vad hon nu heter.”

”Vad då, har hon berättat det för dig?”

”Ja. Eller jag vet bara att hon inte heter Sarah. Men hon ville att du skulle förklara mer.”

Ulrike suckar.

”Jaha. Okej.” Hon går fortare och fortare samtidigt som hon gör en åkarbrasa med armarna. Lou halvspringer bredvid henne. När de kommer in i en allé med höga, kala träd saktar Ulrike ner farten och säger:

”Är du säker på att hon ville det?”

Lou rycker på axlarna.
”Ja, hon sa: ’Ulrike vet vad som hänt, prata med henne’.”
”Okej … Ja, hur fan ska jag börja? Jag var i London för två år sen. Jag höll på med en dokumentärfilm om prostitution i Europas huvudstäder.” Hon tystnar och säger:
”Du, vad sa Sarah exakt?”
”Om vad då?”
”Om vad jag skulle säga?”
Lou börjar att känna sig riktigt illa till mods nu.
”Hon sa det jag sa nyss. Att jag skulle prata med dig om det. Och att hon nån gång har velat berätta, men nu har fattat att hon inte kan säga det själv.”
Ulrike nickar och börjar gå igen.
”I London lärde jag känna Nikki, om du vet?” fortsätter hon. ”Sarahs storasyster.”
”Vad då, var hon prostituerad?”
”Ja.” Ulrike stannar och ser Lou allvarligt i ögonen. ”Det var Sarah också.”
Det känns som om Lous ben ska vika sig under henne, men hon fortsätter gå längs den snötäckta vägen i allén. Av någon anledning är hon mycket torr i munnen. Tungan verkar enorm.
”Var hon?” viskar hon med ett tryck över bröstet.
Perspektiven förändras nu igen. Grenarna på träden ser ut som tjocka stammar. Lou kniper ihop ögonen.
”Ska jag fortsätta?” frågar Ulrike lågt.
Lou nickar långsamt. Fortsätta med vad, hon har glömt vad Ulrike sa, men nu minns hon, men så glömmer hon igen, minns, glömmer, och under tiden pratar Ulrike, med en röst som låter som en speakerröst i en film:
”Det var livsfarligt för dem att prata i filmen. Men jag och Nikki blev väldigt nära vänner och hon litade på mig. Och Sarah litade på alla som Nikki litade på. Så jag intervjuade dem från och tills …”
Hon tystnar och blåser på sina händer. Lou ser att en jättelik man med en nästan lika stor hund passerar dem. Mannen tittar åt ett annat håll. Ulrike fortsätter inte förrän han är utom synhåll:
”Ibland fick jag sticka från stan i några veckor. Deras hallick var misstänksam och helt jävla sjuk i huvudet. Han hade inga gränser överhuvudtaget. Han kände av nån jävla anledning till att någon gjorde en film, men inte att det var jag och inte att Nikki och Sarah var med. Varje dag hotade han med att mörda dem om han fick veta att de varit

med … Vi filmade i en liten källare några kvarter ifrån gatan som de brukade vara på. Kort bara, fem-minuters-intervjuer då och då.”

Hon masserar sina tinningar med tummarna. Lou stirrar på henne och plötsligt blir allt normalstort igen. Ulrike suckar tungt.

”Fan, jag tänker ibland att det är mitt fel, alltihop. Det kanske aldrig hade behövt hända om inte jag hade varit där, jag vet inte … Nej, det vet jag fan inte.”

”Vad hände då?”

”Nån jävel skvallrade för honom.” Ulrike spänner käkarna, hennes ögon blir blanka och rösten hackig. ”När Sarah kom hem till honom en kväll satt han ovanpå Nikki och misshandlade henne som fan. Han satt med ryggen mot dörren och skrek så mycket att han inte hörde Sarah komma. Hon sprang in och tog hans pistol från skrivbordet och sköt honom. Han föll av Nikki och Sarah sprang fram och försökte få upp henne, men hon var redan död, så Sarah var tvungen att lämna henne där.”

Lou känner hur hjärnan liksom vänder på sig inuti skallen. Ulrike tänder en cigarett, tar några snabba bloss och kastar den i snön.

”Jag har aldrig berättat om det förut”, säger hon. ”Det är bara dig hon har velat säga det till.”

De går långsamt tillbaka. En bit ifrån elden stannar Ulrike och kramar Lou.

”Du, snälla, var rädd om henne, hon är inte så jävla stark som man kan tro”, säger hon och går och sätter sig vid elden igen.

Lou tittar upp mot backen. En liten cigarettglöd darrar där i det täta mörkret. Nu märker hon att himlen inte är svart, utan mörkt, mörkt blå. Hennes bröst värker när hon går upp till Sarah. Nej, det värker inte, det känns snarare helt ihåligt.

Sarah tittar inte på henne. Lou hör att hon hackar tänder. Hon sätter sig på huk framför henne och håller armarna om hennes stela kropp. Sarahs axlar höjs, hon skakar till och gråter okontrollerat. Lou kramar henne hårt.

”Tack för att du litar på mig”, säger hon hest och lägger läpparna mot Sarahs iskalla kind. ”Förlåt. Jag visste inte, jag skulle ju aldrig ha …”

”Nej, hur fan skulle du kunna veta det?” säger Sarah, torkar tårarna med jackärmen och lägger sig på mage. Lou lägger sig bredvid henne och stryker med handen över hennes rygg. Sarah vänder sig på sidan och stödjer huvudet i handen, tittar upp i himlen. Hon har lite snö på

näsan. Den smälter och droppar ner på hennes överläpp.

”Fan vad du tycker jag är äcklig nu”, säger hon tonlöst.

Lou gapar och skakar sakta på huvudet.

”Nej, Sarah.”

”Sex kommer aldrig förknippas med nåt fint för mig.”

”Jag förstår det. Jag förknippar det inte heller med nåt fint.”

”Men jag har aldrig haft det med någon jag tycker om. Jag och Hartwig hade aldrig sex. Jag fattar om du vill sticka.”

Lou skakar på huvudet och lägger handen på hennes kind.

”Men det vill jag inte”, säger hon allvarligt och har aldrig känt sig så säker på något i hela sitt liv. ”Jag vill vara med dig.”

Sarah tar hennes huvud mellan sina händer, trycker ihop händerna hårt och pressar pannan mot Lous.

”Ljug inte”, väser hon mellan tänderna.

”Det gör jag inte!”

”Jo, det gör du. Gör inte det.”

”Jag gör inte det. Lita på mig, Sarah.”

”Du kanske pratar med en mördare nu.”

”Nej, du gjorde ju det för att skydda henne.”

”Men det kunde jag inte. Och sen lämnade jag henne.”

”Du var ju tvungen! Du får fan inte klandra dig själv för det.”

Äntligen tittar Sarah på henne, men hon säger ingenting. Lou tar av henne vanten och blåser på hennes fingrar.

”Kom, vi går hem.”

”Nej, jag måste hjälpa till där nere.”

”Inte nu! Du måste inte alltid hjälpa till med allt, Sarah.”

”Fast jag behöver tänka på nåt annat. Gå hem så länge så ses vi sen.”

”Men jag vill vara med dig nu ...”

”Ja, fast jag orkar inte, Lou! Inte just nu.”

Lou tar tåget till stationen vid kvinnohuset och lägger sig under täcket i sitt rum, med händerna hårt om huvudet. Hela tiden intalar hon sig att det som har hänt inte har hänt. Efter en stund stiger hon upp och går ut. Hon måste hitta något som andas. Natur. För hus andas fan inte. Inte betong, inte gator, inte fönster, inte rum. Hon går till parken. Längst in i den finns ett litet berg där tallar växer. Hon går upp på det, rör sig långsamt. Här är nästan ingen snö, mest bara gråsten och mossa. Hon vänder sig om och ser ut över parken. Hustaken längre bort är svarta. Stjärnorna är små taggiga vita piller på himlen. Månen är mer gul än vit,

nästan helt rund. Hon lägger sig ner med kinden mot berget. Kan inte sortera. Kaosknappen i kroppen är inte bara intryckt, någon vägrar släppa fingret från den. Hon känner vanmakt, panik, skuld, rädsla, förvirring, ömhet, hat, sorg, ilska, och över allting en kärlek som hon inte hade en aning om att det var möjligt att känna.

På vägen hem går hon in i telefonkiosken och slår Julias mobilnummer. Mobilen är avstängd.

Hon knackar på Sarahs dörr, väntar en lång stund och knackar igen. Plankgolvet där inne knarrar och Sarah öppnar långsamt dörren. Hon tittar på Lou, låter dörren stå öppen och går och lägger sig i sängen. Lou går tveksamt efter och sätter sig på sängkanten.

”Det … eller jag vet inte vad jag ska säga”, mumlar hon.

”Du kan inte säga någonting. Du behöver inte säga något, Lou.”

Sarah lyfter upp täcket. Lou lägger sig bredvid henne. De håller varandras händer. Säger ingenting. Sarah gråter ljudlöst. Det är som om tårarna pågår vid sidan av. De bara rinner och rinner i flera timmar. Till slut är det ljust utanför fönstret.

”Smärtan försvinner inte”, säger Sarah hest. ”Den går inte bort.”

Lou stryker henne över håret.

”Jag vill dela den med dig.”

”Nej, du ska inte ha den.”

”Inte du heller. Jag tänker inte låta dig ha den själv, det får du inte.”

Sarah tänder en cigarett som hon röker medan hon tittar upp i taket. Sopbilen stannar utanför fönstret. Sarah fimpar och lägger sig med ryggen mot Lou. Ljudet av plåtlock som öppnas och stängs ekar mellan husväggarna. Bilen åker vidare och det blir knäpptyst.

Sarah verkar ha somnat. Lou håller armarna om hennes mage och lyssnar på hennes jämna andhämtning. Hon blundar och känner hur tankarna åker längre och längre bort.

Hon låtsas. Det är så enkelt. Hela dagarna går hon till skolan och ibland klär hon in sin bänk med presentpapper och ibland lär hon sig olika flodnamn och stavningar på ord och när kungar dött och hela tiden låtsas hon att hon är någon annan. Ibland Cecilia i bänken framför, ibland Hilda i bänken till höger, ibland fröken. Hon låtsas att hon är dem och tänker på vad hon ska göra när hon kommer hem. Spela bandy när hon är Hilda, ligga och läsa tidningar i sin vattensäng när hon är Cecilia och se på Rederiet när hon är fröken.

”Lou!”

Lou rycker till och ser upp på fröken.

”Sitter du och dagdrömmer nu igen?”

Lou skakar på huvudet.

”Kan du tala om vad Sverige och länderna omkring kallas i ett samlingsnamn?”

”Norden”, säger Lou.

”Ja, jättebra!”

Fröken gillar henne, det är bara att konstatera. På varje kvartssamtal säger hon till föräldrarna att Lou är en mycket rolig, smart och originell flicka, men att hon måste lära sig att filtrera omvärlden lite mer, för annars tar hon in allting precis lika starkt och det är tydligen något dåligt.

Lou tittar ner i ritblocket igen och ritar en lång kvinna med hatt och stora smycken och en lång, svart sammetsrock och höga boots. Det är hon själv när hon är gammal och bor i England. Hon är Patti Smith. Pappan har en skiva som har Patti Smith och en duva på omslaget. Pattis ögon är stora och helt svarta. Lou kan sitta och titta på den bilden i flera timmar medan hon lyssnar på skivan och ryser av den raspiga rösten och de hårda riffen. Fröken vet säkert inte vad riff är, men det vet Lou. Hon kan inte förstå varför man inte lär sig såna saker i skolan. Vem har bestämt alla de där tråkiga grejerna som man ska kunna? Man kan väl inte jobba som kungproffs eller flodproffs? Däremot kan man jobba som artist och vara proffs på att spela riff. Man kan bli stor och berömd och sjunga sina egna sånger för flera tusen människor, som beundrar en och bara är som små myror framför en. Man kan stå i strålkastarljus på scener i olika länder varje natt med stora tatueringar på armarna och

spela riff så snabbt att man blir blöt på ryggen av svett.

”Tack för idag, slut för idag!” ropar fröken och slår ihop händerna.

Varsågod, tänker Lou kaxigt och gör om Pattis näsa till en grisnäsa innan hon stänger ritblocket.

Lou har panik. Hon ser det två veckor i förväg i mathäftet. Onsdagen den 25/3: Isterband med potatismos.

Hon kan inte sluta tänka på det. Samtidigt vill hon verkligen inte vara sjuk den dagen, för de ska ha musik för första gången och det har hon sett fram emot ända sen fröken sa det. Men isterband, det går inte. Nästan inget kött går, hemma äter de ju bara vegetariskt, men isterband är en omöjlighet, de röda och vita kornen i den hemska korven, hon kommer att kräkas och få skäll av matvakten och hela skolan kommer att skratta åt henne.

Hon tänker på det konstant i tre dagar och har ihållande magvärk hela tiden. Hon kan inte sova om nätterna, inte koncentrera sig på lektionerna, inte få ner någon mat varken i skolan eller hemma. Just den här veckan är Göran Nilsson matvakt och han tvingar aldrig någon att äta. Men nästa vecka, den med isterbanden, då är det Birgitta Holmén och hon är elak.

”Vad är det, Lou?” säger pappan till slut en kväll. ”Är du sjuk?”

Lou tittar ner i tallriken och flyttar runt maten med gaffeln.

”Jag vill bli vegetarian i skolan också”, säger hon tyst.

”Har de vegetarisk mat i skolan då?”

Lou rycker på axlarna.

”När jag var liten gick jag i en internatskola”, berättar pappan. ”Det är en skola som man bor på. Jag tyckte inte om att vara där, men en sak var bra. Skolan var ekologisk och hade bara jättegod, vegetarisk mat.” Han skriver något på en lapp och fortsätter: ”Ja, jag ska ringa din skola imorgon, jag förstår inte varför jag inte har gjort det tidigare.”

Lou blir skolans första vegetarian. Alla vet om det, för de ser ju henne gå in i köket istället för att stå i matkön. Hon blir nästan som en kändis de första veckorna. Det passar henne bra. Att veta vad alla viskar om. Innan har de bara stått i sina klungor och tittat konstigt eller fnissat åt hennes håll, och det är klart hon har förstått att de tycker att hon är underlig eftersom hon alltid är så tyst och håller sig i utkanten, ensam, men hon har inte vetat vad de har sagt. Nu vet hon, i alla fall lite mer. Hon har

ändå aldrig hört till riktigt, aldrig vetat hur man är som alla andra, hur man gör. Hon brukar ju låtsas vara alla i klassen och fantisera och så, men hon kan aldrig själv bli likadan, det går inte. För hon tycker verkligen inte att det är roligt att leka och fnissa, i alla fall inte lika roligt som att spela gitarr och gå runt i skogen och alltid få bestämma själv vad hon vill göra.

Det finns ett litet dåligt samvete, mest på morgonen. Det är för Julia. Det känns som om Lou borde göra något som hon inte gör. Hon vet inte varför hon inte gör det. Antagligen för att hon inte riktigt vet vad hon ska göra. Kanske gå dit igen, till Ninas sunkiga hus? Försöka prata med Julia, på riktigt. Fråga hur hon mår, vad hon tänker på. Det är bara det att Julia blir så jävla onåbar när hon är inne i sina grejer och det har alltid funkat bäst att vänta ut henne. Men ändå. Det känns annorlunda nu. För det är väldigt långt ifrån Julias personlighet att röka på, hon som är så energisk och handlingskraftig har alltid stört sig på hur sega folk blir av det.

Tankarna stöter in i varandra och det slutar alltid med att Lou tänker att snart. Snart. Sen börjar den. Tiden med Sarah. Ett friläge där det råder fullständig närvaro. Lou längtar aldrig någon annanstans. Hon dricker ingen alkohol. Det är konstigt nog inte svårt, hon tänker knappt på det, kanske någon gång ibland bara. Att en öl hade varit god. Men faktiskt inte mer. Hon vill mycket hellre vara närvarande. Helt. Promenera runt i stan och titta på hus med henne, sitta på Culpa och spela kort, ligga i sängen och lyssna på skivor och röka med henne, prata med henne, läsa med henne, kyssa henne, ha hennes röst omkring sig hela tiden, somna mycket sent med munnen mot hennes nacke varje natt, vakna mitt i natten och titta på henne när hon sover, vakna igen på morgonen, alldeles för tidigt, men bara bli glad eftersom det betyder en ny dag med henne. Kärleken är som en ständig bubblande värk.

Sarah vill absolut inte prata mer om sitt liv i London. Så fort Lou för det på tal återgår Sarah till sitt slutna distanserade sätt och säger att det är ett annat liv, att hon ser det så, som om det hände någon annan. Lou försöker att inte fråga, fast det är svårt. Det är ju så mycket som hon inte förstår. Men kanske kommer hon aldrig att kunna förstå det ändå. Hon hoppas att Sarah vet att hon finns där om hon någon gång behöver det.

”Do you hate me ’cause I’m like this?” frågar Sarah en förmiddag medan hon lutar sig över ett broräcke och tittar på en smal å med segt vatten där skräp och tomburkar flyter omkring.

”Att jag blir arg när du frågar vissa saker och så”, fortsätter Sarah och

vänder ansiktet mot Lou.

”Det är klart jag inte gör! Men jag kanske skulle önska att du ville vara lite närmare mig än du vill.”

”Vad vet du om vad jag vill?”

Lou känner genast för att skrika eller sätta sig ner på marken och gråta av frustration. Hon börjar darra. Det är en liten, liten vibration nerifrån fotsulorna.

”Förlåt”, säger Sarah ångerfullt. ”Men du har fel. Jag vill komma nära dig. Jag vill komma mer än det. Men det betyder väl inte att jag kan.”

”Vill du verkligen det?” frågar Lou lågt. ”På riktigt?”

Himlen bakom Sarah är grå, vilket gör hennes ögon ännu mer intensiva. Det går att se exakt varenda skiftning i hennes iris. Ljusgrönt, gult, grått, mossgrönt och några små, små fläckar av turkost, och så svart precis ytterst.

”Ja, på riktigt. Det känns som ... nej, jag kan inte förklara”, säger Sarah och tittar ner på Lous jackkrage. När hon ser upp igen är hennes ögon fyllda av tårar.

”Jag vill alltid ha det så här”, viskar hon. ”Men jag har så lätt för att tänka att det kommer försvinna, Lou. Jag kan ju inte lova någonting, jag kan inte veta vad som kommer hända med mig.”

Lou tar ett steg fram, lägger händerna på hennes axlar och pussar hennes blöta ögonlock.

”Vi är här nu”, viskar hon.

Sarah nickar och ler lite medan hon drar med handen över ögonen.

”Ja. Det är vi. Jag vet.”

De går vidare hand i hand. Dagen är ovanligt mild för att vara mitt i december. Eller kanske är det inte ovanligt i Tyskland, det ligger ju längre söderut än Sverige.

”Jag borde inte bo på kvinnohuset egentligen”, säger Sarah. ”Jag passar inte in.”

”Varför inte?”

”Jag har inte samma bakgrund som de som bor där. Alla utom Ulrike är medelklass och bor mest så där för att det är alternativt och coolt.”

Lou vet inte vad hon ska säga. Hon sparkar på en tomburk som rullar ut på gatan och blir påkörd av en bil.

”Jag är likadan då”, säger hon.

”Kanske det. Men du har ett allvar som de saknar. Och du röker ju inte på hela dagarna.”

”Men menar du att du inte kan känna nån samhörighet med dem alls?”

Sarah tittar oförstående på henne.
”Nej, det är klart jag inte menar. Men jag kan inte ta så lätt på saker hela tiden.”
”Hur vet du att de gör det?”
”Jag säger bara att jag aldrig kan bli en del av det där på riktigt.”
”Men var vill du bo då?”
Sarah skrattar till.
”Vill och vill. Jag borde väl bo på ett annat kvinnohus där alla är gömda och hotade, men om jag tänker på mig som en som … Det går inte. Jag vill inte och kan inte det, jag tror inte du kan förstå.”
”Det kanske är lite bra att bo där du bor ändå då?” försöker Lou försiktigt.
”Ingenting är bra, Lou!” säger Sarah och ökar stegen.
Lou går bakom henne. Kanske är det här oförenligt, dömt att misslyckas. Kanske kan två människor som mår så dåligt inte vara bra för varandra. Sarahs sår är så djupa och verkliga och Lou är bara konstig och rädd nästan jämt. För ingenting egentligen. Men alla människor har ju sin hjärna, sina rädslor och sina upplevelser. Saker som är stora för dem, gör ont och står i vägen för livet. Det måste väl gå att mötas ändå, annars kan man ju fan lika gärna låsa in sig och sluta träffa folk överhuvudtaget.
Hon springer ifatt Sarah. Sarah tittar snabbt på henne.
”Var inte med mig”, mumlar hon. ”För din egen skull. Var inte det.”
”Jo.”
”Nej.”
”Sluta säga åt mig vad jag ska göra!” Lou förvånas själv över skärpan i sin röst. ”Jag kan göra egna val. Kan vi inte låta det vara bra nu? Vi vill ju vara med varann! Eller vill inte du det längre?”
Sarah tvärstannar och tittar på Lou med blanka ögon. Hon blinkar långsamt så att en tår kommer ur ena ögonvrån och rinner ner för kinden.
”Jo, det vill jag. Förlåt.”
Hon tar Lous hand och kramar den hårt medan hon blundar.

Varannan tisdag är det städning i kvinnohuset. Lou går genom duggregnet för att slänga flaskor i en container när hon ser Julia komma gående. Lou tappar en flaska i marken. Det är svårt att fatta att den där smala människan som går där är Julia, snarare liknar det någon som har försökt att klä ut sig till henne med hjälp av jeansen, de vita skorna och den gula mössan. Hon kommer fram till Lou och står där i glassplittret framför henne, tittar på henne utan att säga något. Hennes blick är klar, hon verkar inte ha rökt idag.

”Förlåt”, mumlar hon och tittar ner i marken.

Lou tar ett steg fram och kramar henne hårt. De släpper inte varandra på en lång stund.

”Kan du följa med någonstans?” frågar Julia och drar ner mössan över öronen.

De går till det rosamålade falafelstället, beställer och sätter sig vid fönsterbordet, säger ingenting förrän maten kommer. Julia tittar ner på sin tallrik, tar upp ett sesamsåsdränkt pommes frites, gnager små bitar av det och lägger ner det igen. Hon tittar upp och ser länge uttryckslöst på Lou.

”Hallå”, säger Lou till slut. ”Vad händer?”

”Nä, jag har ju varit så töntig, jag fattar om du blev helt galen på mig”, svarar Julia och plockar med äcklad min upp pommes som hon lägger ner på andra ställen på tallriken. ”Jag vet inte, det var som om allt kom över mig på en gång och jag kände mig skitkonstig, men du var helt inne i dig själv och gick inte att prata med.”

”Men jag var väl inte mer borta än du? Eller när menar du?”

Julia rycker på axlarna.

”I början nån gång. Efter att du träffade Sarah den där morgonen när jag var i möbelaffären. Du var så frånvarande sen.”

”Det var jag inte alls. Vad var det du ville prata om då?”

”Jag vet inte. Allt. Inget. Vi var ju här tillsammans.”

”Men jag trodde du ville hänga med Nina?”

”Henne kan jag ju fan inte prata med! Men visst, det var skitskönt att röka. Skönt att kunna förtränga att alla i släkten säkert har fått reda på att jag stuckit och därför kan fortsätta tänka på mig som en rolig liten fantasifigur som inte behöver tas på allvar. Ja, det var skönt att glömma

det! Dessutom har de ju rätt, jag är ju för helvete tjugofem och min brorsa är tjugo och går redan på läkarlinjen, men jag har ingen som helst jävla riktning! Eller om jag nånsin har det så får jag panik för att jag har det och så börjar jag tänka att jag lurar mig själv, att jag inte brinner tillräckligt, att jag borde göra nåt annat, för det värsta jag kan tänka mig är att bli gammal och bitter och tänka tillbaka på mitt liv och inse att jag svek mina drömmar. Jag känner mig så patetisk. Jag önskar jag kunde vara mer som du.”

”Vad då som jag?”

”Ja, du är ju helt säker på att du kommer hålla på med musik. Du vägrar kompromissa. Säg inte emot mig, för jag vet att det är så, även om du tror att du är så jävla förvirrad. Det är du inte. Du har en riktning som du brinner för. Men vem fan är jag egentligen? Möbeldesigner, trummis, ljudtekniker, massa jävla löst skit som jag inte brinner för. Det är så. Jag brinner faktiskt inte för det. Jag vill ju bara odla fina blommor och känna mig lugn nån gång.”

Julia äter en falafelbulle och ser buttert ut genom fönstret.

”Skit i dem”, säger Lou. ”Du är modig som vågar göra det du själv vill trots all press du känner från dem. Alla är väl för helvete inte stöpta i samma form eller?”

”Men vad då göra det jag själv vill, jag gör ju inte det jag vill, Lou!”

”Vill du inte vara här?”

”Jo, det vill jag väl. Eller jag kan inte komma på nånstans jag hellre skulle vara”, muttrar Julia trött och drar med fingret över fönsterrutan. ”Men Ninajäveln gjorde slut igår. Eller hon sa att vi inte kan träffas just nu för hon ska lägga in sig på behandlingshem. Men det är ju samma sak som att göra slut.” Det ser ut som om Julia blir anfallen av insikten, hon ropar till och slår med knytnäven i bordet. ”Hon är så jävla jävla konstig!”

Lou skrattar till innan hon hinner att hejda det.

”Men det var väl i alla fall ett bra beslut hon tog, hon verkade ju vara rätt långt nere?”

Julia börjar också att le lite.

”Jaja, men hon är det konstigaste jag vet. I alla fall.”

Lou går runt bordet och lägger armen om henne. Julia trycker pannan mot hennes jacka och mumlar:

”Jag har saknat dig. Jag har saknat *dig*.”

”Jag har saknat dig också”, säger Lou och sätter på Julia mössan. ”Hallå, du är ingen fantasifigur och jag vet att du kommer hitta så rätt som någon kan hitta.”

”Jajaja, jag vet! Kan vi inte hitta på något nu?” Julia trummar med fingrarna på bordet. ”Jag pallar inte att tänka mer, hjärnan kommer spåra ur. Om den inte redan har gjort det. Om jag överhuvudtaget har nån.”

De tar med sig gitarren och går på museum. Eftersom Julia för första gången i sitt liv har blivit dumpad behöver detta vara en gränslös dag, en där allt kan hända. Julia försöker att hålla verkligheten ifrån sig genom att hela tiden skämta, springa runt mellan rummen och agera konstkritiker, stå och suga på sin penna och skriva ner snabba haranger i sitt block, skaka besviket på huvudet eller nicka uppskattande åt de olika verken. Lou blir fnissig av henne och kan inte låta bli att skratta åt alla allvarliga konstnjutare med kostym och något så långsökt som fluga, eller kulturkvinnorna med långkjol, stora färgglada örhängen, blus med brosch och sjal runt halsen.

”Titta, vad fint”, säger Julia och pekar på ett tunt vitt tyg som hänger från taket till golvet, och som det står JAG HAR GLÖMT ATT JAG HAR GLÖMT DIG på.

Lou kommer att tänka på Cohenraden *I can’t forget but I don’t remember what*. Tänk om hon hade fått vara upphovsman till den. Då hade hon i och för sig säkert avskytt den.

De hittar en klänning sydd av fläsk. På ett kort kan man se hur den var när den var rosa och färsk, nu är den stelnad och brungul. Kanske är det något man automatiskt inbillar sig, men det luktar surt omkring klänningen.

En stund senare ställer de sig på en stentrappa utanför entrén. Det duggregnar fortfarande, men där finns ett skyddande tak. Lou hänger på sig gitarren och drar in doften av varma munkar som kommer från ett litet stånd nere på trottoaren. De börjar med ”These Boots Are Made For Walking” och förvånande nog stannar folk till och lyssnar, istället för att hasta förbi med obekväma miner. Snart har en hop människor samlats under taket. Alla lyssnar uppmärksamt och ser glada ut. Det är första gången som det har hänt. Oftast känner Lou sig bara som det jobbigaste och mest störande som finns.

När låtarna som är bra på riktigt så småningom ebbar ut, hugger de in på Creedence. Lou är noga med att inte tänka en sekund längre än nödvändigt på att hon står utanför ett museum i Berlin och sjunger ”Have You Ever Seen The Rain” med klar, käck stämsång. Och det är lätt att förtränga efteråt när pengarna i Julias mössa är fyrtio euro.

Det är mörkt ute nu. Julia och Lou sitter inne på museets kafé, äter kakor och dricker cappuccino ur pyttesmå vita koppar. Rutigt kakelgolv, runda bordsskivor av glas, fönster istället för väggar, punktbelysning. Saxofonjazz på låg volym. En park med vinterstängd fontän och designade, runda gatlampor utanför. Allt är mycket fantasilöst trivsamt. Julia är fortfarande rastlös med ögonen på allt samtidigt.

”Jaha”, säger hon med retsamhet i rösten och tar ett stort bett av sin kokoskaka. ”Tänkte du prata med mig om dig och Sarah nån gång? Eller jag kanske inte är din bästis längre?”

Lou rodnar och för den lilla koppen till munnen trots att den är tom.

”Jo, men …” Hon rodnar ännu mer. ”Det finns inget att säga. Det är jättebra.”

”Det är jättebra”, härmar Julia med tungan under läppen.

”Ja, men … vi har mycket att prata om, vi skrattar. Aaaaa! Vad vill du höra då?”

Julia skrattar högt.

”Säg nåt nu innan jag blir galen på dig”, flinar hon.

Lou drar efter andan.

”Jag … jag är kär i henne”, säger hon med hettande ansikte.

Julia lutar sig fram och tar bort en slinga hår som har fallit ner i Lous ansikte.

”Jag vet. Tror du inte det syns? Du lyser ju som en strålkastare hela tiden!”

Lou rodnar om möjligt ännu mer och tittar på en bebis som sitter vid bordet bredvid. Bebisen tittar allvarligt tillbaka på Lou ända tills Lou blir obekväm och tittar bort.

”Du”, säger Julia, doppar fingret i sitt kaffe och slickar av det, ”jag tänkte på en annan sak. Vi kanske ska åka vidare snart?” Hon tar upp servetten och torkar sig om munnen. ”Sarah kanske vill följa med?”

”Mm, kanske”, säger Lou och hatar att veta att det förmodligen är omöjligt och att inte kunna berätta det för Julia.

I kvinnohusets fotbollsrum är det uppsluppen stämning. Kubansk musik från stereon och proppat med folk. De två av Linnemannsystrarna som är tvillingar fyller tjugofem. På bordet bredvid spelet står tre stora tårtor och fyra vinboxar. Systrarna och Julia står runt fotbollsspelet. Folk omkring hejar vilt på. Lou går och sätter sig i soffan mittemot ett gäng som är inne i en högljudd diskussion på tyska. Hon känner sig frustrerad och har jävligt stor lust att dricka, men hon har inte druckit på mer än en vecka nu och det har faktiskt känts skönare än hon någonsin hade trott att det skulle göra.

Det blev så jävelfel när hon knackade på hos Sarah nyss. Sarah ville inte följa med till födelsedagsfesten. Hon hade en dålig dag, sa hon. Hon kände sig illa till mods och nojig för att någon letade efter henne, sa att hon blev sån ibland, inte vågade gå ut från sitt rum, knappt ens på toa. Förut brukade hon åka till Hartwig och dem när hon kände så – deras hus låg mycket mer avskilt och skyddat – men det gick ju inte nu. Lou blev skräckslagen och tänkte att Sarah hade blivit kär i Hartwig igen och på något sätt försökte säga det så här, men när hon frågade om det stirrade Sarah på henne som om hon inte fattade någonting – och det gjorde hon säkert inte heller – och sedan stängde hon dörren framför Lou.

Den första turneringen avslutas och Linnemannsystrarna drar genast igång en ny. Julia får syn på Lou och ropar:

”Ska du vara med?”

Lou skakar på huvudet.

”Börja ni”, säger Julia till de andra, tränger sig igenom folkhopen och sätter sig bredvid Lou i soffan.

”Hur är det?”

Lou rycker på axlarna och tittar på ett halvt glas vin som står på bordet. Hon tvekar, men dricker upp det. Det smakar äckligt, jäst.

”Sådär”, mumlar hon sen. ”Inte så bra kanske.”

Julia tar tag i hennes haka och vänder hennes ansikte mot sig.

”Är det nåt med Sarah?”

Lou suckar djupt och gömmer ansiktet i händerna.

”Jag kan inte lita på henne”, säger hon ner mot golvet. ”Jag har ingen anledning att inte göra det, men jag kan inte!”

”Tror du att hon ska vara med Hartwig igen?”

”Tja, Hartwig. Ulrike. Nina. Dig. Nån på gatan. Vem som helst utom mig.”

Lou lyfter upp huvudet och ser på Julia.

”Men du”, säger Julia mjukt och lägger handen på hennes arm. ”Fattar du inte hur kär hon är i dig?”

”Det vet väl inte du.”

”Ulrike säger att hon inte pratar om nåt annat.”

”Nej, det … säger hon?”

Julia skrattar.

”Allting är fan inte till för att försvinna! Dessutom krävs det att nån är blind och döv och helt borta i huvudet och känslomässigt störd om den ens skulle komma på tanken att dumpa nån som du”.

Lou fnissar till.

”Så sant. Jag kunde inte ha sagt det bättre själv. Kom nu så spelar vi.”

De ställer sig upp och Lou går rakt in i Sarah. Hon blir så glad att hon kysser henne inför alla.

Klockan är halv fyra på morgonen och Lou och Sarah är själva kvar i rummet. Överallt ligger ölflaskor, plastglas och tallrikar med tårtrester och fimpar på. Skivan med den kubanska musiken har gått på repeat säkert tjugo gånger, men Lou har ännu inte tröttnat.

”Berätta nåt”, ber Sarah, drar handen genom Lous hår och lyfter sin flaska med andra handen. ”Jag tycker så mycket om när du berättar för mig.” Hon dricker en klunk öl.

”Mm, jag kan berätta om min bästa plats”, ler Lou. ”Det är baksätet på vår folkvagnsbuss. Vi har som en madrass över hela och massor med kuddar och täcken. Alltid när vi åker så ligger jag och Sofia där bak och skrattar och pratar och mamma och pappa sitter i framsätet …” Lou börjar skratta. ”Nä, det går inte att förklara vad som är så skönt med det. Så det här blev ju en otroligt ointressant berättelse.”

Sarah för upp flaskan till munnen och tömmer den.

”Det lät visst skönt”, mumlar hon, ställer ner flaskan med en smäll på bordet och ser tårögd ut. I samma stund minns Lou Nikki – och att det är en dålig dag för Sarah, att känslorna hänger löst och tunt och kan lossna och gå sönder hur som helst – och hennes mage skrynklas ihop av dåligt samvete.

”Åh nej, förlåt, jag tänkte inte.”

”Det gör inget. Eller det gör nåt, men det är ju inte ditt fel.” Sarah

stirrar framför sig utan att säga något mer. Så suckar hon. ”Fan Lou, jag saknar henne så mycket.” Hon skrapar med nageln på filtsoffan. ”Nästan varje natt drömmer jag om henne och varje morgon har jag glömt att hon är borta och den tomheten när jag minns, jag vet inte, det är som om den skär sönder kroppen. Det är en klyscha, men precis så känns det.”

Lou sväljer.

”Kan du inte berätta något om henne?”

Sarah tittar snabbt på Lou och något glimmar till i hennes blick.

”Ibland blir jag rädd att jag håller på att glömma hur hon var.”

”Men du kanske minns mer om du berättar?” försöker Lou tyst och förbereder sig på ett utbrott. Men det kommer inget.

”Ja, kanske ...” Sarah drar upp benen och lägger hakan mot knäna. ”Hon är rolig. Nej. *Var* ska man säga nu. Hon var helt sjukt social. Den coolaste människan mina kompisar visste. Jag brukade säga att jag var Nikkis lillasyster till alla jag träffade, för de fick så mycket respekt för mig då helt plötsligt. Jag ville göra allt som hon gjorde, samma saker på samma sätt. I massa år var hon rätt störd på mig, men när mamma fick jobb i Newcastle och blev tvungen att flytta ifrån oss förändrades rätt mycket. Nikki tog med mig till alla ställen. Vi började hänga med varandra dygnet runt.” Sarah tänder en cigarett och tar några bloss. ”Jag kan nästan inte komma på nåt dåligt om henne, men det kanske är så när nån ... ja, som det är nu. Fast det kanske var dåligt att hon inte var rädd för nånting, eller jag vet inte, det kanske är bra. Men hon provade alltid allt hon kom över, var ute jämt, slängde alla brev hon fick om räkningar hon inte betalat och hon skrattade bara när kronofogden kom och bar ut alla mammas grejer. Jag tror hon var förbannad på att mamma hade stuckit. Eller kanske snarare ledsen, men sånt visade hon ju aldrig.”

Sarah fimpar i en tårtbit. Lou sitter med blanka ögon och tittar på henne. Sluta aldrig, tänker hon, släpp in mig nu. Och Sarah fortsätter faktiskt:

”Vi höll på med friidrott. Jag vet inte om det var där det började. Jag tror att det var där, men hur fan vet man det? Nikki blev i alla fall ihop med Alan som var mycket äldre. Han var rätt juste, men jävligt korkad. Han var med i herrlaget och de flesta av dem dopade sig. Och annat också. Det var när hon blev tillsammans med honom som det började. Tror jag.”

”Vad hände sen?”

”Minns inte. Vet inte. Det jag minns går inte att säga. Men det är mest

bara blankt i huvudet från de åren. Som en blockering. Vet du en sak? Nikki var allt för mig. Man ska inte ha bara en människa som sitt allt. Men hon var det för mig. Och nu är hon död. Vem fan blir då jag?”

Lou sväljer.

”Du är ju du. Som är underbar. Jag tror du är starkare än du själv tror. Hur skulle du annars kunna vara här?”

”Kanske det. Men jag vet inte vad det spelar för roll. Varför ska jag vara stark? Eller inte stark? Varför ska man vara nånting när man inte vet varför man lever? Vet du varför du lever?”

”Kanske för att det gör mig lycklig ibland. Ändå.”

Sarah torkar ögonen med handen.

”Fan! Jag vill att hon ska få träffa dig, jag vill att hon ska få se hur jag är med dig, hon var alltid så jävla orolig för mig.”

Lou lutar sig fram och kramar henne. Nej, jag kan inte åka härifrån, tänker hon. Aldrig utan henne.

Nyårsfesten närmar sig. I det stora huset ska det vara dansgolv och i det mindre huset konserter, bar och mat. De beslutar sig för att försöka driva ut mögellukten med rökelse och ha dansgolvet i det stora vardagsrummet på andra våningen.

Förberedelserna börjar några dagar innan julafton. Konstnärer springer omkring och hänger upp målningar och uppförstorade foton på väggarna, elden hålls för en gångs skull alltid igång, folk bakar hela dagarna, lagar soppa och gör pajer. En filmprojektor och ett stort PA-system hyrs in, alkohol inhandlas och Ulrike trycker upp flerfärgade affischer. Alla får några var att sätta upp och snart syns de vart man än är – på Culpa, tvättomaten, simhallen, Black Number, Lysrörsparadiset, på elskåp i kvarteret och kaféer, butiker och pubar i det gamla Östberlin. Förhoppningsvis kommer minst tvåhundra personer. Lou sätter till och med upp en på fotbollspuben trots att det nog är ganska lönlöst. Men det känns roligt att tänka på att den sitter där.

På julafton tränger alla ihop sig i köket, dricker starkvinsglögg och tittar på filmer på en liten svartvit teve som Ulrike har hittat i ett grovsoprum. Lou bestämmer att det är okej för henne att dricka om inte syftet är att glömma allt eller våga något som hon annars inte vågar.

Julia ger Lou nya gitarrsträngar och Sarah ger henne en grå munktröja med ett svart tryck på, föreställande ett hus. Lou blir full i skratt och ger sitt paket till Sarah. Det är en vit t-shirt med samma tryck.

”Ni kan ha dem på er istället för förlovningsringar”, föreslår Julia.

Lou rodnar och sätter på sig tröjan. Den är lite för stor, men väldigt fin ändå.

Sen går dagarna alldeles för fort. Allt är kaos och alla tror att alla andra vet vad som är klart och vad som är kvar att fixas. Men det är roligt och det uppstår få konflikter, de skrattar hela tiden och är som en enda, enorm familj. Lou är lycklig. Lycklig för att Julia är tillbaka, lycklig för att Sarah finns överallt och hela tiden, lycklig för att ha ett konkret mål att fokusera på. Varje morgon vaknar hon med ett stort leende bredvid Sarah och hon hoppar ur sängen och springer in i köket där hon kokar mängder med kaffe som hon häller i termosar. Sen försvinner dagen i

skurande, uppröjning, matlagning och dekorering.

En morgon hittar hon en död mus framför kakelugnen. Hon tjuter högt och tar ett steg bakåt. Julia springer fram och börjar gapskratta när hon ser musen.

”Det är inte roligt”, förebrår Lou, men skrattar själv. ”Du får ta hand om den.”

”Aldrig i livet!” protesterar Julia.

”Okej, men du måste följa med mig.”

”Mm”, fnissar Julia. ”Ta upp den då.”

Lou ryser i hela kroppen när hon sopar upp musens lilla grå kropp på skyffeln.

De begraver den i rabatten på baksidan av huset. Där stinker det redan från den ickefungerande komposten och sopberget.

”Skulle du kunna bo så här alltid?” frågar Julia och rynkar på näsan medan hon skyfflar snöblandad jord över graven.

”Tror inte det”, erkänner Lou. ”Men det känns så snobbigt att säga.”

Julia skrattar igenkännande.

”Nä, jag vet. Okej att man inte betalar hyra och allt de gör här är ju också jättebra. Men jag tycker faktiskt det är rätt jobbigt med kallvatten och allt som inte fungerar hela tiden. Har du sett toaletten på tredje våningen?”

Lou exploderar av skratt när hon ser Julias min.

”Vad då, vad är det med den?”

”Den är proppfull, det går liksom upp över ringen. Och den är såklart inom mitt städpissområde.”

Lou sätter sig på huk och plattar till jorden.

”Sov gott lilla du”, säger hon högtidligt till musen. ”Vet inte, jag skulle nog ändå kunna bo här länge förresten. Sarah är här. Hon finns ingen annanstans.”

”Du är verkligen kär i henne.”

Lou trycker ner en pinne i jorden. Den får vara kors.

”Ja, det känns på allvar. Det är ju sjukt intensivt hela tiden, hon är ju det, och kanske jag också, men det är verkligen helt underbart att vara med henne. Livet känns mycket mer verkligt. Och jag också. Låter det töntigt?”

”Nej, inte alls. Bara jättefint.”

Klockan sju har några gäng samlats på gården. Först är stämningen trevande, de flesta hänger runt eldstaden och vet inte riktigt vart de ska

gå. Men efter ett tag drar Ulrike in dem i huset där maten finns och redan halv åtta har det kommit så mycket folk att alla ytor både ute och inomhus är fyllda. Lou går runt med ett brett leende. Det känns som om det är premiärkväll för en stor föreställning som de har jobbat med i flera månader.

Sarah kommer fram till henne. Hon ser glad ut, har lysande ögon, glitter i hela ansiktet, vit spetsklänning och röda basketskor.

”This is great!” jublar Sarah och ser sig omkring. ”Och det är din förtjänst.”

”Min?”

”Ja, alla höll ju på att ge upp hela tiden, men det gick ju inte när du var helt glad och energisk hela tiden. Du var helt fantastisk. Tack för hjälpen.”

Sarah pussar henne på kinden.

”Har du fått in några anmälningar till öppna scenen än?”

Lou skakar på huvudet och nervositeten hugger till. Hon har nämligen lovat att själv spela några låtar om ingen annan vill göra något.

”Hoppas ingen gör det”, retas Sarah och skrattar högt.

Men det stod ju på planschen att det skulle vara öppen scen, så någon måste väl anmäla sig. Och faktiskt kommer det så småningom in ganska många anmälningar. Folk vill spela, sjunga och läsa sina texter. Lou känner för att överösa varenda en med blöta pussar för att de räddar henne från att själv behöva stå där. Men när alla har gjort sina grejer känner hon sig så inspirerad och uppfylld att hon ändå själv går upp på scenen med gitarren. Hon tittar rakt ut i publiken, ett sextiotal nyfikna ansikten, och känner adrenalinet flöda genom kroppen. Så börjar hon spela en egen låt, en på engelska. Den första raden sjunger hon tyst och ganska stapplande, men sen är det som om hon bestämmer sig. Efter det sjunger hon starkt, med ögonen slutna. Det är så underbart när hon vågar. Varje ton blir speciell och varje ord stort och viktigt när det får komma ut och tolkas i sextio människor. Samtidigt som hon sjunger sin egen text hör hon en rad eka i huvudet: *I don’t think that I’m better than you, but I don’t think that I’m worse.* Även om den inte är hennes lägger hon till några takter i slutet av låten och sjunger raden. Hon öppnar ögonen vid slutackordet och publiken jublar.

”Thank you and happy new year”, säger hon med tillgjord basröst i mikrofonen, som en smokingklädd programledare med blekta tänder i USA.

Hon går ner från scenen och Sarah kommer springande fram till henne.

”Vilken stjärna du är, darling”, säger hon. ”Du såg så lycklig och lugn ut, helt jävla självklar där uppe!”

Snart går G-crew på. De är fantastiska. En trummis, en basist, en DJ och fem tjejer som var och en rappar på sitt språk. Tyska, engelska, franska, spanska och italienska. Lou har aldrig hört något liknande. De tunga beatsen och hur de olika språken krockar med varandra, glider isär, möts igen, och så ibland säger tjejerna någon mening på samma språk och publiken applåderar och skriker. Lou vänder sig om och tittar på Sarah som nu står i tequilabaren och serverar. Hon är så vansinnigt vacker när hon dansar runt bakom disken. I nästa ögonblick står Hartwig där. Lou ser hur Sarah stannar upp och ler sitt sneda leende, riktat rakt mot Hartwig istället för åt alla möjliga håll som innan. Lou tittar snabbt bort, men kan inte låta bli att titta dit igen. Nu står Sarah och pratar med Hartwig och hon ler hela tiden och pillar i sitt hår, som hon gör när hon är nervös. Massor av folk står framför disken och väntar, men hon verkar inte ens lägga märke till dem. Lou blir påmind om faktumet att Sarah är en egen person som helt plötsligt kan vilja en massa egna saker. Nu har hon säkert insett att hon fortfarande är kär i Hartwig och så kommer hon att göra slut med Lou, bara så där, lämna henne som om inget hänt, som om inte allt har förändrats, börjat bli vackert och spela roll.

Lou stapplar fram i riktning mot dem. Hon tränger sig förbi folk, lutar sig fram och lägger armarna på bardisken. Hon sväljer gång på gång för att få bort klumpen i halsen. Det tar ett tag innan Sarah lägger märke till henne. Ser hon påkommen ut när hon möter Lous blick? Hon ropar i alla fall hej och ler. Hartwig ser sorgset på henne och går därifrån. Sarah tittar efter henne och kommer sen fram till Lou. Lou ser uttryckslöst på henne.

”Vad är det?” frågar Sarah.

”Kul att se henne?” frågar Lou kallt.

Sarah rycker på axlarna.

”Ja, det var det väl.”

”Jaha, ska du inte gå efter henne då?”

Sarah ler.

”Är du svartsjuk?”

Lou skrattar konstlat.

”Nej, borde jag vara det eller? Kan jag få en tequila?”

Sarah tittar tveksamt på henne.

”Vill du verkligen det?”

”Lägg av, ge mig en!”

Sarah häller upp en liten skvätt i ett glas.
”Du är visst svartsjuk.”
Lou sveper tequilan.
”Du får väl vara med vem fan du vill, det skiter jag i”, säger hon barnsligt och går därifrån.
Varje gång hon ser Hartwig kommer den där vidriga känslan tillbaka. Måste hon se så jävla cool och världsvan ut? Lou springer upp till mögelrummet och dansar med slutna ögon till instrumentalmusik som består av snabba, monotona trummor och något fult meditationssyntljud. När benen är trötta och huvudet tomt känner hon två armar som håller om henne bakifrån.
”Den enda jag vill ha är ju dig, har du inte förstått det än?” säger Sarah i hennes öra och Lou vänder sig om, kastar sig om hennes hals och kysser henne.
”Kom, klockan är väl snart tolv och fy fan vad det fortfarande stinker här inne”, skrattar Lou och drar med Sarah nerför trapporna och ut på gården där det har börjat att snöa.
De har inga raketer, men Linnemannsystrarna har massor av tomtebloss som de delar ut till alla. DJ:n har öppnat fönstret, täckt över högtalaren med en presenning och riktat den mot gården. Alla försöker tända sina tomtebloss, men ingen lyckas. Snön faller kraftigare. Lou sluter ögonen och vänder ansiktet mot himlen, njuter av ljudet från rösterna, de blöta snöflingorna mot huden och Sarahs armar om sin midja. Nu räknar DJ:n ner i mikrofonen. Alla räknar med henne. Lou lovar tyst att försöka vara snällare mot sig själv nästa år. Vid tolvslaget dånar en punkig version av ”Celebration” ut från fönstret, det låter lite som Ramones fast med en kvinnlig sångare, och folk hoppar upp och ner och kramas och pussas och önskar gott nytt år. Sedan verkar ingen riktigt vilja gå tillbaka in, trots att snöfallet nu gör det omöjligt att se mer än en halvmeter framför sig. DJ:n fortsätter att spela låtar ut genom fönstret och alla dansar ovanligt frisläppt och vilt för att inte börja frysa. Lou halkar bakåt och trillar ihop i en hög framför Sarah. De tjuter av skratt och Sarah kastar sig ner bredvid henne.
”Gick det bra?” fnissar hon och pussar Lou på munnen.
Lou skrattar så mycket att hon inte kan svara.

Lou måste börja gå själv till BUP-tanten. ”Det är bra för då kan du prata om saker som du kanske annars inte vågar prata om”, säger mamman med någon annans röst än sin egen.

Nu ska Lou och tanten vara i ett annat rum än tidigare. Det är kallt och ljusgrönt, har plastgolv, ett vitt skrivbord, två plaststolar och en tygblomma, som ändå ser vissen ut, i fönstret. Gardiner med bilar på. Lou har glömt vad tanten heter, Hillevi eller Hillebill eller något sånt. Hon ser ut som ett får. En fårtacka. Lou blir full i skratt och biter sig i kinden.

Tanten lägger huvudet på sned och ler mot henne.

”Vad tänker du på?”

Lou rycker på axlarna och känner att hon snart kommer att börja fnissa högt. Hon försöker att tänka på sorgliga saker som krig och sin döda farfar och så. Efter en stund fungerar det. Hon tittar snabbt på tanten som säger:

”Jag skulle vilja att du försökte förklara för mig vad det är som du upplever inom dig när du hör någon äta. Tror du att du kan göra det?”

Lou tittar ner på sina strumpor och upptäcker att det har blivit ett litet hål vid högra lilltån.

”Är det svårt att förklara?”

Lou ser ut genom fönstret. En fågel sitter på fönsterbrädan och tittar in på dem. Lou undrar hur man ser saker när man har så små ögon.

”Det här med Sofia då”, försöker tanten vidare. ”En gång när vi sågs hela familjen så sa du att hon inte fanns på riktigt. Kan du förklara vad du menade med det?”

Lou får ont i magen.

”Jag vill inte att hon ska finnas”, säger hon mellan sammanbitna tänder.

”Men vet du, Lou, det där tror jag inte riktigt på. Jag tror att du älskar din syster väldigt mycket egentligen, men att du är rädd att dina föräldrar älskar dig mindre nu när det finns en till att bry sig om.”

”Det gör de ju.”

”Nej, det kan jag säga dig att jag vet att de inte gör! Det är så med kärlek, att den finns inte i begränsad form. Vet du vad begränsad är?”

Lou nickar.

”Kärleken”, fortsätter tanten, ”den kan bli hur stor som helst. Precis hur stor som helst. Du älskar väl både din mamma och pappa lika mycket?”

Lou funderar. Ja, det gör hon, fast inte på samma sätt. Men hon skulle aldrig kunna välja vem av dem som skulle dö om hon skulle tvingas göra det. Det är det värsta hon kan tänka sig i hela världen. En gång så läste hon om en kvinna i ett koncentrationsläger som behövde välja mellan sina två barn, för hon kunde bara ta med sig ett och det andra skulle dö i gaskammaren. Då tänkte Lou att hon hellre skulle dö själv än att bestämma något sånt.

”Men det är inte samma sak”, säger Lou.

”Jo, det är det faktiskt”, säger tanten.

”Nej”, säger Lou bestämt.

”Varför inte det då, menar du?”

”Det är inte det bara.”

Tanten antecknar lite i ett block.

”Du spelar gitarr ibland, inte sant?”

Lou skakar på huvudet, hon vill inte att tanten ska komma in i den världen.

”Gör du inte?” frågar tanten med höjda ögonbryn.

”Nej.”

”Men din pappa ...”

”Pappa spelar gitarr. Han kan alla Patti Smiths låtar.”

”Jaha, vem är det?” frågar tanten.

”Vet du inte det?”

Tanten skrattar lite nervöst och säger nej.

”Det är en artist”, förklarar Lou. ”Hon har svart hår och jättesmala händer och armar, nästan smalare än mina. Och hon har spelat in jättemånga skivor. Du kanske kan få låna en av pappa om du vill.”

Tanten ler.

”Ja, det hade varit roligt, Lou”, säger hon, men Lou hör på hennes röst att hon ljuger.

När Lou kommer hem ligger det något stort på hennes säng.

”Gå och öppna det”, säger pappan, lägger handen på hennes axel och föser henne framåt.

Hon kan inte tro att det är sant när hon öppnar paketet och hittar en helt ny och blank svart, akustisk gitarr där innanför. Hon vänder sig om och tittar på pappan för att se om han luras, men han bara nickar och

ler stort.
”Den är din”, säger han. ”Jag och mamma vill att du ska ha den.”

Dagen efter nyårsfesten är gemenskapen i huset borta. Alla är bakis och ingen orkar städa upp i röran. Lou tänder elden på morgonen, men så fort hon inte passar den glöms den bort och slocknar, trots att det är kallare idag än på länge och det vore logiskt att prioritera elden. Istället går folk runt med jackor, mössor och vantar inomhus. De bara går där mellan rummen i huset, förbi varann i privata utmattade bubblor, som zombies. Alla utom Julia, Sarah och Lou som febrilt hittar på nya projekt. De är pigga och fnittriga. Julia spikar ihop en misslyckad bokhylla med blöta brädor från gården och Lou försöker baka bröd. De joggar till och med tillsammans med Sarah. Julia och Lou orkar bara runt kvarteret medan Sarah springer två mil.

På eftermiddagen tar Lou och Julia tag i städandet. De håller på utan uppehåll i fem timmar. Sedan eldar de och lagar mat som räcker till alla i huset, men ingen har lust att komma och äta.

Något oroande händer, på ett parallellt plan, trots alla skratt och all aktivitet. Lou kan nästan fysiskt känna hur hon och Sarah sakta pressas närmare, tätare, tills det slutligen inte finns några sprickor, någonting att titta igenom, och hon är ledsen ledsen ledsen ledsen ledsen ledsen ledsen ledsen ledsen ledsen ledsen ledsen ledsen ledsen. För hon vet inte riktigt hur man stannar i något sånt. När hon såg Hartwig igår förlorade något inom henne kontroll. Och hon har ju alltid varit den som måste få vara själv och kunna tänka och ha kontrollen tätt intill sig, som en andra andning. Så nu tänker hon att hon tyvärr snart måste gå tillbaka till att ha det så. Fan! Hon kan ju inte vara i sånt här, inte nära, inte intill, inte verklig mer.

Det är mer gryning än natt. Huset är iskallt. Det är inte ens varmt under täcket tätt intill Sarahs kropp. Sarah sover och Lou ligger bredvid henne med händerna över hjärtat och ögonen hårt sammanpressade. Hon ligger så och upprepar ett mantra i tankarna: jagkanjagvågarjagvillvaramedhenne, jagkanjagvågarjagvillvaramedhenne, jagkanjagvågarjagvillvaramedhenne. Men när hon slutligen stiger upp med rödsprängda ögon och isande huvudvärk av sömnlöshet, så vet hon

med en exakt, hånfull tydlighet: nej, jag vågar inte. Absolut inte på några villkor vågar jag vara så här nära någon. Jag kan inte riskera att bli lämnad av någon som har kommit så nära.

Hon känner sig inspärrad i lyckan, hur kan den kännas när den känns hela tiden? Det är som om hon har allt inuti utanpå och att Sarah bara kan ta det och göra precis vad hon vill med det. Förstöra det, skratta åt det, visa det för andra. Det är så, även om Lou någonstans vet att Sarah aldrig skulle göra en sån sak mot någon, speciellt inte mot henne.

Hon klär på sig och går ut i den svarta gryningen. Det duggregnar och smält snö ligger som en sörja på trottoaren. Måste det alltid vara sånt här väder? Kan det inte bli vår någon jävla gång? Hon går så snabbt hon kan utan att springa, försöker att lägga märke till allt utanför sig själv – där är parken, telefonkiosken, där är berget och tallarna, där ligger falafelställets menyskylt nertrampad, här går jag, jag har blöt snö i mina trasiga skitskor – men hon kan ändå bara tänka på sina steg som bort ifrån eller på väg till Sarah. Och plötsligt känner hon att hon måste tillbaka till henne, direkt, nu, hon måste vara där så att det inte händer henne något, så att hon inte försvinner. Varje sekund utan henne är ju bara en längtan efter henne.

Där ligger hon i sängen i ljuset från gatlampan utanför fönstret. Halva hennes kropp är utanför täcket och hon sover på rygg med armarna uppsträckta över huvudet. Det bruna håret är bakåtstruket så att hela hennes ansikte syns. Hon ser så lugn ut, munnen ler lite. Lou står stilla och tittar på henne. Det finns bara två känslor. De är hänsynslösa och exakta. Det är lycka över att vara någon som får se Sarah ligga så här och rädsla för att någon annan ska få det istället för henne. Hur tror man på att någon vill vara med en, att man är tillräcklig? Det är så svårt att leva med vetskapen om att man när som helst kan bli inaktuell och ersättas med någon mycket roligare, öppnare, sötare, intressantare människa. Att leva i en kärleksrelation är att acceptera att man kan bli bortvald – närsomhelst och hursomhelst. Är det? Ja, Lou tänker så. Kanske är det cyniskt.

Sarah sträcker sig efter något i sömnen. När hon inte hittar det vaknar hon och tittar förvånat på den tomma platsen bredvid sig. Så upptäcker hon Lou där hon står borta vid dörren.

”What’re you doing?” frågar hon förvånat. ”What time is it?”

”Du, jag vågar fan inte, jag tror vi måste lugna ner oss nu, eller jag vet inte, men det är farligt”, säger Lou stirrigt.

Sarah gäspar och lägger huvudet på sned.
”Vad pratar du om?”
Hon sträcker ut armarna mot Lou. Lou går långsamt dit, trillar in i hennes famn.
”Vad vågar du inte?” frågar Sarah och pussar hennes hår.
”Det här. Oss. Jag vågar inte.”
”Jo.”
”Nej.”
”Jo, du vågar. Jag vågar inte heller.”
”Jo, det gör du.”
”Nej. Jag vågar minst.”
Lou lyfter huvudet och tittar på henne. Hennes leende lyser in i Lou, värker i henne.
”Nej, *jag* vågar minst”, säger Lou och trular med underläppen samtidigt som hon inte kan låta bli att börja le. ”Jag har registrerat det och har patent på det för evigt.”
Sarah lägger händerna på Lous kinder och kysser henne länge. Lou kryper in i hennes famn och efter en stund somnar hon äntligen.

På förmiddagen är de nere i köket. Julia sitter vid bordet och klipper i ett papper. Lou sitter framför kakelugnen och tittar irriterat på vedträn som vägrar att börja brinna.
”Det är fest i designkollektivet ikväll”, ropar Sarah över rummet. ”Har ni lust att gå dit?”
”Vad är det för ställe?” frågar Julia peppat.
Lou vänder på huvudet och tittar på medan Sarah fyller kaffekokaren med vatten.
”Där Hartwig och de bor”, säger Sarah som i förbigående. ”Jag tror det kan bli skitkul, det brukar komma väldigt mycket folk, många olika typer. Konstnärer, musiker, författare, designers, fotografer, dramatiker …”
”Det låter ju inte alls elitistiskt”, muttrar Lou.
”Jo, jag vet, men de är roliga! Jag och Hartwig är bara vänner nu om det är det som oroar dig.”
Lou orkar inte bry sig om att hon nu kommer börja tjafsa trots att en tredje part är där, vilket hon egentligen själv avskyr när par gör.
”Och det anser hon också?” frågar hon och knycklar ilsket ihop tidningspapper som hon kastar in i elden.
”Ja, det tror jag verkligen.”

”Det tror inte jag. Men okej, visst.”
Sarah ser alldeles för glad ut av svaret.
”Men du blir inte kär i henne igen då?” frågar Lou.
”Aldrig. Det vet du.”
”Det vet jag också”, säger Julia högt och ser road ut.

Nu tar ordlösheten vid och förstör allt, här, i denna hetsiga jävla fredagsnatt, på denna hysteriska fest. Nu har Lou sett Hartwig och Sarah prata i köket och de såg ut att ha allt gemensamt, flyta in i varandra, vara så kära att det sprakade omkring dem. Så var det. De var allt, Lou var ingenting. Så nu är hon så vansinnigt full att huvudets signaler hindras att komma till munnen. Nu går det inte längre att uttrycka det som finns inuti, om det finns något, om det är värt något. Hon glömmer vad hon pratar om mitt i meningen, glömmer vad hon tänker på mitt i tanken. Rusar omkring mellan rummen, ut på gatan, tillbaka in, ut igen, står helt stilla i rusningstrafiken och hoppas bli påkörd. Spyr bakom en soptunna. Går in och fortsätter häva i sig sprit. Halsar meningslösa samtal i nån soffa som luktar urin och inpyrd rökelse. Vill rista stora sprickor i sig själv, sära på dem och sippra ut, bli en annan, glömma allt som gör ont, som inte spelar nån roll, som inte ändrar ett skit. Fastnar i ett skrik, i hemska ord, ord som tillhör andra, inte henne, kommer inte ur henne, sånt där, aldrig. Hon spyr igen i en toalett, glor på spyan och tänker att hon borde krypa efter den ner i avloppssystemet, för där kan hon kanske få vila utan vittnen och vänja sig vid den fruktansvärda känslan av att något nu är över och förstört.

Det kalla morgonljuset beter sig som en elak akupunktör med överdimensionerade nålar. Lou kan knappt känna sin kropp. Sarah håller ett glas mot hennes läppar. Vattnet smakar himmelskt. Lou försöker resa sig upp, men huvudet dras automatiskt tillbaka till kudden.

”Vad fan hände igår?” kraxar hon.

Sarah suckar.

”Vad då, minns du inte det?” säger hon med hård röst. ”Du måste sluta dricka, Lou, du kan ju fan inte kontrollera det när du väl sätter igång!”

En fet knottrig klump växer i Lou.

”Vad gjorde jag då?”

”Tja, du skällde på mig, bland annat.”

”Vad då för annat?” viskar Lou. ”Varför skällde jag?”

”Ingen aning.”

Lou stönar och rullar runt, trycker sig tätt intill väggen med ryggen mot henne.

”Jag kan väl inte bara ha gjort det?” mumlar hon ynkligt.

”Jo, plötsligt for du in i köket och skrek att du hatade Berlin och att vara här och inte klarade av att du hade träffat mig och sen sprang du ut och jag sprang efter, men du var borta, fast till slut hittade jag dig däckad på den där bänken.”

”Vilken bänk? Usch, jag minns knappt nånting, hur kom vi hem?”

”Jag skjutsade dig ju på cykeln.”

”Jag är dum i huvudet!” ropar Lou och vänder sig mot Sarah igen. ”Jag är fan helt DUM I HUVUDET. Hata mig.”

”Nej, det vill jag inte. Eller jo det vill jag kanske lite. Men det kan jag inte. Förresten är du så bra på det själv.”

”Jag är så äcklig. Gud vad jag är äcklig.”

”Men lägg av!” säger Sarah skarpt. ”Du bara gör jävligt konstiga saker och dricker för mycket. Varför drack du så mycket igår?”

Lou stönar.

”Men jag vet väl inte, kände väl för att supa ner mig! Gör aldrig du det eller?”

”Jo visst, ibland, men jag beter mig inte som en helt annan person och börjar hata allt som finns bara för det.”

”Det kanske är mitt sanna jag”, säger Lou trotsigt.

”Jaha du, visst. Eller så är det inte det”, svarar Sarah, reser sig upp, går fram till fönstret och tänder en cigarett.

”Jag funderar på att sticka”, säger hon tyst och blåser ut röken på fönsterrutan.

Lou får kramp i magen.

”Jaha”, får hon fram. ”Vart då?”

”Vet inte, bort bara.”

”Varför det?”

”Jag har varit här för länge, Lou. Jag har ju inte med nåt att göra här egentligen.”

Sarah öppnar fönstret och kastar ut cigaretten. Kall vind blåser in i rummet. Lou huttrar till och drar täcket tätare omkring sig.

”Det har du väl visst!” säger hon panikslaget.

”Jaså, vad skulle det vara?”

En välkänd ton i Sarahs röst. Nonchalant, distanserad. Lou känner mer och mer panik.

”Du har väl med mig att göra?”

”Jo, det hade jag väl. But Christ, Lou, get real! Hur fan var det igår?”

Sarah skrattar till och tänder en ny cigarett.

”Sarah”, säger Lou lågt.

Sarah svarar inte, vänder sig inte om.

”Du?”

Fortfarande inget svar. Lou far upp ur sängen och fram till henne, tar tag hårt i hennes handled.

”Men svara då för helvete!” skriker hon.

Sarah vänder sig om och spottar fram orden, ett efter ett.

”Du. Rör. Mig. Inte. Mer. Fattar du?”

De stirrar på varandra. Ett stort vad hände? hänger i luften. Alla vägar är blockerade, Lou har svårt att andas. Hon för försiktigt fram sin hand för att ta Sarahs, men Sarah hejdar den i ett hårt grepp och slår den ifrån sig.

”Jag vill att du går nu”, säger hon sammanbitet. ”Jag står inte ut med att se dig.”

Lou faller ihop i en liten hög vid soffan.

”Men vad har jag gjort?”

”Vad har jag gjort?” härmar Sarah, går fram till stereon och sätter på P J Harvey på högsta volym. Hon börjar röra sig till musiken, med ögonen slutna.

Lou drar högt efter andan. Hon har fått en minnesbild, mycket tydlig

och fullständigt vidrig. Hon ser sig själv sitta intill någon kille i en soffa, hör sin röst fräsa åt Sarah att gå ut därifrån. Mer orkar hon inte minnas, hon springer fram till Sarah, håller om kroppen som sparkar mot henne och skakar.

”Sarah, gud, förlåt ...”

Sarah slår henne ifrån sig, fortsätter att dansa. Lou går till stereon och stänger av musiken.

”Jag hade helt glömt det”, viskar hon och det låter som ett rop i den plötsliga tystnaden.

”Gör du alltid sånt när du är full?” säger Sarah. ”Då förstår jag varför du gillar att dricka, för det måste ju vara skitkul.”

”Nej, det gör jag inte, absolut inte.”

”Okej, så bara när du är med mig. För att du blir så jävla kåt eftersom du inte har sex med mig?”

”Nej, så är det absolut inte, Sarah, inte på något sätt!”

”Men vad fan är det då?”

”Jag vet inte, jag har alltid gjort massa skit som jag inte vill när jag är full!”

”Okej, då vet jag det. Det känns tryggt att veta. Fan ta dig, Lou! Varför i helvete var du tvungen att göra så? Helvete!” Hon drar händerna över ansiktet. ”Jaja, skit samma. Jag tycker att du och Julia ska åka härifrån nu och aldrig mer komma tillbaka.”

”Men jag vill ju bara vara med dig!” försöker Lou och hör själv hur martyriskt det låter.

”Men var det då, inte bara när du plötsligt får för dig att du vill det!”

Sarah går runt i rummet, tar upp saker, ställer ner, pillar på allting, röker. Lou kan inte sluta titta på hennes jävla tatuering med dess jävla innebörd.

”Du får inte stänga av mig, Sarah”, säger hon mycket tyst.

Sarah hejdar sig och står blickstilla.

”Men håll käften nu då”, säger hon med betoning på varje stavelse. ”Gå härifrån.”

Lou reser sig upp och går ut. Ångesten växer och ensamheten väller in. Hon tänker på brandtrappan till huset med studentbostäder, tror att det är lagom högt där. Detta är en ny känsla, den är farlig. För hon tänker inte ens på alkohol som en lösning, nej, hon vet att det inte hjälper nu, det finns ingen annan utväg än det här. Höjden, befrielsen efter hoppet.

Framdelen av hennes fötter är utanför taket. Det är bara ett steg och sen är allting slut. Bara ett steg och sen behöver man aldrig mer sitta fast i sitt sjuka jävla huvud, aldrig mer misslyckas, aldrig mer göra några dumma grejer som man sen inte minns. Ett steg rakt ut i ingenting. Men hon tänker lite för länge. Ser framför sig alla hon bryr sig om. Hon blir irriterad och skakar ilsket på huvudet för att få bort tankarna. Hon nyper sig i skinnet, stampar hårt med fötterna på plåttaket. Vad hände? Hon ser sig själv på håll. Kom hit! vill hon säga. Det är bättre här. Man behöver inte sitta fast inuti sig själv. Vad gör du lilla jävla dumhuvud? Där var ju någon! Där var ju någon som såg rakt på dig och log. Där var ju någon som limmade ihop dina konstiga nerver och höll dig i handen så du glömde bort att tänka.

Fan, hon hade ju nästan känt sig hel ett tag, hon hade ju börjat gå där på någon form av rätt spår. Stod hon inte ut med det? Var det så att den, vad det nu var – lyckan, tryggheten? – var höjden av skräck och mer än hon stod ut med? Det kunde ju inte direkt bli bättre efter den, bara sämre, om nu den var toppen av något, och statisk var den ju inte. För det kunde väl inte vara så att man uppnådde den och sen bara kunde stanna där uppe i resten av sitt liv? *Det finns ingen fullkomlig lycka, den som tror det blir nog aldrig riktigt lycklig.* Hon hör någon säga det gång på gång i huvudet. En filosof? Någon lärare? Nej, just det, det var mamman som brukade säga så. Lou känner alldeles tydligt det tjocka håret mellan sina fingrar, det varma knät som man kunde ligga i medan man lyssnade på köksklockan och omsveptes av doften från potatissoppa och nygräddat bröd.

Hon sätter sig ner på huk med ansiktet i händerna. Hon vill att mamman ska komma dit och förklara något som löser upp knutarna i bröstet och uppfostra henne igen, till någon som kan behandla människor och sig själv bra. Men mamman har ett eget liv att ta hand om, egna val att göra och andra människor att rädda. Hon har inte tid för en vuxen Lou. Har inte tid för en bortskämd självömkande skitunge som aldrig lyckas respektera sig själv så mycket att hon kan stanna i något som är bra för henne.

Lou suckar och klättrar försiktigt tillbaka nerför stegen. Hon går över gatan och in genom bakdörren. Uppe i rummet slår hon upp sitt block.

Sofia. Hatar att det första jag skriver till dig om henne ska vara nu. Jag ville ju skriva om att jag den senaste tiden inte har kunnat sluta le, att jag har somnat med armarna om någon som är så mjuk att det nästan gör ont.

Att det har känts som om jag ska spricka och gå sönder och samtidigt skratta och allt som jag inte vet om det är farligt eller bra men tror är underbart, och JAG VILL att hon ska vara omkring mig hela tiden, kyssa mig, titta på mig, sova med mig, aldrig, aldrig försvinna. Livsfarliga viljor, men jag har dom ändå, hela tiden, överallt. Jag vill att hon ska säga att hon älskar mig, att hon alltid vill ha mig i sitt liv. Hon är liksom allt jag drömt om. Nej, det är hon inte alls, för jag har inte ens drömt om det, trodde inte det var möjligt. Inte för mig. Jag hatar henne. Hatar att jag älskar henne. Att jag alltid vill tillbaka, jag vill alltid tillbaka till henne. Har alltid brukat känna mig så mekanisk, vet du det? Men med henne blev jag något annat. Med henne tyckte jag lite om mig själv. Framtiden kändes inte längre som ett stort, krävande hål fullt av läskiga, obehagliga saker som jag skulle tvingas göra. Men fick panik när jag såg henne prata med sin förra flickvän på en fest igår. Och kände att jag måste dricka, ösa i mig, ju starkare desto bättre. Jag är rädd. För ibland när jag dricker blir jag som nån annan, blir som besatt av det, tänker helt annorlunda och gör saker som jag inte kan styra och sen inte minns. Känner att jag inte kan vara någonstans och inte gå någonstans och absolut inte heller stanna. Tänkte igår att om hon försvann från mig så skulle jag också försvinna. Från mig själv. Eller kanske snarare in i mig själv. Så jävla långt att jag aldrig nånsin igen skulle hitta ut och ingen skulle hitta in heller. Man får aldrig vara en människas enda livlina. Tänkte att hon absolut inte fick bli det för mig. Jajajajajajaaaaaa. Förlåt att jag bara skriver massa deppigt skit. Önskar verkligen att du var här nu. Jag ringer snart. Hoppas du är lycklig darling. Puss o kram. Förlåt.

Hon går till tobaksaffären och köper frimärken och kuvert. När hon har lagt brevet på lådan vet hon inte vad hon ska göra. Vara med Julia, simma, dricka kaffe, läsa, gå på stan, spela gitarr, dricka öl, gå på bio, äta mat. Allt känns lika ångestladdat och smutsigt och tomt.

Mützlitz

På gården står Linnemannsystrarna, Julia och några andra tjejer som Lou inte har sett förut. Systrarna berättar att de ska åka och hälsa på sina föräldrar i ett kollektiv en timme väster om stan, i en by som heter Mützlitz. De har en ljusfestival där ute i helgen. En stor buss står på gården. Alla får plats i den, men Julia och Lou bestämmer sig för att ta Lous bil ändå.

”Ska inte Sarah med?” frågar Julia Lou.

”Vet faktiskt inte, kanske hon ska. Men kom nu!”

De får en vägbeskrivning och hoppar in i bilen. När de precis ska köra säger Lou:

”Nej du, vänta lite.”

Hon går upp till rummet, bäddar slarvigt och trycker ner allt de har med sig i väskorna. På bordet i köket lägger hon nyckeln och skriver en tack-lapp. Hon stannar utanför Sarahs rum, står där med handen på dörren, blundar och tvekar en lång stund. Så knackar hon på. Ingen öppnar. Hon väntar länge. Sen går hon sakta därifrån, med ett baksug i stegen.

Julia blir förvånad när hon ser väskorna och gitarren.

”Vi kanske får lust att åka vidare”, mumlar Lou och stuvar in dem i bakluckan. ”När vi fått lite perspektiv ute på landet.”

De får igång bilen efter sju försök och åker västerut. Dagen har bara varit vit och nu är kvällen bara svart. Det är få bilar på den här vägen. Inga bensinmackar eller motell som lyser upp. Julia kör som vanligt. Ingen säger något.

”Lou”, säger Julia till slut tyst. ”Vad har hänt?”

Lou sväljer gång på gång medan hon öppnar och stänger handskfacket.

”Det är slut.”

”Va? Vad då?”

”Jag förstörde allt på festen igår. Det känns så overkligt, Julia.”

Hon börjar gråta och blir förvånad och generad, biter sig hårt i kinden och vänder bort ansiktet.

”Blev du för rädd?” frågar Julia och lägger handen på hennes axel.

Lou snörvlar och drar med ärmen över ansiktet.

”Är jag nånsin nåt annat eller?”

”Ja, det är du. Jag tror man kan ta makt över rädslan.”
”Visst, det kanske man kan, men jag vet fan inte hur.”
”Antagligen genom att inte vara så rädd för att vara rädd.”

Kollektivet ligger i en dal i utkanten av Mützlitz. Det är som en hel egen by, med ett tiotal hus klädda i färgade ljusslingor. Runt husen ligger fält och tallskog. På marken står marschaller och lyktor. I trädgårdarna är tipis och små bodar uppställda.

Lukten av hög luft, jord, gräs och träd slår emot Lou och Julia när de stiger ur bilen. Julia jublar rakt ut och hoppar upp och ner.

”Känner du!” ropar hon uppmuntrande, som om Lou är ett litet barn. ”Landet! Känner du lukten?”

Lou ler sorgset. Julia försöker ju, det är fint av henne.

”Vart ska vi nu då?” frågar Julia. ”I vilken mylla ska vi nu så våra misslyckade gamla spröt?”

”I Tysklands bördiga jord ska vi finna lust å ro å tilltro”, säger Lou på bonnig småländska för att göra Julia mindre orolig, och tar henne under armen. ”Utanför Berlins gråa fasad ska vi odla grödor å rovor så vi storknar, så vi ska. Å kor å hästar å små ullia får ska vi ha. Å varsin stuga, enkel men duglig och funktionell ska den va. Säd å ax ska jag ge dig å du ska ge mig de du har mer än ja. Så ska vi leva å så ska vi dö.”

De hör livemusik från ett stort blått cirkustält som står på ett av fälten. Mitt ute på fältet stannar de och tittar upp på himlen. Stjärnorna är skarpa och så många att man omöjligt kan räkna dem.

I tältet spelar ett gubbigt band. Alla sju i bandet har långt helskägg, rutig skjorta och väst. Musiken svajar otajt men svängigt hit och dit som ett skepp i storm. Överallt finns övervintrade hippies och nya hippies och politiskt folk från de ockuperade husen och barn och katter och bebisar och gamla tanter och hundar och gubbar som dansar och tjoar. Trots januarikylan utanför är det kvävande varmt där inne. Utmed tältets ena långsida står ett bord uppdukat med allt man kan tänkas vara sugen på. Marinerade oliver, pajer, gratänger, sallader, hembakat bröd, små dipsåser, soppor. Lou äter lite och försöker hela tiden att ignorera en fruktansvärd, absolut fysisk känsla av tomhet.

Efter en stund kommer Linnemannsystrarna och Ulrike och några andra inseglande, men inte Sarah. Lou sväljer hårt och blinkar flera gånger för att få bort tårarna som återigen vill fram. Stämningen i tältet höjs ännu mer. Alla gubbarna och tanterna verkar vara Linnemannföräldrarna, för systrarna överöses av pussar och kramar och

folk som vill dansa och prata och bjuda på mat. Lou sneglar hela tiden mot ingången för att se om någon ny kommer in. Hon hade kunnat ge vad som helst för att Sarah skulle komma dit, vad hon än skulle göra där, även om hon inte pratade med eller ens såg åt Lou. Bara att veta var hon var, att hon var okej. Kanske är hon hos Hartwig nu. Tanken gör Lou fullkomligt iskall.

Ulrike kommer fram. Lou vågar inte se henne i ögonen utan tittar lite bakom.

”Sarah says hello”, säger Ulrike kallt. ”Hon skulle lifta till Hamburg.”

”Okej”, säger Lou med ostadig röst, ”vad skulle hon göra där?”

Ulrike rycker på axlarna.

”Hon ville bara bort sa hon.”

”Är hon arg på mig?”

”Nej, det tror jag inte, hon är ju rätt bra på att vänta sig det värsta ... Kanske inte från tjejer i och för sig.”

Ulrike höjer ironiskt sin ölflaska i en skål och går därifrån. Det känns som om Lou ska svimma. Hon stapplar fram till en av Linnemannsystrarna, som hon inte minns namnet på.

”Du, jag mår inte så bra, finns det någonstans man kan vila lite?” frågar hon.

Linnemannsystern tar med henne ut från tältet, pekar på en liten bod nere vid skogsbrynet och säger att Lou och Julia kan sova där.

Lou tackar och går dit. Där inne finns en madrass, några filtar och stearinljusstumpar i gröna vinflaskor. Nedanför det enda fönstret, ett litet triangelfönster som inte går att öppna, står en kamin och en korg med några vedträn och tidningar i. Lou sätter sig och eldar. Sen lägger hon sig på madrassen. Det känns som om tankarna är små äckliga djur som äter på hennes hjärna. Till slut går hon upp från madrassen och hämtar gitarren i bilen. Hon stämmer den och börjar spela, ingen speciell låt, bara upphackade ackord. Tankarna lugnas. Att hon har glömt detta. Hur det hjälper. Hur det tröstar. Hur hon kan försvinna i det, vilken känsla hon än går in i det med. Hon behöver det. Hon behöver tonerna, fingrarnas rörelse över banden. Det är det hon behöver, hon vet det nu. Inte alkohol, inte massa rörelse och fester och människor, bara detta. Här kan ingen lämna henne. Här kan hon inte göra några fel. Här kan hon bara få vila.

Lou sa att hon mådde illa och fick gå hem tidigare från skolan. Mamman och pappan är fortfarande på jobbet. Lou ska nu göra en mycket hemlig sak. Den kräver ensamhet och tystnad och att ingen plötsligt kommer och stör, så hon tar nyckeln till vedboden och gömmer sig där inne mellan bananlådor och cyklar och pjäxor. Bara en liten lykta som hon har tänt lyser upp. Det är väldigt kallt och gitarren stämmer ner sig hela tiden. Man kan ju dessutom inte spela i fingervantar. Hon suckar, blåser på sina händer och tänker att hon först måste ha ett snyggt riff. I säkert en timma provar hon att kombinera olika toner och till slut hittar hon en kombination som låter bra. Då sjunger hon den melodin samtidigt som hon försöker komma på vilka ackord som passar till. Men hon kan bara Am och Em och G och D och C, så hon får anpassa melodin lite. Texten ska handla om en flicka som inte har några föräldrar, det har Lou redan bestämt. Flickan har inga föräldrar, men massor av vänner som inte heller har det, och de bor tillsammans i ett stort hus i en stor stad. Och de brukar bada i en flod nedanför huset. Men en dag kommer en grävskopa och river huset och barnen har ingenstans att bo. Sen slutar låten. Hon vill att den ska vara på engelska, men det betyder att hon måste be pappan om hjälp och han kommer säkert tycka att det ska vara ett lyckligt slut, att barnen ska få föräldrar och så. Det ska de inte, för det finns faktiskt barn som aldrig får det och man kan inte hålla på och ljuga om allt hela tiden. För då när man talar sanning, då är det ingen som tror på den heller. Så texten får bli på svenska helt enkelt. Hon tar fram ett tomt A4-papper och skriver:

Det var en flicka som hette Johanna
Hon hade kort hår och röda skor
I sitt fina hus ville hon stanna
men hon förlorade sin mor

Lou upplever hur något varmt rinner igenom henne, en sorts lycka som hon aldrig förut har känt. Som att ha en plats där allt är tillåtet och där hon får bestämma helt själv vad som ska hända. Hon fryser inte längre, nu är hon istället svettig och pennan glider omkring i handen när hon

fortsätter:

Två andra och Johanna
hitta en hage med ett tomt hus
Dit flyttade dom med detsamma
och bodde med en snäll grå mus
Varje dag badade dom i en flod
som var smutsbrun och väldigt stor
Dom bastade sen i en bod
Tänk att ha en bastu där man bor

Hon pausar och läser nöjt igenom texten. Efteråt, när den är helt klar, får hon bestämma vilken del som ska sjungas många gånger och vara refräng. Nu ska grävskopan komma.

Hon skriver mening efter mening, men ingenting blir riktigt bra. Till slut bestämmer hon sig för att det som hon redan har skrivit får räcka. Det blir så svårt när man ska rimma. Hon tänker att man kanske istället kan berätta för publiken vad som kommer hända sen. Nu ser hon fram emot att spela den för mamman och pappan.

I kombination med melodin låter det som en riktig sång, som en i ”Kåldomar och kalsipper” eller ”Näktergalen sjunger”. Hon har planerat allt. Hon tar fram pappans intervjubandspelare från sin ryggsäck och lägger i kassettbandet. Sen trycker hon in den knappen som det finns en liten röd prick på och spelar in låten. Efter det tar hon fram ett kassettfodral som hon har snott i huset, plockar ut pappret som sitter i det, tar fram sitt skolfoto och klistrar fast det på pappret. Längst upp skriver hon ”Lou Cameron” och där nere ”Johannas hus” Sen lägger hon i bandet och stänger.

Bandet bränner i jackfickan när hon går tillbaka till huset.

Mamman står i hallen och spikar.

”Hej du”, säger hon och tittar nyfiket på gitarren. ”Vad har du haft för dig?”

”Nä, jag har bara varit lite i min nya studio”, säger Lou med ett hemligt leende, knycker på nacken och springer in på sitt rum.

Lou vaknar med ett leende. Men när hon öppnar ögonen och ser bodens smutsgrå träplankor minns hon vad som hänt och vill bara somna om igen.

”Pizza”, stönar Julia som har kommit under natten och lagt sig bredvid henne på madrassen. ”Jag måste ha pizza och chips och läsk och godis och film och allt som jag inte kan få just nu! Tror du det finns en affär här?”

Hon lyfter bort filten för att gå upp, men skriker till och kastar sig tillbaka till madrassen.

”Helvete, vad svinigt kallt! Hallå, Steneby, var är du? Åh, jag saknar Musta’grillen! Ge mig Musta’grillen tillbaka, Lou!”

Hon tittar på Lou och börjar skratta så att tårarna sprutar.

”Hur varm är du om näsan?”

Lou drar upp täcket över ansiktet. Julias glada röst har redan gjort att hon mår lite bättre, konstigt nog, den skulle också kunnat ha precis motsatt effekt.

”Den är helt röd”, frustar Julia. ”Och dina läppar är blå.”

”Har du sett dig själv i spegeln?” mumlar Lou inifrån täcket.

Julia kryper in där hon också.

”Så, hala fram pizzan nu”, säger hon. ”Jag vet att du har den där nånstans, så försök inte dölja den.”

Lou drar upp sin tröja och pekar på sin utstående navel som hon hatar.

”Där har du. Den är liten idag och inte så färdiggräddad.”

Julia skrattar ännu mer och kastar sig på rygg.

”Du, jag har kommit på en sak”, säger hon och torkar ögonen. ”Vi ska ställa av oss här ute. Som bilar. Slippa alla driftkostnader och sånt. Men först ska jag åka och hälsa på Nina imorgon.”

Lou gäspar.

”Okej. Var inte du arg på henne?”

”Jo, men jag pratade med Ulrike igår kväll, hon hade snackat med Nina och Nina hade sagt att hon ville träffa mig. Så vad fan. Jag får väl svälja lite stolthet då för en gångs skull.”

Julia ryser till, Lou kan nästan själv känna rysningen.

”Nej, du, förresten, jag tror inte jag vågar ändå”, tvekar Julia. ”Vad

ska jag säga, liksom. Tjohoo, här är jag!”

Lou ser förvånat på henne.

”Sen när skulle *du* tveka på att göra en sån grej?”

Julia ger henne en svårtolkad blick. Vad fanns i den där blicken? Rädsla, sårbarhet? Lou har aldrig sett den i henne förut.

”Jag borde strunta i det, va?” frågar Julia osäkert.

”Nej, varför det?”

Julia tar Lous hand.

”Var du ledsen igår?”

”Mm.”

”Men det kommer ordna sig, Lou. Om något är på riktigt så tror jag inte det försvinner så lätt. Och jag tror ni var på riktigt.”

Lou suckar.

”Du behöver inte säga så.”

”Nej, det vet jag väl.”

De klär huttrande på sig. Sen går de upp till gårdshuset och hittar Linnemannsystrarna halvliggande runt ett stort köksbord. De spelar kort och över hela bordet ligger skålar och plåtar med mat från gårdagen och lockar.

”Eat!” uppmanar Lotti och skrattar högt. Hennes skratt låter som ett åsneskrik. På utandningen *i* och på inandningen *hii*. I-hii-i-hii. Lou funderar på om de där systrarna överhuvudtaget *kan* vara trötta eller sura någon gång.

”Ni vet att det är vår tur ikväll va?” frågar Jenny, gäspar och sträcker på sig. ”Det är tradition. Vi ska laga mat och fixa musiken. Det är som en battle, först de vuxna en kväll, sen barnen, ja, vi då, nästa dag. Just det förresten, kan inte ni två spela? Vi har inte hunnit fixa nåt band.”

Hon ser glatt på Julia och Lou.

”Nja”, slingrar sig Julia och tittar bedjande på Lou.

”Jo”, ler Lou, ”det kan vi göra!”

Julia höjer på ögonbrynen mot henne.

De äter och går sen ner till boden där de eldar i kaminen och repar alla låtar som de kan komma på. Julias lår får vara trumset så länge.

”Vi kan ha livekaraoke”, föreslår Lou. ”Så kan vem som helst som känner igen låten gå upp och sjunga den!”

”Men är inte det lite pinsamt om ingen gör det då?” tvekar Julia.

”Men du, kom igen, vi är i ett konstigt kollektiv i Tyskland med folk vi förmodligen aldrig kommer träffa igen! Det är liksom inte logiskt att tycka nåt är pinsamt då. Man får inte vara så rädd att göra bort sig hela tiden, hur kul är det? Nu är det så att jag måste göra störda grejer för att

inte bli knäpp, och du är min bästa vän, fortfarande, så du måste hjälpa mig med det. Jag hade gjort det för dig.”

Stämningen är ännu högre än den var dagen innan. Gubbarna och tanterna har vilat hela dagen och är nu rejält i gasen. Lou är som vanligt nervös precis innan hon går på scenen, men väl där känner hon sig lugn och hemma. Faktiskt känns den grejen naturligare för henne än att umgås med folk. Nu är ju allt på hennes villkor.

De inleder helt bonnigt med ”Mustang Sally.” Ingen kommer upp och sjunger. Lou står och skäms tre hemska sånglösa minuter. Men publiken jublar ändå och under nästa låt ”Is This Love” kliver en lång kvinna med fladdrig mörklila klänning upp på scenen, grabbar tag i micken och sjunger fruktansvärt falskt och glatt. Publiken dansar och busvisslar. Så flyter det på. Flest karaokeaspiranter får reggaelåtarna, men mest jubel blir det när Lou själv sjunger ”Talking ’Bout A Revolution”, ”Dancing Barefoot” och några egna låtar. Efteråt kommer en lång smal kvinna som ser ut som Patti Smith fram till henne. Hon är i femtiofemårsåldern, klädd i en lång svart kappa, vit kråsskjorta och gråsvarta jeans slimmade kring de pinnsmala benen. Hon är kritvit i ansiktet, men det ser inte ut som puder. Hennes mungipor pekar lite neråt. Hon ger Lou en kort nickning och sträcker fram sin hand.

”Elke Heiss”, säger hon med oväntat ljus röst. ”Good performance.”

”Tack”, säger Lou och måste böja upp nacken för att kunna titta på hennes ansikte.

”Har du nåt inspelat?” frågar Elke.

”Nej, tyvärr.”

”Om du vill kan jag spela in dig, jag har en studio här borta.” Elke nickar bakåt med huvudet så att det gråsprängda, svarta håret slänger. ”För tillfället har jag inga andra bokningar.”

Lou stirrar på henne.

”Ja”, får hon förvånat fram, ”gärna!”

Elke skakar hennes hand igen.

”Då gör vi det”, säger hon och ler för första gången. Tre sneda, gulaktiga framtänder sticker ut ur hennes breda mun. ”Kan du redan imorgon?”

Lou går ner till boden och eldar, tar fram gitarren och spelar igenom alla egna låtar som hon just nu kan minnas. Det är kanske tjugo stycken. Sen

lägger hon ifrån sig gitarren och faller bakåt på madrassen, stirrar upp i taket och tänker på Sarah – ögonen, handflatorna, blicken. Saknaden ligger som ett molande sorgset lugn i Lous bröst. Ögonen, handflatorna, blicken. Blicken. Sarahs blick. Vad tänker hon på. Vem pratar hon med. Vem får se henne le. Vem får se hennes tatuering rynkas ihop när hon lyfter armen. Vem får se henne vakna, dra upp täcket till hakan och se sig omkring i rummet. Vem får höra henne prata i sömnen. Vad ser hon. Vad gör hon. Nu. Och nu. Vad gör hon i takt med mina hjärtslag.

Lou har förut bara sett studiorum i musikdokumentärer på teve. Elkes är ganska likt dem, bara mycket mysigare. Själva inspelningsrummet är stort med vita väggar, snedtak och vitmålat trägolv. En av väggarna är av glas så att man kan se ut till kontrollrummet med mixerbordet. Överallt ligger instrument, sladdar och mickar. I kontrollrummet finns – förutom avdelningen med mixerbordet, högtalarna och den platta datorskärmen – några fåtöljer, ett träbord, gitarrtidningar, massa skivor och en öppen spis som är tänd och sprider ett mjukt sken över rummet, men också gör det nästan outhärdligt varmt. Det luktar cigarettrök och inpyrd rökelse. På väggarna hänger foton av Elke och något band på en stor scen. Hon är verkligen lik Patti Smith.

”That was in Tokyo in the summer of ’86”, säger Elke och Lou förvånas återigen av den ljusa rösten.

Elke skrattar högt och helt omotiverat vad Lou kan förstå, men hennes skratt är så hjärtligt att Lou också börjar skratta.

”Kaffe!” ropar Elke, mer som ett påstående än en fråga, och går med sin släpiga gångstil fram till kaffekokaren. Hon häller upp kaffe i två koppar.

”Har du spelat in någon gång?” frågar hon och räcker den ena koppen till Lou.

”Tack. Nej, jag har faktiskt aldrig gjort det”, svarar Lou, sväljer lite kaffe och grimaserar när hon känner hur vansinnigt starkt det är.

”Okej, men du vet, du behöver bara göra det som du redan kan så bra. Sjunga och spela gitarr och försöka ha samma energi som du hade på scenen igår. Det brukar vara den svåraste biten, att ta med den känslan in i studion.” Elke tar en klunk kaffe och grimaserar hon med. ”Åh fy fasen, jag avskyr kaffe, men det är det enda som får igång mig på morgonen.” Hon skrattar. ”Jo, vissa band klarar inte av studiogrejen och ger bara ut liveinspelningar, men jag är helt säker på att du kommer fixa det. Ska hon lägga trummor, din kompis?”

”Ja, kanske, men hon var tvungen att göra en grej i stan. Men hon kan väl spela in efter mig?”

Elke sätter ner koppen på bordet och tar upp ett ciggpaket.

”Ja, det beror på om du kan spela efter klick?”

”Vad?”

”Klick.” Elke sträcker fram paketet mot Lou, men Lou skakar på huvudet.

”Nej, bra, jag borde inte heller”, säger Elke och slänger tillbaka det på bordet. Hon fortsätter: ”Jo, du hör ett statiskt klick i lurarna medan du spelar, så att du kan hålla tempot likadant hela tiden.”

”Men blir inte det stelt?”

”Nja, stelt vet jag inte. Jag fattar vad du menar, men det brukar vara lättast att göra så om man inte spelar in allt live, alltså alla instrument på samma gång i studion. Speciellt om trummorna ska läggas på efteråt, det gör man praktiskt taget aldrig.”

Elke häver resten av kaffet i ett svep, ryser till och slår ut med händerna.

”Okej, är du redo?”

”Mm”, säger Lou med bultande hjärta.

Elke visar henne var hon ska koppla in sin gitarr och vilken mick hon ska sjunga i. Lou vill vråla av lycka och sjunka genom jorden på samma underliga gång.

”Är det lättare att sjunga samtidigt som du spelar eller vill du göra det efteråt?”

”Nej, gud, inte efteråt, känslan kommer av att jag spelar!”

Hon känner sig väldigt onaturlig där hon står framför en rund svart sak med ett tunt nät på, som är fastklämd på mickstativet och liksom vinklad framför själva mikrofonen. Ett puffskydd, har Elke förklarat, för att undvika puffljud när man sjunger vissa konsonanter. Lou hade ingen aning om att det var så här många saker inblandade i en inspelning. Hon trodde att det bara var att sätta upp en mick och spela in allt på en gång ungefär, som i vedboden när hon var liten.

”Tro mig”, säger Elke med teatraliskt sänkt röst, ”de punkband som låter mest skitiga och hårda har ofta lagt ner otroligt mycket tid på inspelning, omtagning, mixning och sen då mastering. Men det vill man ju gärna mörka sen.” Hon blinkar mot Lou. ”Nu sätter jag mig där ute då, så ta på dig lurarna som ligger där.”

Elke släntrar ut och stänger dörren och Lou sätter på sig lurarna.

”Hör du mig?” frågar Elkes röst i dem.

”Ja”, svarar Lou och rycker till när hon hör sin egen röst högt i öronen.

”Okej, försök visa med fingrarna hur snabbt pulsen i låten går så får du höra ett klick sen.”

Lou knäpper lite osäkert med fingrarna. Efter ett tag hör hon en fruktansvärt irriterande ko-klocka slå i öronen.

”Är det bra nivå på klicket?” frågar Elke.
”Ja”, säger Lou tveksamt.
”Prova att spela till det!”
Lou gör det, men det är rätt svårt att hålla takten, det känns som om klicket går långsammare och långsammare.
”Du ökar”, säger Elke. ”Lyssna på klicket!”
Lou försöker att lyssna, men till följd av det blir ackorden slarvigt tagna och det mesta låter skit.
”Jag vet, det är svårt i början”, säger Elke. ”Men man kommer in i det rätt snabbt. Var det bra nivåer?”
”Visst”, låtsas Lou förstå medan hon känner hur en fet blackout håller på att drabba henne. Plötsligt minns hon varken ackorden, takten eller orden i en låt som hon har spelat ganska ofta under massa år.
”Jag har glömt låten”, säger hon, för det är ju ingen mening att ljuga.
”Ojdå!” ropar Elke glatt. ”Spela bara så kommer den snart tillbaka. Vi kör in allt som ett långt spår och klipper bort det vi inte vill ha efteråt.”
Lou klinkar lite panikslaget på gitarren i flera timmar känns det som, men det låter inte bra, hon är helt och hållet fastlåst.
”Nej, det går inte!” utbrister hon till slut.
Elke vinkar genom glaset åt henne att komma ut. Lou skäms när hon ställer ifrån sig gitarren.
Elke ler varmt mot henne.
”Du, det är helt normalt att det låser sig i början”, säger hon vänligt medan hon med fingrarna aggressivt försöker att reda ut en tova i sitt hår. ”Visa mig nån av låtarna istället så lär jag mig den på bas. Sen kan jag spela in samtidigt som du, så kanske det känns mindre uppstyltat.”
Lou hämtar gitarren och så fort hon sitter utanför studion kommer låten tillbaka. Elke lär sig den efter att ha hört den en gång, trots att den innehåller olika antal takter i olika rundor och dessutom inte är särskilt skalegen. Det är mycket imponerande och Lou känner sig peppad igen.
”Ska vi prova en gång till då?” frågar Elke. ”Jag ska bara göra en kanal till basen. Koppla in gitarren så länge.”
Då öppnas dörren och en lång böjd man med mustasch och svart hår kikar in. Han är klädd i svart kavaj och finbyxor, och är så smal att det ser ut som om kavajen hänger på en galge. I vardera handen håller han en tallrik. Förutom att han är lång är han extremt lik Charlie Chaplin. Patti och Charlie alltså, det var nytt. Mannen ler vänligt mot Lou som ler tillbaka.
”Rudi!” ryter Elke med sin ljusa röst. ”Nein, danke.”
Mannen ler igen, oskyldigt nu, medan han går in och ställer

tallrikarna på bordet. Ungsstekta grönsaker ligger där och avger en stark doft av timjan och vitlök. Han trippar snabbt ut igen.

”Min man Rudi”, förklarar Elke. ”Han älskar när folk är här och spelar in, kan inte låta bli att hela tiden komma in med massa påhittade ärenden.”

Inspelningen går mycket bättre nu. De får visserligen avbryta några gånger, ibland precis i slutet av låten, och köra om allt igen. Elke säger att det inte gör något om vissa grejer blir fel, att de kan klippa ihop alla delar i datorn sen eftersom de kör med klick, fast där vägrar Lou blankt. Absolut ingen klippning. Hellre en otajt version som känns levande, än en ihopklippt ”perfekt” version. Nästa tagning håller rakt igenom.

”Den tar vi, va?” säger Lou och Elke nickar entusiastiskt.

De går ut och lyssnar. Det är väldigt overkligt att höra sin egen röst från ett helt annat håll än som vanligt inifrån huvudet, men det låter faktiskt bra, till och med proffsigt. När låten är slut vänder sig Elke om och tittar på Lou medan hon långsamt nickar.

”Wow, du är så bra”, säger hon. ”Verkligen så jäkla bra.”

När klockan är tolv på natten har de spelat in sen nio på morgonen och fått in fem låtar i datorn.

”Tar det alltid så här lång tid?” frågar Lou lite skamset.

”Lång!” ropar Elke och skrattar en lång stund. ”Gud, det här är INTE lång tid för bas, gitarr och sång på fem låtar! Inte många sätter allt detta så här pass bra på ... ja, minst tre dar. Du är väldigt driven, men det fattar du inte alls va?”

”Vad?”

”Hur bra du är?”

Lou rodnar.

”Nja, jag vet inte ...”

”Det är nog dags att du börjar fatta det då. För du är det. Mycket bra.”

Lou skäms ända ner i tårna.

”Nja”, säger hon tyst. ”Visst, jag kanske är okej, men inte nåt speciellt.”

”Jo, det är ju just det du är! Det enda som står i vägen för dig är du själv. Känner du många män som gör så?”

Lou skrattar.

”Nej.”

Det lyser i bodens lilla fönster, men Lou går inte dit direkt. Istället fortsätter hon in i skogen. Det luktar fuktig tall och mossa. Mörkret är tungt och torrt, men luften är frisk. Låtarna ringer kvar i öronen. Hon har en obestämbar känsla inom sig: tom men samtidigt fylld, sorgsen men också otroligt glad. Som om hennes självkänsla har vuxit flera decimeter, men att hon själv inte riktigt har hunnit med.

Kan livet se ut så här? Kan man bo i ett hus bland en massa åkrar, skog och andra hus med vänner i, och ha en studio – som sitt riktiga liv, inte bara en passage? Det är så lätt att glömma att det finns oändligt många möjliga vägar. När man bor i en stad, har en månadshyra, ett fast jobb och en ganska stor umgängeskrets, och man dricker sig lagom redlös på helgerna, sover till ett nästa dag och sen fikar eller tittar på dokusåparepriser, då är det så lätt att glömma att det inte behöver vara så. Man slösar pengar på öl efter öl – för vad? Man tjänar pengar på posten natt efter natt – men för vad? För vad och för vem? Sig själv? Hon vet såklart att det är lite bortskämt att tänka så. Att alla måste hjälpas åt att bygga upp samhället. Men tänk om man kunde bygga upp ett helt nytt från grunden, där alla såg vad som behövde göras och märkte vilken nytta de själva fick av jobbet de gjorde, tänk om det kunde sluta att vara en sån stor förskjutning mellan folk och de som styr, då skulle ju alla kunna leva mer värdigt. Kanske är det en fullständigt omöjlig utopi, men hon tänker drömma så ändå. Hon vill aldrig mer vara en klippdocka som andra sätter på kläder, klistrar in i olika pärmar eller glömmer på olika ställen. Hon vill vara sin. Och att någon ska älska henne för allt hon är. All söndertrasande rädsla, allt självtvivel livstvivel världstvivel, allt tjat och alla onödiga ord. För i henne finns också styrka och självförtroende och andra bra saker, det vet hon, någonstans är hon helt säker på det. Älskade Sarah henne? Vad älskade hon i så fall? Hon hann ju inte se särskilt mycket, men vissa personer möter man en gång och har sen alltid kvar i tankarna. Medan andra finns och är viktiga just då, men kanske inte lika mycket sen. Lou vet att Sarah är en människa som hon kommer att vänta på varje dag även om de aldrig mer träffas.

Julia sitter framför kaminen med ryggen mot dörren, lyssnar på Lous freestyle och kedjeröker, av askfatet bredvid henne att döma. Hon rycker till när Lou sätter sig bredvid henne.

”Fan va du skräms!” flämtar hon och tar av sig lurarna. ”Hur gick det?”

Lou strålar och slänger in det tomma cigarettpaketet i elden.

”Skitbra, vi satte fem låtar!”

Julia kramar om henne.

”Åh, det här är du så himla värd! Är hon juste då?”

”Ja, speedad som fan, men rolig. Pratar väldigt bra engelska. Det kanske verkligen är Patti, hennes typ under-cover-jag. Och hon satte låtarna nästan direkt på basen. En femsträngad. Du då, hur var det?”

Julia stirrar in i kaminens öppna lucka. De flackande lågorna gör att hennes ansikte ser dramatiskt ut.

”Jo, bra”, säger hon dröjande. ”Hon verkade ha kul där.”

”Kul?”

”Ja, faktiskt. Hon hade varit på nån keramikworkshop idag. Hon åker hem om två dagar.”

”Men?”

”Vad då?”

”Ja, det låter som att det finns ett men?”

”Nej, inget men” Julia ler lite sorgset. ”Ja, vad fan … jag vet inte. Jag började sakna henne liksom på nåt jobbigt sätt. Jag är inte van att känna så. Och hon kändes så långt bort, var rätt frånvarande och så.”

”Berättade du för henne vad du kände då?”

Julia skruvar på sig.

”Jag sa väl ungefär att jag hoppas vi ses snart igen eller nåt sånt.”

”Och vad svarade hon?”

”Det gör vi säkert, typ. Hon verkar inte så himla intresserad.”

Julia suckar.

”Nä-ä, fan Lou, jag vill inte känna så här!”

Lou lägger handen på hennes arm.

”Jaja!” säger Julia snabbt, högt. ”Skit i det nu. Ville du ha trummor på låtarna, eller?”

Julia är betydligt mer studiovan än Lou. Hon gick ett halvår på ljudteknikerutbildningen i Göteborg innan hon tröttnade och hoppade av. Nu har hon sin kritiska min – rynkade ögonbryn och nerdragna mungipor – när hon sitter i fåtöljen och lyssnar på gårdagens inspelningar.

”Linade du basen eller tog den genom stärkaren?” frågar hon Elke.

Elke ser lite förvånad ut.

”Linade”, säger hon och fortsätter, kanske lite för att testa Julia: ”Men sen i mixningen tar vi ut den genom stärkaren in på en ny kanal.”

Julia nickar. ”Med SM57:a då eller?”

Elke ler.

”Absolut”, svarar hon.

Lou sitter som ett lyckligt barn i soffan och tycker att allt som kommer ur deras munnar låter bra och coolt.

”Fan, det är mäktigt bra, Lou!” berömmer Julia. Hon tittar på Elke. ”Är trumsetet mickat?”

”Ja, en ambient, två overhead, två olika baskaggemickar, vi testar det för skojs skull, och en på virveln och en på vardera pukan. Nåt mer?”

”Nej, tack, det blir perfekt”, säger Julia och går in i studion.

Julia improviserar bara, hon har aldrig spelat de här låtarna förut, och hon har lite problem med alla udda former i de olika rundorna. Hon är en fantastisk trummis, men är inte lika bra på känslan som på det rent tekniska. Musikens känsla, att förstå att det är vart musiken vill som är det viktiga, inte vart hon själv vill. Lou kan aldrig göra låtar med vers i sexton takter, sen refräng och så tillbaka, det är så tråkigt och förutsägbart. Det som var så bra med bandet var ju hur de synkade med varandra alla tre. När man inte är klassiskt skolad kan man nog lättare tänka bort regler och spela på känsla. Lou misstänker att Elke också är självlärd.

Men så småningom hittar Julia också grejer som funkar. Efter fem timmar har hon lagt trummor på tre av låtarna.

Lite senare under dagen knackar Lou på dörren till köket. Rudi öppnar med ett stort leende.

”Lou!” säger han, lyser med hela ansiktet och släpper in henne.

Han är klädd i kavaj och finbyxor idag också. Lou blir full i skratt.

”Hungry?” frågar Rudi. ”Jag har lagat paj.”

Lou ler.

”Ja tack.”

Rudi blir så förvånad att han först bara stirrar på henne. Sedan slår han leende ihop händerna och hämtar fyra tallrikar som han proffsigt balanserar med händerna och underarmarna.

”Är du servitör?” frågar Lou när han ställer ner två av tallrikarna på bordet och samtidigt har kvar de andra på handleden och underarmen.

Rudi skrockar.

”Nej, kock. Jag var det till Elkes band på turnén, det var så vi träffades. Fast hon föredrar skräpmat eller kanske allra helst ingen mat alls.”

Lou tar en tugga av pajen.

”Fantastisk! Följ med oss på vår turné istället. Vi skulle uppskatta varenda sekund?”

Rudi ler mot henne.

”Ska ni på turné snart då?”

Lou rycker på axlarna.

”Tja, man vet ju aldrig.”

Rudi går mot studion med de andra tallrikarna.

”Du”, säger Lou, ”skulle jag kunna få låna telefonen och ringa till Sverige? Jag betalar såklart.”

”Ja, självklart, den står där!” säger Rudi och nickar mot fönstret. ”Får se om Elke vill ha något idag. Hennes magsäck är liten som en knappnål.”

Lou ler mot honom och går fram till telefonen. Det går fram många signaler innan Sofia svarar. Hon låter lite nere.

”Hej, det är Lou!”

”Hej … Tack för brevet. Är du fortfarande ledsen?”

”Äh. Ja. Men jag är i en studio och spelar in just nu! Det är skitkul!”

”Va, hur har du hamnat där?”

”Jag var på en fest på landet och hon som har studion hörde mig live och frågade om jag ville spela in.”

”Fan vilket flyt.”

”Mm, skojar du. Men hallå, hur deppig låter du?”

”Ja, jag vet inte, allt är så tråkigt.”

”Jag också?”

Hon vet att Sofia ler nu.

”Nej, inte du. Men du är ju inte här.”
”Nej, men jag finns.”
”Ja, men du är inte här.”
”*Du* är inte här heller!”
”Nej, men du är äldst. Du kan röra dig mer.”
Lou skrattar.
”Vad då röra mig mer? En sak som du inte vet för du är för liten, är att ju mer man har att röra sig i, desto mer handlingsförlamad blir man.”
”Jaha, brukar inte du säga att rörelse är frihet?”
”Det har jag aldrig sagt”, ljuger Lou leende. ”Men du, hallå, kom hit! Du börjar väl inte förrän nästa måndag?”
”Jo, jag började idag.”
Sofia är tyst en stund. Sen säger hon:
”Men jag har skitlite lektioner nästa vecka … Är det helt vansinnigt att åka eller?”
Lou blir varm i magen.
”Nej, jag tror det skulle vara bra för din studiemotivation. Ring Säfflebussen nu och kolla tider!”
Sofia fnittrar uppspelt.
”Vad sa du, Säfflebussen? Vänta, jag ska skriva ner det. Mamma och pappa kommer strypa dig för det här.”
”Vill de att du ska va olycklig då? Skit i dem nu! Vi hörs snart.”
Lou lägger på i samma stund som Rudi kommer tillbaka med en av tallrikarna i handen. Han rycker på axlarna.
”Julia ville ha, men Elke mixar era låtar”, säger han som om det säger allt.
”Bry dig inte om henne”, säger Lou för Rudi ser så ynklig och besviken ut att det inte skulle förvåna henne om han strax började gråta.
”Men hon tar inte hand om sig”, klagar Rudi. ”Hon vet inte hur man gör. Hon bara sitter där inne i mörkret dagarna i ända och dricker sitt svarta kaffe och röker sina cigaretter, och aldrig äter hon och hellre skulle hon dö än ta en promenad.”
”Hon lider ju för konsten, Rudi”, säger Lou och ler. ”Det är nödvändigt.”
”Ja, så kan man ju också se det.” Rudi skrattar hjärtligt och sätter sig mittemot Lou. ”Då blir det nästan lite romantiskt, va?”
Lou nickar.
”Ja, precis. Har hon alltid varit sån eller?”
Rudi lutar sig över sin tallrik och sticker gaffeln i pajen.

”Nja, det vet jag inte, i viss grad kanske. Men det blev värre för några år sen när vår yngsta son omkom i en bilolycka”, säger han och för gaffeln till munnen.

Lou rycker till.

”Jag är ledsen”, mumlar hon och hoppas att han förstår hur mycket hon menar det.

Rudi nickar och äter upp hela sin pajbit på några sekunder.

”Ja”, säger han sen och lägger Lous tomma tallrik på sin egen. ”Jag också. Men Elke har aldrig pratat om det, inte en enda gång. Hon kör bara på med ett fruktansvärt tempo och fyller varenda vaken sekund med saker att göra.”

Rudi går bort till diskhon, lägger tallrikarna i den och sätter på vattnet.

”Han skulle ha varit ungefär lika gammal som du nu”, säger han och vänder sig om. ”Jag tror att det gör Elke gott att vara omkring ungdomar.”

Han drar handen genom sitt tunna svarta hår och ler trött. Lou ler tillbaka.

”Tack för pajen. Den var jättegod.”

”Så bra. Men jo, du”, säger Rudi tvekande, ”säg inget till Elke om att du vet det här, är du snäll. Det bara slank ur mig.”

Lou nickar och reser sig upp. Genom fönstret ser hon skogen. Hon längtar dit. Längtar efter den stora tunga tystnaden där. Längtar efter att ligga i mossan, och att det ska börja regna, och att tankarna och tiden ska gå och gå och gå, för att slutligen förlora sitt värde och upplösas i ett knäpptyst, fuktigt dis.

Prinsessan är försvunnen. Hon sprang bort på badplatsen när mamman var på toa. Mamman skriker nu och gråter ”Åh gud, åh gud”, och varvar med att skälla på Lou för att hon inte har passat Sofia ordentligt. Men Sofia är ju sju år nu så Lou visste väl inte att hon behövde passas varenda sekund.

Lou springer så snabbt att det bränner i halsen och bröstet, följer stigen genom skogspartiet som skiljer de två stränderna åt. Sofia är inte där. Lou fortsätter upp till tennisbanan, men där är hon inte heller. Lou tycker sig nästan höra mammans gråt genom skogen. *Åh gud åh gud!* Hon springer ner till stranden igen, stannar och tittar ut över vattnet. Så får hon syn på något brunt där ute. Hon kastar sig ut i vattnet med hjärtat bultande överallt i kroppen. När hon kommer fram till det bruna ser hon att det är Sofias hår. Hon får tag i den lilla kroppen och drar den inåt land medan hon skriker: ”Mamma, mamma, hon är här!” Sofias ögon är slutna, men Lou kan känna hjärtat slå genom det tunna klänningstyget. Mamman kommer springande. ”Nej, herregud!” skriker hon och kastar sig ner på marken. Hon lutar sig över Sofias mun och blåser in luft i den, och ibland trycker hon på Sofias bröst. Efter en evighet hostar Sofia, slår upp ögonen och kräks upp massor av vatten. Mamman vaggar henne i sina armar och Lou springer fram och kramar från andra hållet.

Efter detta händer något. Lou blir rädd för att folk ska dö. Så fort någon går ut ur ett rum är hon säker på att personen aldrig mer ska komma tillbaka. Hon måste blunda hårt och viska ”jag älskar dig” innan dörren hinner stängas, annars händer det med ännu större säkerhet. Mamman åker till Irland på konstkurs och hon ringer inte och säger när hon är framme. Lou ligger i sin säng i Sverige och har kramp i magen. Hon ser bilder av mamman framför sig, tänker på hur hon ser ut när hon dansar och skrattar och berättar historier och badar och solar och målar. Till slut springer Lou ut till pappan. Han sitter och tittar på teve som om inget har hänt.

”Varför är du inte ledsen?” frågar Lou ynkligt och lite anklagande.

Pappan ser förvånat på henne.

”Ledsen?”

”Ja, mamma är ju död.”

Ett kort ögonblick tror pappan att Lou har svarat i en telefon som han inte har hört ringa, men han inser i nästa stund att hon bara har fått för sig något.

”Hon är inte död, Lou. Mamma är inte död.”

”Jo, hon har ju inte ringt.”

”Men det gör man inte alltid, hon har säkert mycket att fixa när hon kommer fram, ja, det kanske inte ens finns en telefon där hon är.”

”Det finns ju alltid telefon.”

Lous underläpp darrar. Pappan går fram och tar upp henne i famnen, som om hon fortfarande är väldigt liten. Han luktar kaffe och rakvatten. Lou trycker pannan mot hans skäggstubbiga haka.

”Kom”, säger han, ”vi går och tittar om vi kan hitta hennes nummer, hon kanske har lämnat det här någonstans.”

De hittar det på anslagstavlan i hallen och pappan ringer fastän det är sent på kvällen.

”Ja hejsan, jag sökte Karin”, säger han till någon på andra sidan luren.

Han får vänta ett tag. Lou blundar och låtsas att hon inte har några öron, att hon är en fågel som flyger över en äng med solrosor.

”Ja hej älskling, det är någon här som tror att det har hänt dig något”, säger pappan och sträcker över luren till Lou.

”Hallå?” säger Lou tyst.

”Nämen hej gumman!” ropar mamman. Hon låter verklig och glad på rösten. ”Trodde du att det hade hänt mig något?”

”Ja, du har ju inte ringt”, säger Lou och sväljer och sväljer. ”Varför har du inte ringt?”

”Men vännen, jag kom ju fram alldeles nyss och sen skulle vi checka in på hotellet och så var det middag. Jag tänkte ringa tidigt imorgon.”

”Du är dum” Lou får lust att slänga på luren men hon vet att någon dör om man är ovänner när man skiljs åt. ”Jag vill att du ska ringa direkt.”

”Ja, det lovar jag att jag ska nästa gång.”

”Ja, lova.”

”Ja, det lovar jag. Puss på dig älskling. Får jag prata lite mer med pappa?”

Hur säger man hejdå till någon om man vet att det är för sista gången? Det kan man aldrig veta. Därför försöker Lou nu att vara snäll mot alla

hela tiden. Varje natt innan hon lägger sig går hon in i Sofias rum, tänder lampan och tittar på henne när hon sover. Hon är så liten och fin då, inte alls som när hon är vaken och söt och pratar hela tiden. Lou stryker henne över den lena kinden, pussar pannan och släcker lampan igen.

Det är som om någon har tryckt in en pausknapp. I några dagar är allt stillastående och tyst. Det är inte det att inget händer, men inget rör vid Lou. Det är inte hemskt, snarare skönt. Vitt dagsljus som en filt kring kroppen. Snö som faller och äntligen ligger kvar i flera dagar. De enda ljud som finns är de som hon skapar själv. Hon tar steg för att hon inte har något annat att göra. Somnar för att hon inte längre orkar vara vaken och vaknar för att hon inte längre är trött. Det känns som att vara sjuk. Inte sjuk som förkyld eller febrig, utan som en mycket sjuk människa. Något förslöande och statiskt. Allt som är vanligt påminner om Sarahs frånvaro. Lou vägrar att göra något som hon har gjort tillsammans med henne. Hon röker inte, dricker inte. Hon äter inte frukost. Knappt något annat heller, utom mackor ibland, på berget i skogen. Elda måste hon ju och medan hon gör det tänker hon på siffror, huvudräknar tills elden tar fart i de blöta vedträna. Då tar hon fram gitarren och spelar en stund. På nätterna vägrar hon somna med lampan släckt. Julia får släcka stearinljuset bara om Lou har somnat. Lou drömmer om Sarah och vaknar svettig med huvudvärk. Bredvid en kropp som är som Sarahs. Men håret är ljust, andhämtningen högre och jämnare, ansiktet bortvänt från Lou. Julia och Lou tillhör inte samma natt. När Lou vaknade gjorde Sarah också det, och la munnen mot hennes kind tills hon somnade om.

Drömmen är samma varje natt. Ordlös. Skarp. Sarahs ansikte. Att hon tittar på någon. Någon som känner att hon behöver spy, för att hon inte vet vart hon ska ta vägen med de där ögonen, den där blicken, hur den riktas. Hur kan en dröm vara så koncentrerad? Den skulle kunna vara ett fotografi, förutom att Sarahs vänstra öga ibland rycker till eller att hon biter sig i underläppen. Att blicken slås på och av, som lampan hos någon som inte kan somna.

Kanske kommer Lou aldrig mer att se henne i verkligheten. Kanske kände hon den natten hennes mage mot sin rygg för sista gången. Men det kan inte vara så. För när livet äntligen är på väg, då vill det inte stanna. Ett förlöst liv är räddare än alla andra liv för att åter fastna. Allt kommer att bli bra för det måste. Snart ska hon röra sig i Sarahs riktning igen, veta att Sarah sitter på Culpa med sina händer i knät och för mycket kaffe i kroppen och väntar. Att hon väntar på Lou. Att hennes

blick ska slås på och alla timmar av avstånd bli till något inbillat, något att skratta åt tillsammans.

Lou vaknar alltid tidigare än Julia. Hon sätter sig och eldar och kokar kaffe på kaminens häll. När Julia vaknar dricker de kaffe tillsammans och sen går Julia upp och äter frukost medan Lou spelar gitarr. På förmiddagen och eftermiddagen mixar de låtarna tillsammans med Elke. Eller det är mest Julia och Elke som håller på. Lou sitter bakom och försöker att memorera vilka knappar som är gain och compressor och delay och eq. Det är sjukt att det kan ta sådan tid. För det är tydligen inte bara att göra så att alla instrument och framför allt texten hörs. Nej, varje sak ska ha ett speciellt ljud i varje låt. Hi-haten ska låta på ett visst sätt och golvpukan ska ha lite reverb och basen är för basig och ”fan, rösten distar på r:et i refrängen, ska vi ta om det eller tror du normalizer funkar där?” och baskaggen är för o-fet i refrängen och gitarren behöver mer mellanregister och overheadmicken låter bättre och ibland sämre och ibland går Lou in till Rudis kontor istället. Han gör hemsidor till folk. När Lou är hos honom spelar de mest schack. Förutom när Rudi vill visa henne lite hur man webbdesignar och hon skrattar avvärjande och går ut på långa promenader istället. Det är det bästa för att få bort sjukdomskänslan. Mest går hon i skogen, men ibland också uppe i Mützlitz. Byn har en kyrkogård, en bensinmack, en livsmedelsaffär och ett konditori där man kan dricka kaffe i små röd- och vitprickiga koppar. Kanske jobbar de flesta som bor i byn hemifrån, som Rudi och Elke, för det är nästan alltid folk utomhus. De skottar snö, sitter på sina uteplatser, hugger ved, åker längdskidor. På kvällarna är också barnen hemma. De skriker och skrattar och åker skidor och snowboard utför en liten backe bakom kyrkan.

En dag tränger solen igenom molndiset, snön smälter lite vid husknutarna och något måste hända. Lou orkar inte vara ensam mer, eller passiv om hon är med folk. Så hon tvingar ut Rudi, Elke och Julia på en vandring. Ja, hon får faktiskt även med sig Elke efter en mycket lång övertalning.

De är alla klädda i termobyxor, tjocka jackor, vantar och mössor när de pulsar genom snön. Lou känner sig som en scoutledare och går lite framför de andra.

”Jag har kommit på att jag visst brinner för ljudteknik”, säger Julia

när hon har hunnit ifatt Lou. ”Det är skitkul nu! Men det är kanske för att dina låtar är så bra.”

”Ja, det är nog *bara* därför.” Lou vänder sig leende om och tittar på Rudi och Elke som går i armkrok. ”Kolla på dem!” viskar hon till Julia. ”Så himla fina.”

Elke röker medan hon berättar något som hon och Rudi skrattar åt.

Uppe på berget sätter de sig på sittunderlag som Lou har haft i sin ryggsäck. I en termos har hon varm choklad. När hon tar fram den jublar alla.

”Friluftsaren som blev rockstjärna”, säger Elke och skrattar en lång stund åt sig själv.

”Kan man inte vara båda samtidigt?” ler Lou och ger henne termoskoppen.

Sen öppnar hon sin jacka, tar av sig mössan och vänder upp ansiktet mot solen som nästan är vårvarm idag.

”Ska vi vara här länge?” frågar Elke efter en stund och alla börjar skratta.

”Nej, bara över natten”, hotar Lou. ”Vi ska bygga en snögrotta snart.”

Elke reser sig upp och börjar gå fram och tillbaka mellan två tallar. I sina knallröda termosbyxor ser hon ut som ett förvuxet barn med gråsprängt hår som kedjeröker chokladcigaretter.

Berlin

Lou vill egentligen inte tillbaka till Berlin, men nu sitter hon ändå i Suzukin och kör onödigt fort medan hon lyssnar på Chumbawamba på en volym som skär i öronen. Säfflebussen är framme klockan nio på kvällen och den har Sofia med sig, Sofia som aldrig har varit någonstans utan mamman och pappan. Lou vrålar med i texten: *open your eyes, time to wake up, enough is enough is enough is enough*. Sofia och Lou har bestämt att de ska köra runt i Tyskland några dagar innan de åker tillbaka till Mützlitz. Under tiden ska Elke och Julia mixa klart låtarna och skicka iväg dem till mastering hos någon i Luxemburg. Lou tänker som vanligt att allt kommer gå åt helvete tids nog. Sen blir hon plötsligt full i skratt. Kanske borde hon skrivas in i Guinness Rekordbok under rubriken Pessimist. Sen kan hennes namn stå där tryckt i boken år efter år eftersom ingen lyckas med att slå hennes rekord.

Hon hinner fram strax före bussen. Den kör sakta in på stationen, stannar vid hållplatsen och sjunker ihop med ett pysande läte. Sofia kommer ut först av alla. Hon har knallgrön dunjacka, slimtajta jeans och gympaskor på sig, ser hipp ut, vad nu det är för löjligt ord. Och hon är stor. Framför allt är hon stor som fan, måste ha växt en halv decimeter sen de sågs i november. Lou stiger ur bilen och vinkar till henne. Sofia stormar fram, dragande på sin stilrena hjulväska, och kramar Lou.

”Vad smal du har blivit”, säger hon och synar Lou uppifrån och ner.

”Lägg av”, säger Lou. ”Din jävla utseendefixering gör mig galen!”

”Gud va kul det är att vara här!” ignorerar Sofia henne.

Lou lägger hennes väska i bagageluckan.

”Var det en tråkig resa?”

”Nä, rätt okej. Jag pratade med en tant hela vägen tills hon somnade. Först fick jag panik när jag såg att hon skulle sätta sig vid mig och säkert äta typ stinkande leverpastejmackor hela vägen och läsa Damernas, men hon var skitrolig! Hennes dotter pluggar här. Arkitektur. Får jag se det där kvinnohuset?”

”Ja, om du vill.”

Lou öppnar dörren till bilen och känner något röra sig i magen. Förväntan, oro? Förmodligen båda. Kanske är Sarah tillbaka från Hamburg och sitter där med en bok i soffan i sitt rum.

Nyckeln till Lous och Julias gamla rum hänger som vanligt i nyckelskåpet. Det känns nästan som deras rum nu och Lou tar helt fräckt nyckeln utan att fråga någon.

”Gud vad fint!” säger Sofia samtidigt som hon lyfter på saker, tittar på böcker, öppnar fönstret, lutar sig ut över gatan, slänger sig på madrassen, kollar på tavlorna. ”Vad då, bor de bara här helt gratis?”

Lou skrattar.

”Javisst.”

”Vad häftigt. Du blev ju helt galen på din hyra! Alla som bor själva blir ju det. Du, kan vi inte gå ut ikväll?”

”Jo, det är klart”, säger Lou dröjande. ”Jag ska bara kolla en sak, det tar en sekund.”

Hon springer nerför trappan och stannar andfådd med armen lutad mot Sarahs dörr. Här igen. Hon knackar försiktigt. Ingen öppnar. Hon knackar igen och väntar i flera minuter. Men Sarah verkar inte vara tillbaka.

”Vad gjorde du?” frågar Sofia när Lou är tillbaka.

”Nej, ingenting. Skulle bara kolla om en kompis var här, men det var hon inte.”

Sofia tittar länge på henne, men frågar inget mer.

”Kom nu”, säger Lou och tar hennes hand. ”Jag ska visa dig världens hårdrockigaste hårdrocksbar. Först känner man sig rätt töntig och uttittad, sen blir man full och älskar det.”

De köper cigaretter och varsin flasköl på Lysrörsparadiset och går hand i hand nerför gatan till puben. Lous besvikelse lägger sig lite. Sofia är här, all tid som finns ligger framför dem, kvällsluften är hög och klar, de har inget med Sverige att göra, inget med utbildning, jobb, karriär, förmedlingar, inget med något utom varandra att göra just precis nu.

Inne på Black Number är det mörkt och så rökigt att man bara kan se några meter framför sig. Betongväggarna är mossgröna och fyllda med stora affischer. Bilder på skelett och dödskallar, och bandnamn som Iron Maiden-Metallica-Black Sabbath-Napalm Death. Människor med långt svart hår och svarta kläder sitter vid borden. Lou och Sofia går fram till baren och beställer lakritsshots av en sur tjej med dödskallehalsband, nitarmband och piercings överallt. Tjejen ställer ner shotsen med en smäll på disken och viftar med handen, något som betyder att de kan betala totalsumman sen. Förklarade Sarah en gång. Lou slår snabbt undan tanken och ler mot Sofia.

”Skål då!”
”Skål!”
Sofia tjuter till och hoppar upp och ner ända tills tjejen i baren ger henne en irriterad blick.
”Åh va kul att va här”, viskskriker Sofia till Lou. ”Kan jag få en cigarett?”
Lou sträcker fram paketet. Sofia strålar. Hon tar en cigg, tänder den, tömmer shoten och röker upp ciggen under leende tystnad.
”Det här var det enda som kunde hända”, säger hon. ”För att jag inte skulle bli galen. Mamma och pappa tjatade livet ur sig på allt jag gjorde och inte gjorde, du vet. Jävla puckon! Det känns som om båda två är i klimakteriet gånger tusen.”
Lou dricker en liten klunk av sin shot och känner sig som en förlegad tanta.
”En till?” frågar Sofia.
Lou trycker i sig den första shoten och ett lätt illamående smyger sig in i magen.
”Visst.”
De beställer två nya shots och varsin öl. Sen sätter de sig vid ett tomt bord.
”Du”, tvekar Sofia. ”Vad var det som hände med dig och den där tjejen?”
Lou suckar.
”Jag vill inte prata om det.”
”Men ...”
”Nej, det vill jag faktiskt inte. Inte nu.”
Hon reser sig hastigt och går mot toaletten. I baren spelas Iron Maidens ”Number Of The Beast”. Det var någon gammal hårdrockare i hennes klass på högstadiet som alltid tjatade om att få sjunga den på julavslutningen, men det fick han aldrig. Lou känner för att en kille ska säga något riktigt svinigt till henne så att hon kan slå till honom, men folk ser inte ens åt henne. Såklart, så ful som hon är. Inne på toaletten ställer hon sig framför spegeln och glor på sig själv. Hon är ännu inte så full att hon pratar med sin spegelbild, men det kommer nog rätt snart. Hur fan ser hon ut egentligen? Skitful? Snygg? Söt kanske? Hon har fan ingen aning. Håret har blivit ganska långt, i alla fall vid öronen på något fult sätt, ögonen ser små och trötta ut, läpparna är lite spruckna. Hon gör en ful min och blir ledsen när hon ser den. När hon återgår till sitt vanliga utseende tycker hon sig inte se någon skillnad från den fula minen. Hon blöter håret och gör tre olika frisyrer – först luggen rakt

upp, sen välkammad snedbena och sist luggen nerdragen i ansiktet. Sen sätter hon på värmetorken och håller huvudet under den. När hon tittar i spegeln igen ser hon ut som en liten apa med elektriskt glanslöst hår åt alla håll. Hon lossar scarfen som hon har runt sin handled och knyter den runt huvudet. Nu ser hon ut som om hon försöker dölja håravfall. Det gör inget. Hon sparkar på foten av handfatet och det värker i tårna. Sen kissar hon och går ut.

”Guud vad det tog lång tid”, stönar Sofia.

”Jaha!” säger Lou och slår ihop händerna, tvingar sig själv att le och sluta känna sig så ful och skabbig i jämförelse med Sofias naturliga strålglans. ”Hur går det själv med kärleken?”

Sofia rycker på axlarna.

”Dåligt, tack.”

”Har du ditchat Klas eller?” frågar Lou och dricker ur sin öl i djupa klunkar.

”Ja, han kan dra åt helvete, han är en jävla tönt. Jag är kär i rätt många nu.”

”Nån juste?”

Sofia tänker efter en kort stund och skakar sen på huvudet. Plötsligt ser hon liten och sårbar ut.

”Jag kommer aldrig hitta nån som är bra för mig.”

”Det är klart du kommer.”

”Nej, ingen som du kommer godkänna.”

Lou får ett sting av dåligt samvete. Kanske brukar hon vara för hård mot Sofias pojkvänner.

”Men sluta, du får väl vara med vem du vill”, mumlar hon.

”Ja, men det är kul för mig om du gillar honom. Men det är ju lite svårt när du hatar män.”

”Det gör jag ju inte! Vad har du fått det ifrån?”

”Jamen, jag vet inte, det gör du väl lite?”

”Nej, bara det manliga i jävligt många av dem.”

”Jaja, men vad menar du med det då?”

”Till exempel att de tar så mycket plats utan att reflektera över det. Och att de låter bli att se saker bara för att de själva inte hela tiden påverkas av dem.”

Sofia nickar, det glöder till i hennes ögon.

”Jag fattar nog vad du menar. Jag tänkte på en grej häromdan. Du vet såna killar som alla tycker är skitgulliga? Det räcker att de säger att de är mot kvinnoförtryck så blir de typ helgon. Det var så i måndags på samhällslektionen när vi hade fått läsa ett debattinlägg mot HM-

reklamen och Jocke sa att han tyckte det var en skitbra artikel. Alla bara dog av ömhet, läraren också. Det var så jävla äckligt! Han gör ju ändå aldrig nåt åt det. Det gör i och för sig inte jag heller.” Hon tar en klunk öl och fortsätter: ”Du, det är så skönt att vara med dig. Jag pratar inte om sånt här med nån annan.”

Lou ler mot henne. Gå aldrig vilse som jag har gjort så mycket, tänker hon. Försök våga stanna om du tror på något.

Nästa tanke har hon aldrig förut tänkt. Kanske är det bara en fylleinsikt som försvinner i nyktert tillstånd likt alla sådana, men hon ska verkligen försöka att behålla tron på den här: det är farligare att vara rädd för livet än att leva det.

Morgonen efter vaknar hon med en punkt i bakhuvudet som strålar framåt och bedövar hela skallen. Förvånat inser hon att hon inte har varit bakfull sen hon sist var i Berlin. Sofia sliter bort täcket och stiger upp, pigg som en jobbig lärka.

”Ska vi shoppa?” föreslår hon glatt.

”Jag har inte pengar till det”, stönar Lou.

”Men jag menar ju bara symboliskt vet du väl, själva grejen. Glo in i affärer, sukta, sen ta en fika som belöning för den utmattande aktiviteten.”

”Jaha”, säger Lou med ett pyttelitet intresse som mot hennes vilja har börjat att spira, ”vad skulle den fikan innehålla?”

”Vet inte, latte och skitgoda mackor med typ oliver, tomater, feta, avokado ... Och färskpressad apelsinjuice. Kom igen nu din förslappade räka, jag bjuder!”

”Du har väl fan inga pengar?”

”Jo, jag fick i julas.”

Lou sträcker på sig och kan inte låta bli att le.

”Okej, din skitunge, klart vi ska fika. Rå, hård fika i flera timmar, ända tills du önskar att du aldrig hade föreslagit det!” säger Lou och drar på sig samma tröja som hon har haft nu i kanske en vecka. Den snygga, grå som hon fick av Sarah. Den stinker rök och ganska mycket svett, men vad gör det, Sofia är ju så fräsch att ingen ser snett på dem ändå. Mest gör hon det för att reta Sofia. Sofia rynkar på näsan.

”Usch, vad fan luktar den? Du kan få låna nåt av mig om du vill!” erbjuder hon hjärtligt.

”Nej tack, din brat, jag är nöjd så här. Om du vill kan du få låtsas att jag är din skabbråtta.”

Sofia skrattar och rotar i sin väska. Hon tar fram ett kuvert och ett paket som hon ger till Lou. På paketet står det ”God jul Lou, puss pappa.” Inuti ligger en liten dosa som man kan ha som nyckelring. Den innehåller de flesta ackord, stämningar och ackordfärgningar som finns, och visar med punkter hur man tar dem på gitarren. I kuvertet ligger tyska sedlar motsvarande femhundra kronor och ett litet brev.

God jul min flicka! Jag tänker ofta på dig och hoppas att du har det härligt på din resa. Det viktigaste för mig är att du och Sofia får vara lyckliga och tillfreds med era liv och val. Mitt hjärta finns alltid hos er. Livet är en ständig resa, men man är sin egen styrman. Så för att föra skutan i hamn behöver vi mycket av styrka, intuition, tillförlit, viljekraft, ödmjukhet, förtroende, intelligens och känsla. Allt det har du. Du är en solstråle. Mamma.

Lou viker ihop brevet.

”Gud vad fint det var”, säger hon och tittar leende på Sofia. ”Det vet du för du har läst det.”

Sofia flinar skuldmedvetet.

”Det har jag inte alls.”

De går ut i den soliga torsdagen. Den känns vårig med fågelkvitter och gatumusikanter och något nytt, obestämbart i luften, en klarhet. Lous bakfylla stegras för att plötsligt helt oväntat försvinna. Efter en lång promenad hittar de ett litet vegetariskt kafé som ligger i ett lågt gult trähus mitt i en lång backe. Där inne är det packat med folk. Ett ställe med många konstnärer i klientelet ser det ut som, i alla fall enligt Lous väl utvecklade fördomar. Många getskägg, manchesterkavajer och rektangulära glasögon, och säkert musiker också, jazzmusiker med tanke på mockaskorna. En del författare, de där lite bakfullt slitna männen med det svarta kaffet i en minimal kopp, pennan i munnen, blocket framför, ensamma vid ett litet bord, blicken rätt ofta tomt stirrande ut genom fönstret eller med viss avund på de som pratar och skrattar vid borden runtomkring.

Lou och Sofia beställer avokadomackor och kaffe och sitter på kaféet hela eftermiddagen. När det blir mörkt utanför blir Lou rastlös och får lust att åka till Hamburg. Inte för att de skulle ha särskilt stor möjlighet att hitta Sarah kanske. Men ändå, bara att befinna sig i samma stad som hon. Hon bestämmer sig för att föreslå det imorgon.

De går in på en biograf nedanför backen. Där visas bara en film. På planschen ser den ut att vara en komedi. En man gråter visserligen på bilden, men två andra män skrattar och en hund med svansen i vädret står bakom och ser lurig ut.

”Eller inte”, säger Sofia och skrattar till.

”Eller ändå”, säger Lou och drar med henne mot biljettluckan.

Biografrummet är litet och rött och har konstigt nog plastsäten. Sofia och Lou blir fnissiga så fort de kommer in i rummet. Alla som sitter där inne, ett femtontal människor, ser ut att vilja vara någon annanstans egentligen.

Filmen är på tyska. Kanske är det en komedi, det är mycket som går snabbt och många som skrattar i scenerna, men ingen i rummet gör det.

”Snälla, berätta bara *lite* om dig och henne”, viskar Sofia och tar en näve popcorn.

Någon hyssjar ilsket.

”Ja, vad vill du veta då?”

”Hade ni sex?”

”Men tyst, det spelar väl ingen roll.”

”Nähä, förlåt, i min värld gör det det. Nej förresten, kanske inte i min. Men hade ni det?”

”Nej, det hade vi inte!”

Nu hyssjar fler människor.

”Nähä”, säger Sofia utan att bry sig om dem. ”Vad var det du föll för hos henne?”

”Du låter som i en jävla veckotidning, Sofia! Men ja ... jag föll väl för hur hon var. Vad vi gjorde och pratade om.”

”Men åh, vad du är seg nu! Kan du inte liksom berätta HUR hon var och VAD det var ni gjorde och pratade om istället för att säga ATT ni gjorde det. Man måste fånga lyssnaren.”

”Inte om det är lyssnaren som tränger sig på.”

”Jo, snälla!”

Lou känner nästan att hon håller på att börja gråta. Fan vad det har börjat komma lätt nu då. Alla bara hyssjar hysteriskt och är arga och filmen har någon hemsk musik som påminner om den där techno-ragga-caribian-grejen på den tyska radion under den första bilresan till Berlin.

”Sarah är underbar”, mumlar hon tyst. ”Men hon mår skitdåligt.”

”Varför då?”

Lou stoppar ner handen i popcornkartongen. Hon låtsas försjunka i filmen.

”Varför då?” frågar Sofia igen.

Lou krossar popcorn mellan fingrarna.

”Jag får inte berätta det för nån”, säger hon. ”Men jag behöver kanske säga det ändå. Du är ju inte nån.” Hon tar ett djupt andetag, lutar sig fram mot Sofias öra och viskar monotont: ”Sarah var prostituerad innan. Hennes hallick slog ihjäl hennes storasyster. Sarah sköt honom och åkte hit. Hon säger inte sitt eget namn här och … ja, man kan väl säga att hon gömmer sig, för även om mannen inte dog så letar förmodligen nån efter henne. Polisen eller han?”

”Ruhe jetzt!” bullrar en irriterad mansröst.

Sofia reser sig tvärt upp och folk på raden bakom stönar.

”Kom”, säger Sofia och stegar ut därifrån.

Lou hukar sig och springer efter.

”Skämtade du nyss eller?” frågar Sofia ute på gatan och sätter på sig sina vantar.

”Nej, det hade väl varit världens mest osmakliga skämt.”

”Ja, fast … ja. Men det låter ju helt jävla overkligt! Jag trodde typ du skulle säga att hon var arbetslös eller nåt.”

”Mm”?

De börjar gå.

”Kan hon inte vara utomhus alls då?”

”Jo. Det är väl rätt farligt, men det är hon ändå. Det kan jag fatta.”

Sofia sparkar på en liten sten som ligger på trottoaren.

”Usch vad jag är dum”, säger hon tyst. ”Att jag frågade det där med sex.”

”Men du kunde ju inte veta.”

”Nej, men man kan väl aldrig veta.”

De går tysta resten av vägen till kvinnohuset.

Genom köksfönstret ser Lou Nina av alla människor. Hon får lust att smyga in genom bakdörren för att slippa möta henne. Men hon bestämmer sig för att sluta vara fånig.

Nina ser upp när de kommer in genom dörren. Sofia ursäktar sig och springer till toaletten.

”Hej”, säger Nina och lägger ifrån sig tidningen som hon läser.

Lou möter för kanske första gången någonsin hennes blick.

”Jag letar faktiskt efter dig”, säger Nina. ”Eller Ulrike, har du sett henne här på länge?”

”Nej, men jag kom igår kväll”, säger Lou och sätter sig mittemot henne. ”Vad är det då?”

Nina ser verkligen annorlunda ut. Kanske är det bara ögonen, men att de är närvarande gör en väldigt stor förändring i hela hennes person.

”Jo, Sarah ringde”, börjar Nina. ”Hon ville jag skulle komma till Hamburg och låna henne cash, för hon hade råkat springa in i några snubbar som hon var skyldig. Det kan vara farligt för henne.”

Sarah? Lou får ont i magen.

”Vad då, lät hon rädd?” frågar hon med tungan klibbande mot gomen och en röst som låter som om den kommer någon annanstans ifrån.

”Jag vet inte, inte så farligt, men inte helt lugn. Det är bara det att jag varken har bil eller pengar. Tror du att du kan åka? Har du pengar att låna henne?”

”Hur mycket skulle hon ha?”

”220 euro.”

”Va, så jävla mycket? Det har jag inte.” Lou för upp handen till pannan. Det är brännhett innanför pannbenet. ”Men min syster kanske har. Vi kan åka när det blir ljust, men var är hon då?”

”Jag vet inte, samtalet bröts, jag tror hon ringde från en telefonkiosk. Det finns en del kvinnohus, inte så många, kolla där. Ulrike brukar bo i nåt av dem.”

”Okej … Hur har du haft det då?” mumlar Lou för att hon inte vet vad hon ska säga.

”Jodå, rätt bra. Jag mår bättre. Jag får be om ursäkt om jag betett mig konstigt mot dig på nåt sätt.”

Lou reser sig nervöst upp.

”Nej, vad då. Det har jag inte tänkt på. Men okej, tack för att du sa till … Hälsa Julia om ni ses. Hejdå.”

Det är så mycket ångest på högstadiet att Lou tjuvröker och spyr om vartannat uppe i träddungen bakom skolgården. Hon har så många pojkvänner och korta oromantiska romanser att det inte går att räkna på fem fingrar. Inte på tio fingrar heller. Kanske på tio fingrar och tio tår att man närmar sig.

Hon har på sig en stor svart t-shirt med ett överstruket hakkors på, och hon går genom korridoren medan nynassarna från landet kastar små synålar i huvudet på henne när hon passerar dem. Snart blir hon uppkallad till rektorn som säger att hon genast måste sluta bära tröjan för att ”den är provokativ.” Hon skriver antirasistiska noveller och artiklar i skoltidningen istället. Är hatad så mycket det går. Hon hatar sig själv också, men för allt förutom det att hon publicerar de där texterna.

På lunchrasten är hon som vanligt nere och gömmer sig i katakomberna under skolan då hon hör att någon spelar på ett trumset någonstans i närheten. Hon smyger fram mot ljudet, lokaliserar det till en järndörr och bankar på den. Ljudet upphör och musikläraren Svante kommer och öppnar. Han ser förvånat på henne.

”Hej du!”

”Får jag prova att spela?” frågar hon.

Efter det får hon låna nyckeln av Svante varje dag när hon har slutat skolan. I ljudet av slagen hörs inte hennes tankar och mjölksyran i armarna efteråt gör det lättare att somna på kvällen. Slagen pumpar genom henne, hon växer och växer, ut ur sig själv, ur hatet, ur familjens äckliga tuggande munnar, ur klumparna i halsen och utanförskapet, ur verkligheten, och hon kan ALLT, precis allt, just då.

Erika i franskagruppen spelar bas. Bonjour madame, je joue le bass, säger hon varje gång hon kommer in i klassrummet. Det gör lärarinnan galen. Denna upprepade scen är en stor anledning till att folk överhuvudtaget dyker upp på lektionerna. Erika är stor och lång och har tuppkam, fast den är smutsgrå och ligger ner, för hon har inte råd med färg och hårspray eller vad det är man har. Hon bor med sin pappa och lillasyster i en etta i förorten och de har nästan inga pengar, men Erika

har fått ta över sin pappas bas och stärkare, och det är allt hon vill ha säger hon.

Tydligen smyger Erika också runt i katakomberna ibland, för en eftermiddag öppnar hon dörren och frågar Lou om de ska börja spela tillsammans.

Nästa dag släpar Erika dit basen och stärkaren och sin lillasyster Anna som hon har bestämt ska spela gitarr i bandet. Lou lyckas få Svante att låna ut en elgitarr och en stärkare till dem, och så bildas Katakomb. Redan från början tycker de att det är ett dåligt och töntigt namn, men det hänger liksom med ändå, och sen känns det konstigt att byta.

Sommaren innan gymnasiet ska börja har Katakomb sin första turné. Anna och Lou har bytt plats, för Lou passar mycket bättre som gitarrist och sångerska, och Anna var ju ändå tvungen att lära sig ett helt nytt instrument då i början, så Lou fick lära henne trummor.

De har kontaktat alla småfestivaler och fritidsgårdar som de har kunnat hitta, och lyckats att boka en spelning varje kväll under andra halvan av juli. Lous mamma kör den gula folkvagnsbussen överallt, och på de spelställen där de inte får en sovplats, sover de i bussen eller tältar. De flesta spelningarna går skitdåligt på grund av kassa ljudanläggningar, och oftast består inte publiken av fler än ett tjugotal ointresserade/skeptiska punkare och grungare, övervägande killar, men Lou känner sig rusigt lycklig hela tiden. Hon älskar att rigga scenen och kolla ljudet och slå an första ackordet i låtarna, men lika mycket att sen plocka ner allt igen, rulla ihop sladdarna och lasta bilen, och senare på natten sitta runt en eld och analysera sönder varenda minut av kvällens spelning. De enas alltid om att det ändå har gått skitbra och att de kommer att slå hela världen med häpnad en vacker dag.

När alla har somnat smyger Lou ut. Det är stjärnklart varje natt. Hon tänker att det är ett tecken. Fem stjärnor ska hon titta på och till var och en måste hon säga: det kommer hända, det kommer hända, det kommer hända, det kommer hända, det kommer hända.

Prinsessan är elva år och heter ibland Sofia nu. Lou märker att hon allt oftare tänker på henne som det. En kväll på hösten knackar det på Lous dörr. Lou sitter med gitarren i knät och ropar:

”Kom in!”

Sofia kommer in och sätter sig på sängkanten. Hennes stora ögon

tittar på Lous planscher.
”Hur vet man vem man är?” frågar hon.
Lou tittar förvånat på henne.
”Vad menar du?”
”Att man är på så många olika sätt.”
Lou låtsas stämma om gitarren, för detta är något helt nytt och hon har ingen aning om hur man hanterar det. Storasyster. Vis och klok.
”Vilket sätt trivs du bäst med?” frågar hon.
”Inget.”
”Inget?”
Sofia rycker på axlarna.
”Nej, inget särskilt.”
”Men hallå, vad är det, Sofia, är det nån som har sagt nåt i skolan?”
Sofia tar upp Lous skolkatalog från golvet och bläddrar i den.
”Nej.”
”Nähä, okej, men då så, gå ut nu”, fräser Lou och känner hur den gamla vanliga irritationen tränger fram.
Sofia sitter kvar.
”Jag och Sanna ska börja på jazzdans nästa vecka”, säger hon.
”Jaha, och? Gå ut nu!” skriker Lou.
Sofia reser sig och går ut. Lou stirrar framför sig. Sofia är en riktig person. Det är nästan omöjligt att förstå att hon har egna tankar och drömmar och känslor. Hon har ju i elva år gått runt i samma rum som Lou, ätit vid samma bord, åkt i samma bil, men Lou har ändå inte riktigt kunnat tänka att hon hela tiden finns som alla andra, att hon går i skolan och att hon tänker på saker. Att hon kommer att bli stor och börja bygga ett eget liv. Att hon är Lous syster.

Hamburg

Lou kör så fort hon vågar på Autobahn, längst ut i den vänstra filen. Det är inte ljust än, klockan är bara fem på morgonen.

”Sakta ner lite!” ropar Sofia. ”Det är läskigt, du har ju ingen kontroll i den här hastigheten.”

Hon lägger handen på Lous arm.

”Lou, vi hinner.”

”Hinner till vad?” säger Lou och tittar sammanbitet på vägen. ”Tänk om det redan har hänt nåt?”

”Men det har det inte.”

När de kommer fram till Hamburg parkerar Lou utanför ett köpcentrum. Solen ligger och väntar bakom byggnaden.

”Jaha, nu då?” säger hon. ”Nina trodde att hon bodde på nåt kvinnohus, men var ligger de liksom? Reeperbahn är det enda jag känner till i Hamburg och där lär hon ju inte vara.”

”Vi kan ju åka till tågstationen, det finns säkert en turistbyrå där”, föreslår Sofia.

”Kvinnohus är inte turistattraktioner, Sofia”, säger Lou irriterat, men ångrar sig genast. ”Nej, förlåt. Det är klart vi kan kolla, vi har ju inget annat att göra.”

Reeperbahn är i alla fall tydligen en turistattraktion, det finns med i alla guider och broschyrer. Lou kokar inombords när hon med tillgjort vänlig röst frågar mannen i kassan varför de har det som ett turistmål. Han ser oförstående på henne.

”But isn’t it exciting there?” frågar han.

Hon stirrar på honom.

”På vilket sätt då? Sexklubbar, prostitution?”

Mannen kliar sig i huvudet och flackar med blicken.

”Nej, men det finns ju mycket kultur också, flera restauranger och kaféer ...”

”Men du tycker inte att det är lite dumt att det samtidigt blir att ni tipsar om det andra?”

Han rodnar ner på halsen.

”Nja”, säger han. ”Nej, det vet jag inte ...”

”Dra åt helvete”, säger Lou på svenska och går ut i centralhallen.

Sofia har pratat med någon i en annan kassa. Hon springer fram till Lou och viftar med en lapp.

”Inte ett kvinnohus, men adressen till en kvinnojour. Men det kanske är samma sak?”

Lou kramar henne.

”Ja, kanske, jag fattar inte riktigt hur det är här. Fan, du ... Tack för hjälpen, du är så fin så jag blir galen. Och jag är bara aggressiv och dum mot dig hela tiden. Förlåt.”

”Det är lugnt, jag är van”, säger Sofia skämtsamt och flinar.

De hittar rätt gata efter att ha åkt vilse hundra gånger. Numret står ovanför en anonym dörr som ligger mellan ett bageri och en liten resebyrå.

Två kvinnor möter dem i rummet innanför hallen. Den ena är i Lous ålder och ser ut som sångerskan Robyn, den andra är i sextioårsåldern med burrigt grått hår och vänliga ögon bakom tjocka glasögon. Hon verkar knappt förstå någon engelska. Kvinnorna heter Katja och Gerd. Lou berättar om samtalet med Nina.

”Det är ju inte lätt att hitta nån bara så där”, säger Katja bekymrat efteråt. ”Men det finns några vi kan ringa och fråga.”

Lou och Sofia får sätta sig i en grön filtsoffa som liknar de i kvinnohusets fotbollsrum och Gerd ger dem varsin mugg med hett kaffe. Det är väldigt svagt. Katja sitter vid skrivbordet och ringer. Klockan är halv tio. När Lou tittar igen efter vad som tycks vara minst en kvart är den två minuter över halv. De första fyra samtalen ger ingenting, men i det femte låter Katjas röst plötsligt uppåt. När hon lägger på ler hon.

”Jag litar på er”, säger hon. ”Normalt gör vi såklart inte så här, men jag har väldigt svårt att tänka mig att ni inte skulle vara de som ni säger att ni är. Så jag kör er till ett ställe nu.”

De åker till ett hus på andra sidan stan.

”Ni får aldrig lämna ut den här adressen till någon”, säger Katja med eftertryck när de stiger ur bilen.

Det är ett oansenligt betonghus som har fyrkantiga fönster med vita fönsterkarmar av hårdplast. Katja går före med snabba steg, trycker in en kod som följs av ett klick och håller upp dörren. Det luktar klorin där inne och är upplyst av skarpa lysrör.

En ny soffa. Nött, svart skinn. Mer kaffe. Lous mage kurrar, hon har inte ätit sen på kaféet igår eftermiddag. Hon tittar på Sofia som sitter med benen ihop och händerna på knäna och ser bortkommen ut.

”Vad tänker du på?” frågar Lou.

Sofia rycker på axlarna.

”På att det finns så snälla människor. Att jag vill bli sån.”

”Men det är du ju.”

”Ja, men jag vill jobba för något viktigt också.”

Katja kommer tillbaka i sällskap med en mörkhårig tjej som flackar med blicken och verkar ganska förvirrad.

”Nej, jag känner inte dem”, säger tjejen och går snabbt därifrån.

Katja ser besviken ut.

”Hon hette Sarah, men det var alltså fel person?”

Lou nickar. Hon får yrsel och lutar sig fram med armarna om magen. Katja kommer fram och lägger handen på hennes arm.

”Hur är det?” frågar hon oroligt.

”Det är okej”, säger Lou svagt. ”Jag behöver nog äta något bara.”

Katja går därifrån och kommer tillbaka med ett fruktfat.

”Jag är ledsen”, säger hon. ”Men jag måste iväg på ett möte nu. Jag kan träffa er vid tretiden igen.”

”Ar det säkert att du har tid då?” frågar Lou och tar ett äpple.

”Ja, det fixar sig.”

Lou och Sofia går planlöst runt i den fula staden. De hittar en pizzeria som de äter på. Lou tycker synd om Sofia, ändå orkar hon inte prata och liva upp stämningen.

Fem i tre är de tillbaka hos Gerd på kontoret. Tio över kommer Katja instormande.

”Förlåt att ni fått vänta, mötet drog ut på tiden”, säger hon andfått. ”Nu måste vi skynda oss, det är mycket lättare när det är ljust.”

De åker runt till alla kvinnohus och jourer som Katja känner till. Ingen som de möter har träffat någon Sarah.

Men så till slut, i ett fallfärdigt hus vid en fotbollsplan, träffar de en tjej som säger sig vara kompis med Ulrike. Hon berättar att Sarah har bott i huset i nästan två veckor, men att hon inte har synts till sen de var tillsammans på en fest i förrgår.

Klockan är halv sex och snart blir det mörkt. De går in på ett kafé. Lou

och Sofia sätter sig vid ett litet bord och Katja går fram till kvinnan i kassan, frågar något. Kassakvinnan vänder sig om och ropar mot ett draperi. Snart dras draperiet undan och en kort kvinna kommer ut. Katja och hon kramas. Katja säger något och kvinnan lyssnar på henne med höjda ögonbryn, så nickar hon, svarar något.

Katja kommer fram till Lou och Sofia.

”Signe har jour på nätterna, hon åker runt mellan olika härbärgen och kvinnohus och på gatorna och ser så att allt är okej. I förmiddags träffade hon en tjej som stämde in på din beskrivning, Lou. Hon var vid en bro som ligger borta i ett av industriområdena. Signe pratade kort med henne och hon verkade inte rädd eller så, hon väntade bara på en vän sa hon.”

De går ut till bilen och kör till industriområdet. Katja stänger av motorn.

”Är det okej om jag går själv?” frågar Lou utan att riktigt veta varför hon vill det.

Katja nickar. Lou stiger ur bilen och går långsamt mot bron. Det stinker rök och förorenat vatten. På något sätt vet hon. Det är konstigt, men hon är helt säker på att Sarah fortfarande är kvar här. Någonstans mellan dessa sopberg, presenningar och tunnor finns hon.

Under bron syns liggunderlag, trasiga tält, pinnstolar och fallfärdiga soffor, men inga människor.

”Hello?” säger Lou tyst, sen igen, högre: ”Hello!”

Ingen svarar. Lous blick faller på något buckligt i en av sofforna. När hon kommer närmare ser hon att det är Sarah som ligger där på sidan, med händerna ihop under kinden, och sover. Hon har ingen jacka på sig, bara sin stickade tröja, sina jeans och tygskor. Lou stannar framför henne, står orörlig och stirrar en kort stund. Sen tar hon av sig sin egen jacka och lägger den över Sarah. När hon kommer intill Sarahs ansikte ser hon att hon har långa skärsår i pannan, på hakan och ena kinden. Blodet runt dem är torkat. Det känns som om någon drar en snöboll utmed Lous ryggrad. Hon springer ut till parkeringen och vinkar till Katja att köra fram.

Sarah vaknar av billjudet, men ligger kvar i samma ställning och stirrar framför sig. Katja stiger ur bilen och sätter sig på huk framför Sarah.

”Are you OK?” frågar hon.

Sarah öppnar munnen och stänger den igen.

”Let’s go”, säger Katja och tar Sarah mjukt i armen.

När Sarah ska resa sig upp svajar hon till och håller på att falla

omkull. Katja fångar henne och lyfter upp henne i famnen. Sarah himlar med ögonen och försöker skratta, men det låter bara som ett kraxande. Katja lägger henne i bilbaksätet. Lou sätter sig vid Sarahs fotända.

”Vi åker hem till mig”, säger Katja och startar bilen.

Lou tar av Sarah de blöta tygskorna och strumporna. Fötterna är fläckiga. Röda och blå av kylan, vita undertill och runt naglarna. Hon håller sina händer om dem och när hon känner Sarahs tunna hud är det som om någon syr i hennes bröst. Inte syr ihop något, utan bara sakta upprepar rörelsen som sticker in, drar igenom och ut, sticker in igen. Ingen säger någonting. Katja sätter på radion på låg volym. En person pratar monotont i radioprogrammet och sen spelas ett klassiskt stycke.

Lägenheten ligger vid ett stort torg. Katja parkerar bilen vid trottoaren och ser sig om. Det finns lite folk på torget, men de är mest på andra sidan – vid grillen, restaurangen och affärerna där. När en gammal man med käpp har passerat bilen, ger Katja sin nyckelknippa till Lou och stiger ur bilen. Hon öppnar bakdörren och lyfter ut Sarah som har somnat om. Katja springer med henne till porten medan Lou låser bilen. Det är fem trappor att gå och Katja bär ensam Sarah hela vägen. Hon lägger försiktigt ner henne på en säng i ett stort rum, hämtar två täcken från en garderob och lägger dessa över Sarah. Sen ber hon Sofia att hämta varmvatten, bomull och läkarsprit från badrummet. Sarah ligger med armarna om magen och sover.

”Hon knarkar förstås?” frågar Katja lågt när Sofia är ute ur rummet.

Lou höjer förvånat på ögonbrynen åt frågan, men kanske mer åt tonen i Katjas röst som lät så krasst antagande.

”Nej, hurså?”

Katja ser lite ställd ut.

”Jag menar inte att … men det här måste ha rört sig om knarkaffärer. Man ser det på hur hon är skuren. Att det är i ansiktet, till exempel, så att det ska bli svårt att dölja. Folk som dealar knark märker varandra så där ibland, så att andra dealers ska veta vilka kunder som inte är att lita på.”

Lou känner hur det börjar klia på hennes kropp, mest i nacken och under fötterna. Sofia kommer tillbaka med grejerna. Katja häller sprit på en bomullstuss och baddar försiktigt Sarahs sår. Sarah vaknar och kvider lite, kryper ihop och blundar igen. Lou tar hennes hand. Den är kallsvettig och slapp. Armarna har gåshud fastän det är mycket varmt i rummet. Ur hennes näsa rinner genomskinligt snor. Lou torkar bort det, men det kommer hela tiden mer.

Sofia och Katja bär in två madrasser och placerar dem på golvet

nedanför sängen. De lägger sig där och Lou kryper upp till Sarah i sängen. Hon håller armen lätt om hennes kropp och känner hennes hjärta picka mot sin underarm.

Hon vaknar genomsvettig av att Sofia petar på henne. Det är ljusare i rummet nu, sol faller genom springorna i persiennen och gör små mönster på den vita väggen mittemot.

”Är det redan morgon?”

”Mm”, viskar Sofia för att inte väcka Sarah. ”Katja skulle jobba. Jag har varit och handlat, tänkte Sarah kanske behövde mer värktabletter och sånt.”

Sofia håller upp en liten påse och sätter sig på sängkanten. Sarah gnyr till. Lou vänder sig mot henne och stryker henne över håret. Sofia sätter sig på madrassen på golvet istället.

”Hur känns det?” frågar hon.

”Vet inte.” Det stockar sig i Lous hals. ”Sjukt som fan.”

”Water”, kraxar Sarah, hon låter extremt förkyld.

Lou tar upp en karaff och fyller ett glas med vatten, håller det mot Sarahs mun. Sarah dricker i stora klunkar. Lou fyller glaset igen. Sarah dricker och sen öppnar hon ögonen och ser på Lou.

”Vad gör du här?”

Hennes ynkliga röst gör Lou illamående av ömhet.

”Nina bad mig åka hit och låna dig pengar”, svarar Lou.

Sarah vänder bort huvudet och nyser.

”Vad menar du?” säger hon utan att det låter som en fråga och tar sig för kinden. ”Aj som fan, jag har så jävla ont här … Är det ett sår?”

Lou nickar. Sarah känner försiktigt vidare på sitt ansikte.

”Vad har hänt?” frågar hon förvirrat.

”Det … jag vet inte riktigt, det var så när vi kom. Minns du inte själv?”

Sarah skakar på huvudet.

”Ingenting?” frågar Lou.

Sarah rycker på axlarna och ser vilsen ut.

”Det här är Sofia, min lillasyster”, säger Lou och tittar på Sofia.

”Hej”, säger Sarah. ”Vad roligt att se dig … Lou har berättat mycket om dig.”

”Ja, om dig med, alltså om …”

Sofia kommer av sig och tittar ner i golvet.

De har inga lampor tända, bara stearinljus. Det enda tecknet på att tid förflyter är att mönstren från solen genom persiennerna flyttar sig längre och längre ner på väggen tills de slutligen försvinner. Sarah sover hela dagen. I Katjas bokhylla hittar Lou och Sofia några filmer som de tittar på fastän de är dubbade så att det knappt går att förstå någonting. Vid sex kommer Katja hem. Hon har köpt indisk mat i små folieförpackningar. Sarah vaknar och äter lite ris.

Två dagar går. Sömniga dagar, tysta och långa. Sofia är fantastisk. Hon handlar och lagar mat, kokar te, hämtar kalla handdukar och värktabletter till Sarah på nätterna, läser högt ur böcker för Sarah och Lou, klagar aldrig över att de knappt går utanför det där rummet.

Katja jobbar nästan jämt, ofta på nätterna också. Men ibland kommer hon hem några timmar och sover eller dricker te och lägger patiens. Hon är som en mamma som gör allt tryggare genom att bara finnas till. Fastän hon bara kan vara högst något år äldre än Lou verkar det som om hon vet och kan allting, och att hon inte har några problem med sig själv – som vem hon är, hur hon ska förhålla sig till allting, vart hon är på väg, allt det där. Om man hjälper andra hela tiden så vidgar man väl sin syn på sig själv, eller snarare blir den nog mindre viktig.

Det är sent på natten. Lou och Katja är i köket och Sofia och Sarah sover i vardagsrummet. Knastrig jazz kommer ur den lilla radion på köksbordet. Katja tar fram en flaska gin ur ett skåp över spisen och två små glas. Hon häller upp utan att fråga om Lou vill ha.

”Ni är kära, du och Sarah”, säger hon mer som ett påstående än som en fråga, tar en klunk och ryser till.

Lou ser förvånat på henne.

”Varför tror du det?”

Katja rycker på axlarna.

”Små saker, som hur hon tittar på dig ibland när du inte ser och hur du pratar med henne och så. Men ni är inte tillsammans va?”

Hur kan hon även veta det? Lou orkar inte fråga. Hon sveper sitt glas och får en kräkreflex, men lyckas hejda den genom att svälja flera gånger.

”Nä, det tog slut. Jag är inte så bra på att ... ja, på att älska nån, eller jag har aldrig gjort det så där förut. Så jag blev rädd, tror jag. Vet jag. Jag blev livrädd.”

”Vad gjorde du då?”

Lou tittar på Katja medan ginvärmen sprider sig i magen. Katjas ögon är små och intresserade.

”Jag gick tillbaka till ett beteende som jag har och verkligen hatar, det vill säga dricka alldeles för mycket och sen göra saker som jag inte har kontroll över”, säger Lou enkelt och förvånas över sin ärlighet.

Katja, som precis har skruvat locket av ginflaskan för att hälla upp mer, skruvar på det igen. Lou skrattar till.

”Viljan är alltid viktigast”, säger Katja och slår handflatan i bordet. ”Det tror jag stenhårt på. Vill du inte bort från det där?”

”Jo, det är klart.”

”Då kommer du att klara av det.”

Lou nickar och känner hur hjärtat blir mjukt, eller om det är bröstet. Fönstret här i köket är det enda utan nerdragna persienner. Där ute har det börjat snöa, flingor singlar ner i gatlyktans matta sken för att lägga sig som kalla små fingeravtryck på världens feberansikte. Hon känner en konstig längtan efter att gå ut dit, lägga sig på marken och snöa in.

”Jag tycker om att ni bor här”, säger Katja och ler lite. ”Det är kul att komma hem när det är folk här. Och du, din syster är så himla bra. Hur gammal är hon?”

”Arton.”

”Oj, så skulle jag också ha velat vara när jag var arton! Hon verkar ha så bra självkänsla. Det är säkert din förtjänst.”

”Fast när vi var små så var jag bara arg på henne och slogs hela tiden. Hon var rädd för mig.”

”Gör inte alla storasyskon så då?”

Lou rycker på axlarna.

”Det tror jag de gör”, fortsätter Katja. ”Fast jag tror inte det är så många som är som du är mot henne nu, sen när de är vuxna. Du verkar vara så trygg för henne. Jag tror hon vet att du kommer fånga henne om hon faller. De flesta tjejer som jag träffar hela dagarna hade behövt just någon sån.”

Lou tvekar. Kanske är det dumt att fråga Katja något personligt. Fast det var ju faktiskt hon som började fråga.

”Du då?”

”Jag har mig själv”, svarar Katja. ”Jag behöver ingen annan.”

”Är det verkligen så?”

Katja ser länge på henne, stadigt.

”Ja. Så är det.”

Sofia ska fylla tretton. Familjen åker till England för att fira henne där. Lou protesterar i veckor innan, vill inte med, vill tågluffa med vännerna i Europa, eller hänga vid sjöarna utanför stan, grilla, tälta, spela, dra på festivaler, göra allt utom att bussa genom Europa med familjen och fira prinsessan som hon ju ändå stör sig på hela tiden. Ändå ligger hon till slut där på madrassen som täcker hela folkvagnsbussens baksäte, åker ut ur Sverige och kommer på sig själv med att njuta av det svischande landskapet utanför fönstret, Leonard Cohen ur knastriga högtalare, mammans och pappans småpratande i framsätet. Och plötsligt bara en dag på väg genom gröna kullar ner till Sidmouth, då börjar hon och Sofia att fnittra åt något fånigt som pappan säger. Gemensamt fnitter. De tittar förvånat på varann medan de fnittrar, och efter ett tag skrattar de högt. Mamman vänder sig chockerat om och pappan kör nästan av vägen. Lou fattar ingenting, men hon blir faktiskt inte alls irriterad på Sofias röst, hennes kläder, ögon, inte på någonting. Hon får en syster, just då, det händer i ett ögonblick. Inte ensam mer. Någon med samma bakgrund, någon som vet detaljer om samma saker. Lou får en klump i halsen och ser framför sig allt hon gjort mot Sofia, varenda slag och hatiskt ord och utskällning utan anledning. Hon tar Sofias hand, pytteliten och mjuk, som en bebishand, och trycker den, men håller inte länge. Allt kan inte komma på en gång.

Sen blir det världens bästa resa. Hon och Sofia skrattar och flänger runt i souveniraffärer, på kaféer och till stranden hela tiden, och det går inte att sluta prata, orden väller som spöregn mellan dem, och snart har de skapat ett eget språk som ingen annan fattar. De pratar blixtsnabbt med korta meningar. Mamman ser ut som om hon tittar på en pingismatch när hon tittar på dem.

I Sidmouth är det folkmusikfestival, underbart varmt och hamnstrand med vackra stenar. En dag stjäl mamman ett kristallglas från en fin restaurang. Hon ”kände för det” säger hon och rycker på axlarna åt de andras förvåning. På Sofias födelsedag köper de cider och vadar ut i havet alla fyra. De ställer sig i en ring, häller upp drycken i tjuvgodset och skickar runt det flera varv tills cidern är slut.

I Berlin älskade Lou att sova med Sarah. De låg alltid intill varandra. I hennes rum vilade ett tillåtande lugn, speciellt sent på natten och tidigt på morgonen. När de nu sover tillsammans ligger Sarah nära väggen med ryggen mot Lou. Om något på Lou råkar snudda vid Sarah flyttar sig Sarah som om hon bränner sig. Ändå vill Lou ligga bredvid henne istället för på en madrass nedanför. Kärleken får inte längre finnas, men den går inte att få bort. Lou somnar med den, vaknar av den, drömmer om den. Det finns en kärlek som också är en jävligt stor sorg och den är här nu. Man kan inte välja hur kärleken ska se ut och man kan inte ta sig ur den om den är verklig. Så tänker Lou, om och om igen. Det finns en fruktansvärd tystnad. En tystnad som bara kan finnas mellan de som aldrig har varit tysta tillsammans på det fastlåsta sättet förut.

Det går inte att somna inatt. Nacken värker, ryggen strålar, kroppen bredvid är så långt borta fast den är så nära och det går inte längre att stå ut med. Lou kan så exakt minnas känslan av att lägga armarna om Sarahs mage, munnen mot hennes nacke och så lugnas tankarna och allt blir okej. Men det går ju inte nu, hon får inte, och det känns som om hennes saknad alldeles snart kommer att explodera i henne och få henne att okontrollerat skrika och slå sönder saker i Katjas rum. Så hon går upp, smyger ut i köket och sätter sig på klinkergolvet som är så kallt att det bränns. Hon lägger kinden, handflatorna, pannan mot det. Ingenting hjälper, huvudet kokar och spränger. Till slut stänger hon till dörren, lyfter med darrande hand upp telefonluren och slår numret till Julias mobil.

”Hallå?”

Julia låter sömndrucken och förvirrad. Mottagningen är dålig, det sprakar, blir helt tyst en sekund, sprakar igen.

”Det är jag”, säger Lou. ”Vad gör du?”

”Sover såklart!” svarar Julia. ”Varför ringer du nu, vad är klockan?”

Lous hand skakar.

”Varför åkte vi hit?” frågar hon kvävt. ”Varför stannade vi inte bara i Sverige?”

Mottagningen försvinner helt ett tag. När den kommer tillbaka är

Julia mitt i en mening.

”... stod ut. I alla fall inte du. Hallå, vad är det som har hänt?”

”Massa grejer. Sarah hade ringt Nina och Nina sökte upp mig och nu är jag och Sofia i Hamburg med Sarah och hon är så kall och distanserad mot mig att jag inte vet vart fan jag ska ta vägen. Jag älskar fan henne! Jag gör verkligen det ... Och jag vet inte vad jag ska göra med det här längre, jag klarar inte av det!”

Julia suckar i luren.

”Varför är hon sån då?” frågar hon medlidsamt.

”För det jag gjorde i Berlin såklart.”

”Fast vad var det du gjorde egentligen? Du kysste nån när du var aspackad och det var för att du var rädd att hon och Hartwig hade nåt igen. Det var ju verkligen inte bra eller juste, men man gör ju misstag. Alla gör det! Har du försökt förklara att du blev rädd eller vad har du sagt egentligen?”

”Men det är inte det. Sarah litade så mycket på mig. Det finns saker om henne som du inte vet om.”

”Vad då?”

”Jag får inte säga det. Men, ja. Jag ville höra din röst, det var bara det. Förlåt.”

”Säg inte förlåt. Jag vill ju att du ska ringa mig om det är nåt.”

Det blixtrar till i Lous huvud och hon känner för att slänga telefonluren i väggen.

”Jag ville ju verkligen vara med henne”, viskar hon hetsigt, ”och nu går inte det och det är bara mitt fel och jag känner verkligen att det är så jävla jäv...”

”Jag älskar dig, Lou”, avbryter Julia med allvarlig röst och Lou kommer av sig.

”Va?”

”Jag älskar att du tar allting på allvar.”

”Är du ironisk eller?”

”Nej, verkligen inte. Du tycker att livet är viktigt. Du vill inte leva på låtsas. Det vill inte jag heller, men jag får inte panik om jag gör det. Det vill jag få. Jag menar det.”

Lou kommer inte på något att svara.

”Jag måste lägga på nu”, mumlar hon, ”jag borde inte ringa mobil härifrån.”

”Okej, men ring igen om du får möjlighet. Hon är sårad nu, men det kommer gå över, jag lovar.”

”Jag vet inte. Men okej, hejdå. Tack för att du finns.”

Lou lägger på luren, står stilla i det dunkla rummet och lyssnar på regnet som smattrar mot rutan.

Det är onsdag idag. Det säger Katjas kalender som har havsdjur för varje månad. Januari har rocka. Onsdagen den 26/1 2005. Lou har varit borta från Sverige i mer än två månader. Klockan är halv tolv. Sofia är ute och shoppar. Hon var blek i ansiktet och nästan svart under ögonen imorse när hon och Lou åt frukost, så Lou bad henne att gå ut och ta lite frisk luft. Kanske kunde hon shoppa eller göra något annat roligt, det var trots allt hennes sista dag i Tyskland. Sofia insisterade på att hon inte alls kände något behov av det, men Lou hade sett när hennes shoppingglimt tändes i ögonen, och hon slutade inte att tjata förrän Sofia gick ut.

Så fort dörren stängdes efter henne blev Lou rastlös. Katja var på jobbet och Sarah sov som vanligt. Lou började med att dra upp alla persienner och öppna fönstren. Sen bakade hon bröd efter ett recept som hon inte förstod och kokade kaffe samtidigt som hon diskade och tvättade och dammsög och putsade fönstren och skrubbade badkaret. Till sist duschade hon och tvättade håret.

Nu har hon utmattad med dånande huvudvärk satt sig i fåtöljen framför fönstret, med benen utsträckta framför sig och fötterna på det varma elementet. Hon försöker att läsa dagstidningen, men förstår bara brottstycken. Utanför fönstret spöregnar det och bilarna rör sig framåt som sömniga dinosaurier.

”Now I owe you.”

Lou hoppar till och tittar på Sarah som ligger i sängen med slutna ögon och händerna knäppta ovanpå täcket. Ansiktsuttrycket är oförändrat från minuten innan. Lou får nästan för sig att hon har inbillat sig.

”Vad sa du?” frågar hon tvekande.

”Nu är jag skyldig dig saker”, säger Sarah igen.

”Vad menar du?”

”Du kom ju hit för att hjälpa mig och därför står jag väl i skuld till dig.”

Metallisk röst i en enda ton. Lou sväljer.

”Men snälla, det är klart du inte gör.”

”Jo, och det känns jobbigt. Jag vill inte ha med dig att göra. Och nu så måste jag det ändå.”

Orden känns som slag över hela kroppen.

”Nej, det måste du inte, om du inte vill”, säger Lou svagt.
Sarah svarar inte.
”Förlåt, Sarah”, viskar Lou och tappar tidningen i golvet. ”Förlåt även om jag inte får säga det. Jag menade aldr…”
”Tyst.”
”Förlåt.”
Efter det är Sarah tyst resten av förmiddagen. Vid tretiden bullrar Sofia in. Hon ser mycket piggare ut. Hennes hår är vått av regn, hon har rosor på kinderna och flera kassar i händerna.
”De hade jättebra affärer här!” säger hon lyckligt och häller ut kassarnas innehåll i hallen.
Lou tittar på kläderna och känner en sorts längtan efter något. Bara något vanligt. Handla kläder, gå till posten, förstå något av skyltarna hon ser.
”Tror du att du vågar ta en buss och åka själv till Berlin?” frågar hon Sofia.
”Ja …”, säger Sofia tveksamt, ”eller det känns lite läskigt, nej, inte läskigt, men kanske svårt.”
Hon ser skuldmedveten ut.
”Ja, vi åker nu alla tre”, säger Lou bestämt.
”Men jag kan säkert fråga mig fram. Det är klart jag kan.”
”Nej, vi åker nu.”

Lou parkerar och springer in på kontoret. Katja tittar upp från skrivbordet och hejar förvånat.
”Sofia ska åka hem till Sverige idag”, förklarar Lou och ger henne nycklarna, ”från Berlin, så vi måste köra nu.”
Katja ser för ett ögonblick besviken ut. Sen reser hon sig snabbt och går fram och kramar Lou.
”Följer Sarah med?”
”Mm. Tack så jättemycket för allt.”
”Tack själv. Ta hand om er nu och ring om det är nåt. Det kommer bli bra tror jag.”
”Tror du?”
Katja nickar.
”Tack”, säger Lou, trycker hennes axel och kramar henne igen.
Katja följer med ut. Hon böjer sig in i passagerarsätet och kramar Sofia länge, viskar något i hennes öra som de skrattar åt.

Berlin

Lou gråter för tredje gången den här vintern när hon vinkar av bussen och sätter sig i framsätet igen. Det är mörkt i bilen och hon försöker att gråta tyst, men Sarah förstår nog ändå för hon säger:

”Saknar du henne?”

Lou vänder sig om. Sarahs ögon glimmar i mörkret. Lou minns den där natten när Sarah för första gången sa att hon var förälskad i henne och då gråter hon ännu mer.

”Nej, det är inte det”, hulkar hon.

”Vad är det då?”

Finns det plötsligt lite värme i rösten? Det låter så, men kanske är det för att Lou så starkt önskar det.

”Du verkar ju hata mig”, säger hon. ”Jag kan inte försvara eller ta bort nåt jag gjort, men jag har saknat dig så mycket. Och jag saknar dig nu. Jag saknar fan dig hela tiden.”

Sarah svarar inte. Hon svarar nästan aldrig längre. Det är det värsta. Ilska eller hat eller förakt skulle vara mycket bättre. Lou startar bilen och kör till kvinnohuset.

I köket är det folktomt men varmt och upplyst. Nyckeln hänger i nyckelskåpet.

Rummet luktar instängt. En parfym som Sofia glömde står i fönsterkarmen. Lou går fram och sprutar lite framför sig. Sen drar hon upp sängkläderna, öppnar fönstret och skakar dem.

”Man kan inte fly hela livet”, säger Sarah som har sjunkit ner på golvet med ryggen mot väggen. ”Förr eller senare går det åt helvete.”

”Det gör det inte alls”, säger Lou och bäddar madrassen. ”Du får inte ge upp.”

”Det handlar ju fan inte om att ge upp, Lou! Det handlar om att sluta ljuga. För mig själv. För alla.”

”Vad ljuger du om?”

”Allting!” säger Sarah. ”Själva jag är ju en lögn, så allting jag gör och säger blir också det.”

Lou stannar upp mitt i en rörelse, vänder sig om och ser in i Sarahs ögon.

”Du är ingen lögn bara för att du flyr”, säger hon och släpper ner kudden på golvet. ”Du kan aldrig vara en lögn.”

Hon går fram, sträcker ut sin hand mot Sarah och drar upp henne. Sarah har spruckna blodådror i ögonen.

”Jag vill bara veta, Sarah”, säger Lou lågt. ”Förstår du, jag vill höra allt, på riktigt. Jag vill veta vad det var som hände i Hamburg. Och innan, i London, i ditt liv. Jag vill veta vad du tänker nu, vad du vill. Jag vill att du pratar med mig … På riktigt. Om allt.”

”Jag kan inte.” Distansen är helt borta nu. Ersatt av en sorg som inte verkar uppgiven, inte trött, inte ledsen, utan glödande och intensiv. Lou vet inte varför hon ändå tänker att det är sorg det är. ”Kan vi inte bara sova?” ber Sarah.

”Nej, det kan vi inte.”

Sarah suckar och blundar.

”Ingen känner mig på riktigt, Lou, för jag vet inte vad jag ska visa för jag vet inte vem jag är. Du vet ju fan inte ens vad jag heter! Jag heter Dani. Men nu är jag Sarah. Och jag kan inte förklara någonting Sarah gör för allting hon gör bara händer, hon följer bara med. Vad fan vill du att jag ska säga?”

Lou flyttar sig en centimeter närmare henne. Det rycker i Sarahs mungipor.

”Jag vill att du ska ta tillbaka det du precis sa”, säger Lou långsamt. ”Jag vill att du ska säga att jag betydde något för dig. Att du ville vara i det och inte bara lät det hända.”

”Det ville jag”, säger Sarah tyst. ”Det vet du att jag ville.”

Lou tvekar och vet att hon inte borde, men hon kan inte låta bli att försiktigt lägga armarna om Sarahs ryggslut. Sarah står stel med armarna hängande utmed sidorna.

”Man är inte bara det som man tänker om sig själv, man är också det som andra ser av en”, säger Lou tyst. ”Du är också det som jag ser av dig.”

Sarah öppnar munnen för att säga något, men hon säger inget.

”Det jag ser är bara vackert, Sarah. Bara så jävla vackert. Du får mig att vilja kämpa för livet … Det kanske låter klyschigt, men det är faktiskt så.”

”Sluta”, säger Sarah och tittar ner i golvet. ”Allt det där bygger upp saker så att de sen kan raseras.”

”Nej, det är inte alltid det de gör!”

”Menar du det, att jag får dig att vilja kämpa för livet?” viskar Sarah.

”Det är klart.”

”Det är det finaste som någon har sagt till mig.”
Sarah tvekar, men lägger ena armen om Lous hals och sen den andra. Hon lutar sig fram och stannar med munnen vid Lous mun. De andas in i varandra och så rinner bådas ögon över.
”Var rädd om mig”, säger Sarah så tyst att det knappt hörs. ”Ingen får vara med mig egentligen. Jag vill inte att man ska behöva ... Men om någon får det, och vill det, och om jag också vill, då måste den vara rädd om mig, hur jobbigt det än är. Annars måste du gå. Om du inte tror att du klarar av det så gå hellre nu än sen.”
”Jag lovar”, viskar Lou. ”Det handlar inte om att klara av någonting fattar du väl, jag måste ju vara med dig. Jag var bara så rädd förut när allting hände.”
”Är du inte det längre?”
Lou möter hennes blick. Och hon vet det, nu är det slut, nu måste hon sluta, så är det bara.
”Nej”, säger hon. ”Nej, jag är inte rädd. Jag tycker att vi ska åka härifrån nu. Vi kan åka till Mützlitz, jag känner några som har ett hus där. Eller vad vill du?”
”Jag vet inte”, säger Sarah. ”Jag måste bara vila lite, bara en stund. Orkar du hämta min skrivmaskin? Den står i garderoben i mitt rum.”

Skrivmaskinen och en tjock trave papper är dolda av den vita t-shirten som Lou gav till Sarah i julas. Lou luktar på tröjan och får en klump i halsen.
Köket är nersläckt när hon ska passera det. Någon sitter i mörkret i en av kökssofforna. Lou stelnar till.
”Who’s there?” frågar hon och håller andan.
”Här satt du när jag såg dig första gången”, säger Sarahs röst. ”Jag tyckte du var så vacker. Du hade en röd tröja på dig.”
Lou andas ut och går fram till henne.
”Usch vad du skräms.”
”Det är du som skräms. Det du gör med mig.”
”Vill du att jag ska lämna dig ifred? Ska jag åka själv?”
Sarah skakar på huvudet.
”Fråga inte mer, snälla. Vi åker nu bara.”

Tröttheten pulserar som huvudvärk i bakhuvudet. De skrapar frost från rutorna innan de sätter sig i framsätet. Lou blåser på sina händer och

försöker starta bilen. Den dör direkt. Hon försöker två gånger till.

”Fan!” ropar hon och slår händerna mot ratten. ”Klart det här skulle hända just nu.”

Hon försöker en gång till, mycket aggressivt, och äntligen går motorn igång.

De åker under tystnad och kommer ut på motorvägen. Det börjar regna lätt. Lou sänker farten och svänger in i den högra filen. De röda baklamporna från lastbilarna framför lyser mjukt i ögonen. Sarah öppnar handskfacket och tar ut en skiva.

”Vilka är de här?”

Lou tittar snabbt på skivan.

”Det är ingenting”, säger hon snabbt. ”Ta Ladytron eller nåt.”

”Vad då, är det ditt band?”

”Ta Ladytron!”

Sarah börjar skratta.

”Nej, jag vill höra den här!” säger hon och sätter blixtsnabbt in skivan i skivspelaren.

Lou hejdar en reflex att trycka på eject. Den första låten börjar spela och hon drar upp volymen, eftersom det värsta hon vet är när det låter lamt och tyst.

”Det är inte bandet, det är jag och Julia och en kvinna som heter Elke, vi spelade in lite i en studio i Mützlitz”, säger hon och tittar rakt fram på vägen.

Det låter faktiskt inte lika illa som hon trodde att det skulle göra. Snarare låter det bra. Bättre och bättre.

”Det är jättefint, Lou”, säger Sarah. ”Du sjunger så sjukt jävla bra! Är det en egen låt?”

”Mm. Ja. Tack. Men det är bara en råmix.”

Sarah lägger snabbt handen på Lous ben. Benet rycker till av förvåning och far upp en bit så att Sarahs hand kläms mellan det och ratten.

”Oj, förlåt”, säger Lou och tar hennes hand. ”Gjorde det ont?”

”Nej, det är ingen fara.”

Lou släpper handen.

”Släpp inte”, säger Sarah snabbt och tar hennes hand igen.

De håller så medan de lyssnar på resten av låtarna.

”Alla rum, Lou”, säger Sarah när den sista låten har slutat. ”Allt stillestånd och alla jävla förbannade inomhus. Jag vill inte ha dem mer.”

”Inte jag heller.”

”Jag vill ha vår med dig. Parker och vatten och uteserveringar och

sånt … Nåt annat bara.”

Lou sväljer. Hon har tänkt meningen så många gånger och velat säga den så ofta att den nu kommer ur henne mycket enkelt:

”Jag älskar dig”, säger hon.

Sarahs hand blir svettig. Hon släpper Lous hand och vevar ner rutan så att det blir iskallt i bilen.

Mützlitz

Det är sent när de kommer fram, men det lyser i Rudis och Elkes kök. Sarah väntar i bilen när Lou går och knackar på. Rudi öppnar och lyser som vanligt upp när han ser henne.

”Vad kul att se dig igen!” säger han glatt. ”Hur är det?”

”Det är ... jag vet inte. Men du, jag skulle vilja be dig om en tjänst. Jag har en kompis med mig så vi får inte plats i boden. Jag undrar om ni har nåt rum som hon och jag kan hyra ett tag eller bara inatt?”

Rudi ser leende på henne.

”Det är klart ni får bo här. Var är din kompis då?”

”I bilen. Jag ville fråga först, innan hon var med.”

”Men snälla du! Hämta henne så bäddar jag i gästrummet till er.”

Lou kramar honom snabbt.

”Tack. Du är så himla snäll.”

Rummet som de ska få bo i lyses upp av en rund rislampa. Det är litet och tapetserat med en vit tapet med stora ljusrosa rosor på. Det luktar lavendel och har snedtak åt båda hållen. På ena väggen hänger en oljemålning. Den föreställer en kvinna i hatt framför ett stort gråblått hav. Golvet täcks av en plastmatta. Två smala tältsängar står utmed rummets långsidor. Bredvid varje säng finns ett litet sängbord med travar av böcker och torkade blommor i små vaser. Det är ett sånt där rum som man blir trött och lugn av, och man känner för att lägga sig och läsa uråldriga pocketböcker med dammiga hopklibbade sidor och en krystad men medryckande historia om kärlek och hämnd i slottsmiljö. Sarah och Lou gäspar samtidigt, ser på varann och skrattar till.

”Vi måste sova nu, jag känner mig helt igenproppad av trötthet”, säger Sarah och Lou nickar.

De blir stående mitt i rummet, tvekar en stund och lägger sig sen i varsin säng. Lou tar en bok från sängbordet och försöker att läsa, men känner sig med ens pigg och rastlös. Hon sneglar mot Sarah och ser att hon också bara ligger och stirrar uttråkat i en bok.

”Får jag ligga hos dig?” frågar Lou och lägger onaturligt till: ”Det är så himla kallt.”

Sarah lägger långsamt ifrån sig boken och nickar. Lou springer över

golvet och kryper ner i sängen bredvid henne. De ligger helt tysta och stela, bara knäna nuddar varann.

”Vad var det egentligen som hände i Hamburg?” frågar Lou, utan att veta själv varför i hela världen hon väljer att ta upp det just precis nu.

Sarah lägger sig på sidan.

”Du kan aldrig sluta fråga saker va?”

Lou ler oskyldigt.

”Nej, jag kan väl inte det.”

”Det gör mig galen. Men det kanske är bra, vad vet jag.”

De är tysta.

”Du kan aldrig börja svara va?” frågar Lou.

Sarah ler, det ser ut att vara motvilligt.

”Jo, kanske. Jag ska försöka, jag lovar. Sen. Men det där spelar ju ingen roll nu.” Hon drar ena handen genom håret. ”Den här jävla världen, Lou … jag vet inte. Kanske inte så mycket det senaste året, men annars har livet för mig nästan bara varit jävligt konstigt och äckligt och hemskt. Det finns liksom inget att berätta om det. Och jag vet inte så mycket mer. Kanske när jag var liten, men det har jag glömt för länge sen. Men jag tyckte så mycket om att höra på dina historier om din uppväxt och så, de gjorde mig hoppfull … Jag har ingen aning om inför vad, men, ja, ändå hoppfull liksom.”

”Men om du någon gång vill berätta så lyssnar jag gärna.”

”Mm. Jag vet. Det gör mig glad att veta även om det inte verkar så. Förlåt om jag är dum.”

”Det är ju fan jag som är dum, jag fattar inte hur jag kunde göra så där mot dig … Jag hatar att jag gjorde det.”

”Sluta. Jag vet att du inte gjorde det för att vara dum.”

”Vet du?”

Sarah tittar på henne.

”Ja. Det finns ju fan inget elakt i dig. Det finns bara osäkerhet och rädsla.”

”Fanns”, säger Lou och ler lite.

”Mm, fanns.”

Morgonsolen skiner in genom fönstret. Lampan i taket är fortfarande tänd. Lou märkte aldrig när hon somnade igår.

Hon tittar på Sarah som sover ihopkrupen med händerna knutna under hakan. Det står en fluga på hennes panna. Sarahs mun är stängd. Näsvingarna vidgas lite när hon andas in. Hon ser så lugn ut när hon

sover. Lugn och trygg. Lou lutar sig fram och pussar henne på pannan. Flugan flyger upp mot Lous haka och vidare bort mot fönstret där den sätter sig på rutan.

Lou smyger ner till bottenvåningen och går ut genom bakdörren. Det är en vindstilla morgon. Allting är tyst och vilande. Hon sätter sig på en pinnstol, lutar huvudet mot väggen, sluter ögonen och vänder ansiktet mot himlen. Efter en stund reser hon sig och går runt huset. Julia sitter och läser på uteplatsen. Hon ser vuxen ut. Det är en konstig tanke, men det är faktiskt det första som Lou tänker. Den gula mössan har Julia lagt framför sig på bordet och hennes ljusa hår verkar ha blivit längre, det lockar sig vid axlarna.

Lou går över grusgången. Julia tittar upp, ler överraskat och reser sig. De kramas en lång stund.

”Är Sarah också här?” frågar Julia.

”Ja, fast hon sover där uppe.”

”Så det är bra nu?”

”Ja, jag tror det”, ler Lou. ”Är det bra med dig?”

”Mm, jag trivs jättebra här, jag har odlat en chiliplanta och en avokadoplanta och jag tror att jag har blivit lite lugn. Känner du till den känslan?”

”Nej, hur känns den?”

”Väldigt skön.”

”Hur är det med Nina då?”

Julia drar handflatan över ansiktet.

”Jaa du ...”

”Har ni inte setts?”

Julia försöker skratta oberört medan hon skakar på huvudet.

”Nope.”

Lou slår sig ner vid bordet och kisar bort mot det gröna fältet bakom huset. Sen tittar hon på Julia igen.

”Är du ledsen för det?”

Julia rycker på axlarna.

”Ja, det är jag väl.” Hon tittar snabbt på Lou. ”Inte så farligt nu, nu när jag har blivit lugn.” Hon skrattar till. ”Men jag har nog förstått det där som du alltid pratar om, att du känner att du inte kan nå människor ibland. Eller liksom inte kan hitta dem fast du tittar på dem. Jag förstår hur det kan göra dig så ledsen, jag har inte riktigt förstått det innan tror jag ... Nina ville verkligen inte bli hittad. Eller kunde inte visa sig. Och man kan ju inte tvinga nån ... Vill du ha kaffe?”

Lou nickar. Julia häller upp kaffe i sin kopp och ger den till henne.